

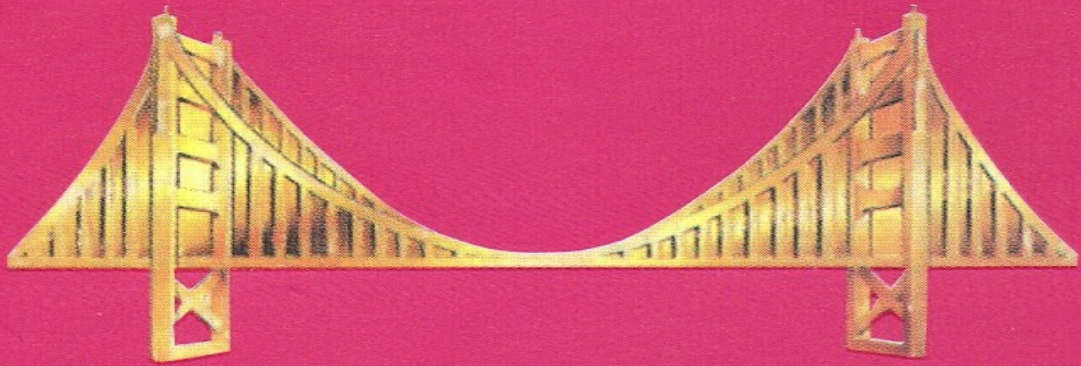
BEST SELLER #

1

INTERNASIONAL

DANIELLE STEEL

PASSION'S
PROMISE

DI UJUNG JANJI

Hẹn yêu

Danielle Steel

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Chương 1

Buổi sáng tháng năm trời đẹp nắng. Michael và Nancy cùng dắt xe đạp ra sân. Mái tóc Nancy lóng lánh, nàng nhìn qua Michael và hỏi:

- Sao, ông tiến sĩ kiến trúc, ông cảm thấy sao?

- Để hai tuần nữa anh nhận bằng cấp xong rồi em hãy hỏi câu đó?

Michael mỉm cười với Nancy, anh lắc nhẹ đầu cho mái tóc lật về sau. Nancy bật cười bảo:

- Đẹp cái bằng Tiến sĩ của anh đi. Em hỏi là hỏi anh cảm thấy ra sao hồi tối hôm qua ấy.

Michael đập nhẹ vào hông Nancy và bảo:

- Khỉ thật. Vậy chứ còn cô thì cảm thấy sao, thưa cô McAllister? Còn sức đi chơi được không?

Hai người cùng lên xe đạp. Nancy đạp đi trước, ngoái cổ lại vẻ nghịch ngợm:

- Vậy chứ anh còn sức không?

Nàng vừa hỏi vừa đạp nhanh, cúi người trên chiếc xe đạp xinh xắn mà Michael vừa mua cho nàng vài tháng trước đây nhân ngày sinh nhật của nàng. Hai người quen nhau đã hai năm và Michael không mong gì hơn là cưới Nancy làm vợ. Anh yêu nàng vô cùng.

Tuy ở trường đại học Harvard này anh quen lung tung, nào là Radcliffe, Vassar, Wellesley, nhưng anh vẫn cô đơn, anh không thích người nào cả. Anh vẫn cảm thấy như vắng thiếu một cái gì... Anh muốn gặp được người con gái có tâm hồn, tế nhị ... hơn là những cô gái chỉ biết ngủ chung.

Mùa hè năm trước anh gặp một phụ nữ, bạn của mẹ anh, nhưng trẻ hơn mẹ anh rất nhiều, làm ở tòa báo Vogue Bà ta rất hấp dẫn, tế nhị nữa. Anh ta dạn dít với bà, nhưng rồi cả hai đều cảm thấy là không phải cách. Mẹ anh không biết chuyện này.

Với Nancy thì Michael cảm thấy khác hẳn. Nàng có một dáng vẻ cô đơn kỳ lạ, một vẻ dịu dàng tách biệt với mọi người, khiến cho anh thương cảm, muốn gần gũi yêu thương. Nàng là một họa sĩ. Hôm nàng triển lãm ở phòng tranh đường Charles, Boston, anh đến xem, thấy nàng mặc áo choàng lông, đội mũ bê-rê đỏ, ngồi ở góc phòng, nước da trắng đẹp, đôi mắt sáng và vẻ mặt rất linh động. Anh cảm thấy yêu nàng như chưa bao giờ yêu ai như thế. Anh mua hai bức họa của nàng, và mời nàng đi ăn tối ở nhà hàng Lockober's. Tuy nhiên, sau đó mọi việc không đơn giản. Nancy McAllister không phải là người dễ dàng bị chinh phục. Nàng quen sống cô đơn từ nhỏ trong viện mồ côi, nàng hiểu rõ thế nào là đớn đau trong cuộc sống. Nàng còn nhớ rất rõ những căn phòng lạnh lẽo, những con người xa lạ ngày mà mẹ nàng gửi nàng vào đấy. Những buổi mai nàng nằm khóc một mình. Suốt đời nàng sẽ không bao giờ quên những ngày đau đớn

ấy. Từ lâu nàng đã nghĩ rằng không có gì có thể lấp kín sự trống trơn tuyệt vọng trong đời nàng. Cho đến khi nàng gặp Michael...

Mối liên hệ giữa hai người được xây dựng trên tình yêu và sự tôn trọng, tuy khó khăn nhưng rất bền vững. Họ kết hợp hai thế giới riêng của nhau thành một thế giới chung khá đẹp và khá lạ.

Michael cũng biết là có nhiều nguy hiểm khi anh yêu một người khác với cái xã hội của gia đình anh. Nancy là một họa sĩ, không còn là sinh viên. Nàng không còn đi tìm tương lai, mà nàng đã hình thành nhân cách của mình, nàng tự chọn người nàng yêu. Nàng hiểu rõ Michael. Hai người hiểu rõ nhau. Hiểu những ước mơ, những thầm kín, những sợ hãi của nhau. Nàng rất tôn trọng gia đình anh. Tôn trọng mẹ anh.

Gia đình Michael là một gia đình truyền thống. Từ nhỏ anh đã được chuẩn bị để lớn lên nhận lãnh ngôi vị chủ yếu của gia đình. Chuyện đó anh không bao giờ dám coi thường. Đôi khi anh còn lo sợ nữa là khác. Ông nội của anh, Richard Cotter, là một nhà kiến trúc nổi tiếng. Cha anh cũng vậy. Và chính ông nội của anh ta dựng nên cơ nghiệp đồ sộ. Rồi cha mẹ anh lấy nhau, hợp nhất nhà Cotter với nhà Hillyard lại thành đại công ty Cotter-Hillyard đầy quyền lực ngày nay. Đôi khi Michael thấy trách nhiệm mình khá nặng nề, tuy nhiên không phải là không thích. Nancy tôn trọng những suy nghĩ của Michael. Nàng biết một ngày kia anh sẽ lèo lái công ty Cotter-Hillyard. Hai người cũng thường bàn luận chuyện này chung với chuyện tình yêu của họ. Phần Michael anh biết rằng chọn Nancy là anh đã chọn đúng một người vợ có khả năng đảm trách việc gia đình và công việc của công ty. Nancy dường như có sẵn khả năng ấy từ trong bản chất của nàng, chứ không phải do viện mồ côi đào tạo.

Giờ đây nhìn theo Nancy đang đạp xe đi trước anh. Michael cảm thấy hết sức hãnh diện. Nàng đầy vẻ tự tin, mạnh mẽ, thỉnh thoảng quay lui nhìn anh và cười vui. Anh muốn vượt nhanh lên, ôm lấy nàng. Anh đạp xe nhanh lên đua với nàng... Một lát sau anh kêu:

- ê, chờ anh một chút nào!

Anh lên ngang hàng Nancy, đưa một tay qua vai nàng và nói:

- Nancy, hôm nay em đẹp lắm nghe! Em có biết là anh yêu em xiết bao không?

- ô, thì bằng phân nửa em yêu ông chứ mấy, thưa ông Hillyard!

- Đó chỉ là phần cô được biết thôi, cô Nancy Fancypants ạ.

Nàng cười lớn khi nghe anh gọi cái tên Fancypants. Michael lúc nào cũng làm cho nàng vui thích. Anh có những cái rất hay. Ngay từ lúc đầu tiên khi anh ghé thăm phòng triển lãm của nàng, nàng nhận ra điều đó.

Lúc này Michael nhắc lại:

- Đó chỉ là phần em biết. Còn thực ra anh yêu em bằng bảy lần em yêu anh!

Nàng ngước mũi lên, xì một tiếng và bảo:

- Xì, em yêu anh hơn anh yêu em đấy, Michael!

- Sao em biết được.

- Thì ông già Noel cho em biết!

Nàng nói và đập nhanh lên trước. Anh nhìn theo, lòng rất vui, vóc dáng nàng rất gọn đẹp trong bộ đồ jean bó chên, và mái tóc đong đưa. Anh có thể nhìn nàng năm này qua năm nọ không chán. Bỗng anh nhớ ra điều gì, đập nhanh lên, và vỗ Nancy, bảo:

- ê, xin lỗi, bà Hillyard.

Nàng hơi giật mình nghe anh gọi nàng như thế. Rồi hơi e ngại nói:

- Michael, anh gọi như thế có vội quá không đấy?

Nàng ngại, vì anh chưa nói chuyện gì cả với mẹ anh, bà Marion Hillyard. Michael chau môi ra và nói:

- Vội cái gì! Anh định hai tuần nữa, ngay sau khi anh nhận văn bằng, là mình tiến hành...

Hai người từ lâu đã thảo luận và đồng ý với nhau làm đám cưới nhỏ, thân mật. Nancy không có gia đình, Michael muốn chia sẻ cùng nàng tình cảm ấy. Anh không muốn đám cưới với cả ngàn thợ chụp hình bao quanh... Anh bảo:

- Anh định tối nay xuống New York nói với mẹ anh.

- Tối này à?

Nàng có vẻ sợ, dừng xe đập lại. Michael cũng ngừng lại. Anh gật đầu. Nàng có vẻ tự lự nhìn ra những khu đồi xa xă Một lát nàng hỏi.

- Anh nghĩ là mẹ anh sẽ nói ra sao?

Nàng có vẻ lo sợ, nên không nhìn anh. Michael nói:

- Thì bà sẽ nói đồng ý chứ sao. Bộ em lo lắm à?

Tuy hỏi vậy nhưng thực ra anh cũng lo Bà Marion là một phụ nữ uy quyền, quả quyết, và sắt đá. Một mình bà đã tiếp tục sự nghiệp của cha khi cha chết và của chồng chết. Không có gì ngăn cản được bà. Bà mà đã không ưng Michael lấy Nancy thì đừng mong có gì khiến bà đồng ý được. Mà Nancy thì hiểu rõ bà ta nghĩ gì về nàng.

Bà Marion khi nghe Michael đeo một cô gái họa sĩ, bà đã gọi Michael xuống New York, ban đầu thủ thỉ, khuyên lơn, sau nổi nóng dọa nạt, rồi phá. Nhưng thấy không ăn thua gì, bà hình như giả bộ để yên. Michael coi đó như dấu hiệu thắng thế, song Nancy rất lo ngại. Nàng thấy bà Marion rõ ràng là coi như không biết có nàng, không thêm quan tâm tới câu chuyện của con bà nữa. Bà không hề nói gì thêm. Bà coi như không có Nancy. Và chính điều đó khiến cho Nancy cảm thấy tự ái, đau đớn. Nàng những tưởng bà Marion sẽ thích nàng sẽ cùng nàng đi mua sắm đồ cho Michael... Nàng nghĩ bà Marion sẽ là mẹ nàng... Từ lâu nàng đã không còn mẹ.

Nhưng bà Marion không dễ gì chịu cái vai trò đó. Hai năm qua Nancy đã có nhiều dịp hiểu như vậy. Chỉ có Michael bướng bỉnh tin rằng mẹ anh sẽ chịu, sẽ chấp nhận và Nancy sẽ là người bạn nhỏ của bà.

Đã nhiều lần Nancy bảo Michael hãy tính đến chuyện là mẹ anh không chấp nhận đám cưới của anh và nàng. Nhưng lần nào anh cũng bảo:

- Nếu thế, chúng ta cứ lên xe, tới tòa án nào gần nhất, làm hôn thú là xong. Chúng ta đều đã đủ tuổi trưởng thành rồi !

Nàng chỉ mỉm cười sự đơn giản của Michael. Nàng biết không bao giờ có thể có sự đơn giản như vậy. Nhưng rồi sao? Qua hai năm gần gũi, cả hai đều muốn phải lấy nhau.

Hai người đứng yên lặng một lúc lâu, nhìn ra cảnh vật xa xa Đoạn Michael cầm tay Nancy và bảo:

- Anh yêu em nhỏ ạ!

- Em cũng yêu anh.

Nàng nhìn anh, lo lắng. Michael vội hôn lên mắt nàng. Nancy thả chiếc xe đạp xuống, nàng ngã vào tay Michael và nói:

- Michael, em chỉ mong sao công chuyện được dễ dàng.

- Thì phải dễ thôi. Em sẽ thấy. Thôi, bây giờ chúng ta đi chơi. Hay là đứng đây.

Anh vỗ vào hông nàng. Nancy mỉm cười cúi xuống dựng chiếc xe đạp lên. Rồi hai người lại cùng đạp đi, vừa cười nói, vừa hát vang, cố quên bà Marion.

Mặt trời lên cao. Hai người vẫn bên nhau đạp xe đi giữa đường quê, khi thì chọc ghẹo nhau, khi yên lặng nghỉ ngơi. Khoảng gần trưa thì đến bãi biển Revere, và thấy nhiều người quen ở đấy. Họ gặp Ben Avery, bạn quen, đang đi với một cô gái lạ. Ben chào:

- à, hai bạn đi hội chợ hả?

Anh ta giới thiệu cô bạn Jeanette của anh. Mấy người bắt tay nhau. Nancy hỏi:

- Hội chợ có gì đáng xem không?

- Có chó! Bọn này mới trúng được một con chó con này, một con rùa xanh này, hai lon bia này. Có nhiều trò vui lắm.

Nancy cười hỏi:

- Bây giờ các bạn về à?

- Vâng, bọn này đi từ hồi sáu giờ sáng. Tôi mệt rồi. Vậy tối nay các bạn định ăn tối đâu? Ghé tôi chơi đi !

Ben mời, vì có nhà ở gần đấy. Nancy hỏi Michael:

- Mình dùng bữa tối đâu anh nhỉ?

Nhưng anh lắc đầu nói:

- Tối nay anh có chút việc. Thôi để khi khác.

Anh ám chỉ chuyện anh gặp mẹ anh. Ben cười:

- Vậy thì hẹn lúc khác.

Đoạn Ben và Jeannette vẫy tay đi thẳng. Nancy nhìn Michael hỏi:

- Anh nhất định gặp mẹ anh tối nay à?

- Nhất định. Và em đừng lo Mọi việc sẽ tốt thôi. à này, mẹ anh nhận Ben vào làm việc đấy!

Hai người đạp xe về phía hội chợ. Michael nói:

- Anh và Ben sẽ bắt đầu công việc cùng một lúc, nhưng hai lãnh vực khác nhau.

Michael có vẻ hài lòng vì giúp được Ben. Anh và Ben thân nhau từ lúc cùng học tiểu học. Coi

nhau như anh em.

Nancy hỏi:

- Ben đã biết chưa?

Michael lắc đầu mỉm cười nói:

- Để cho cu cậu được nghe chính thức mẹ anh nói, hay hơn.

- Anh thật là tế nhị. Em yêu anh lắm, Hillyard.

- Cám ơn bà Hillyard!

- Thôi anh đừng gọi thế.

- Đừng sao được! Em phải tập nghe cho quen đi.

- Thì em nghe khi nào đúng lúc. Bây giờ cứ gọi em là McAllister đã, tốt hơn.

- Hai tuần nữa thôi! Nào, anh đạp đua với em nhá.

Hai người đạp xe nhanh bên nhau, vừa thở dốc vừa vui cười. Michael đến cửa hội chợ trước Nancy ba mươi giây. Cả hai có vẻ thích thú, vô tư sung sướng. Nancy hỏi:

- Nào mình làm gì trước đây?

- Ăn bắp đi em.

Họ dựng xe cạnh một gốc cây, trong vùng đó chẳng ai cần ăn bắp xe của họ làm gì. Hai người cầm tay nhau đi tời chỗ ăn bắp và uống bia lạnh. Nancy lại mua một que kẹo bông nữa.

- Em ăn kẹo đó được à?

- Ngon lắm anh!

Trông Nancy ăn kẹo bông ngộ nghĩnh như một cô bé lên năm.

- Em đẹp và dễ thương lắm, Nancy!

Nàng cười, kẹo dính nơi cằm. Michael rút khăn lau cho nàng, vừa lau vừa nói:

- Lau sạch rồi mình chụp ảnh.

- Chụp ở đâu anh?

Nàng lại cắn một khúc kẹo bông, dính lên cả chóp mũi.

- Kìa kìa !

Michael vừa nói vừa đưa tay chỉ một cái quán nhỏ. Ở quán này người ta có thể đứng thò đầu qua một bức tranh để chụp với bức tranh đó. Hai người chọn nhân vật Rhett Butler và Scarlett Óhara để chụp. Lạ thay chụp xong trông rất hợp với y phục của hai nhân vật ấy. Nancy trông rất đẹp và trong bộ đồ của ÓHara Còn Michael thì trông rất trẻ trong bộ đồ của Rhett Butler. Người thợ chụp ảnh nói:

- Tôi phải giữ một tấm ảnh này. Hai bạn trông đẹp lắm.

Nancy nghe khen như vậy. Xúc động nói:

- Cám ơn ông.

Nhưng Michael thì chỉ mỉm cười. Anh luôn luôn hãnh diện ngẫm về người bạn gái. Chỉ hai tuần nữa thôi.

Bỗng Nancy giật giật tay áo anh và bảo:

- Anh coi kìa, đằng đó có liệng vòng!

Ngày còn nhỏ mỗi khi đi hội chợ Nancy vẫn thích liệng vòng, nhưng mấy bà nữ tu sĩ ở nhà mồ côi không cho chơi vì nói uống tiền. Nàng hỏi Michael:

- Mình chơi được không anh?

- Sao không? Cưng!

Và anh cầm tay nàng dẫn tới hàng liệng vòng. Nàng nhảy nhót như trẻ thơ làm anh rất vui thích. Anh mua một đồng vòng cho nàng liệng, nhưng rồi Nancy không có kinh nghiệm, liệng trật cả. Michael nhìn nàng và cười hỏi:

- Vậy chứ em định bê cái phần thưởng nào?

- Cái chuỗi hạt kìa anh! - Mắt nàng sáng lên như một đứa trẻ, nàng nói khe khẽ - Em chưa bao giờ có một chuỗi vòng đeo cả.

Nàng vẫn mơ ước từ ngày nhỏ, thích một chuỗi hạt long lanh. Michael bảo:

- Em thật dễ tính. Em không thích một con chó con màu hồng à?

Nàng lắc đầu nói:

- Không. Em thích chuỗi hột.

- Xin tuân lệnh.

Và anh thả ba vòng vào đúng ngay đích phần thưởng. Người chủ quầy vui vẻ đưa cho anh chuỗi hột, anh đeo vào cổ cho Nancy, và nói bằng tiếng Pháp:

- Đấy thừa cô, có cần phải bảo hiểm chuỗi hột này không ạ?

- Anh đừng chọc quê em nữa, em thích chuỗi hột này lắm.

Nàng đưa tay sờ sờ lên cổ có vẻ thích chí.

- Trời ơi, em đẹp lắm đó. Em còn thích gì nữa không?

Nancy cười:

- Thích ăn kẹo bông nữa!

Anh lại mua kẹo bông. Và hai người chậm rãi trở lại chỗ để xe đạp. Anh hỏi:

- Em mệt không?

- Không mệt lắm.

- Vậy lên chỗ kia ngồi nhìn sóng đi em.

- Tuyệt lắm.

Hai người lặng lẽ đi bên nhau. Michael bắt đầu mong ước được nằm bên cạnh Nancy. Lúc đến dưới một tàng cây, Nancy bỗng nói:

- Chỗ này đẹp quá anh.

- Ừ, đẹp quá.

Hai người ngồi xuống trên bãi cỏ, nhìn ra xa xa thấy sóng đang vỗ trắng xóa vào các ghềnh đá nổi. Michael nói:

- Anh rất thích chúng mình đến những chỗ như thế này.

Họ nắm tay nhau, yên lặng. Bỗng Nancy đứng dậy nói:

- Em muốn làm một chuyện này.

- Em đến sau chỗ mấy bụi cây kia kìa.

- Không! Không phải! Anh kỳ thật!

Nàng liền chạy đến chỗ một tảng đá. Michael đi theo để xem nàng làm gì. Nancy cố đẩy một tảng đá mà không nổi.

- Nào, để anh đẩy cho Em muốn làm cái gì vậy?

- Em chỉ muốn nhích nó qua một chút thôi... Đấy.

Michael vừa đẩy một tảng đá qua một chút. Nancy vội tháo chuỗi ra, cầm nơi tay, nhắm mắt lại, rồi thả xuống chỗ lõm đá nằm lúc nãy. Xong nàng bảo:

- Đấy, anh đẩy tảng đá lại như cũ cho em.

- Cho nó nằm trên chuỗi hột à?

Nàng gật đầu và nói:

- Chuỗi hột này là mối tình liên hệ của chúng ta. Sẽ giữ chặt ở đây lâu bền như tảng đá này, cùng với bờ biển và cây cối quanh đây. Đúng không anh?

- Đúng! – Michael mỉm cười dịu dàng. Rồi anh tiếp – Chúng mình thật lãng mạn!

- Chứ sao! Ta may mắn có tình yêu, thì hãy đón mừng tình yêu, và cho tình yêu một nơi trú ngụ.

- Đúng. Em nói rất đúng. Thế thì, đây là nơi trú ngụ của nó.

- Và bây giờ mình ước hẹn đi anh. Em hứa là không bao giờ quên được tình yêu ở đây, không bao giờ quên biểu tượng của tình yêu này. Rồi. Tới anh hứa đi.

Nàng cầm tay anh. Anh mỉm cười. Chưa bao giờ anh yêu Nancy như hôm nay. Anh nói:

- Anh xin hứa... Anh hứa không bao giờ bỏ em.

Cả hai cùng cười lớn. Họ đều trẻ lãng mạn, tâm hồn phong phú. Họ sống một ngày thật vui. Michael bảo:

- Thôi bây giờ mình về đi em.

Nàng gật đầu. Họ cùng trở về căn nhà của Nancy ở đường Spark, gần khuôn viên đại học Harvard. Michael cảm thấy như nhà của mình. Một căn nhà thực sự. Ngôi biệt thự vĩ đại của mẹ anh chưa bao giờ là một căn nhà ấm áp tuyệt vời như nơi đây. Nơi đây có những họa phẩm của Nancy mà nàng đã vẽ trong bao năm. Có căn phòng màu nâu ấm áp, có những bình hoa Nancy chăm sóc hàng ngày, có chiếc bàn đá hoa sạch sẽ mát rượi mà hai người thường ngồi dùng bữa với nhau, có chiếc giường lò xo nhún nhảy mỗi khi họ làm tình với nhau. Michael hỏi:

- Này Nancy, em có biết là anh yêu thích căn nhà của em lắm không?

- Vâng, em biết! Em cũng vậy. Khi chúng mình cưới nhau rồi thì chúng mình làm sao anh?

- Chúng mình đem tất cả đồ đạc này của em về New York, ở một căn nhà thật đẹp.

Chợt Michael nhìn thấy một bức tranh trên giá vẽ, đang còn vẽ nửa chừng, anh bước đến nhìn. Nancy hỏi:

- Anh thích không?

- Anh thích lắm!

- Vậy thì em sẽ làm quà cưới cho anh!

- Tốt lắm! - Đoạn anh nhìn đồng hồ tay và bảo – Bây giờ anh phải đi đã.

- Anh đi tối nay thật à?

- Quan trọng lắm em. Vài giờ nữa anh sẽ trở về. Độ bảy giờ rưỡi hoặc tám giờ anh đến nhà mẹ anh. Khoảng mười một giờ anh đón chuyển xe chợ, và khoảng giữa khuya thì anh về đây. Được chứ. Em có ngại gì không?

- Không!

Nhưng nàng hơi do dự. Nàng không muốn anh đi gặp mẹ anh. Song nàng cũng không biết nói sao. Chỉ khe khẽ nói:

- Em hy vọng mọi chuyện tốt đẹp.

- Chắc chắn là tốt đẹp thôi.

Tuy nhiên cả hai đều biết là bà Marion chỉ làm điều gì bà thích làm, chỉ nghe điều gì bà muốn nghe, và chỉ chịu hiểu điều gì hợp ý bà. Dù sao Michael cũng phải làm sao thuyết phục được mẹ. Anh phải cưới Nancy Với bất cứ giá nào. Anh ôm nàng vào vòng tay anh lấn chót, rồi thắt cà vạt và mặc áo khoác. New York đang nóng nhưng Michael biết rõ là đến nhà mẹ thì phải thắt cà vạt và mặc áo khoác. Bà Marion không chấp nhận ăn mặc buông thả khiếu hí-pi không chấp nhận những người như .. như Nancy Cả Michael và Nancy đều biết thế. Anh hôn nàng và bảo:

- Anh yêu em.

- Chúc anh may mắn.

Nancy ngồi lại hồi lâu trong nhà, lặng lẽ nhìn tấm hình hai người chụp ở hội chợ trong y phục của Rhett và Scarlett, cặp tình nhân bất tử. Tuy Nancy và Michael chỉ lộ cái đầu ra, nhưng trông rất hợp với toàn cảnh. Trông khuôn mặt hai người thật hạnh phúc. Nàng tự hỏi không biết bà Marion có hiểu cho điều này không, bà ta có hiểu sự khác nhau giữa hạnh phúc và sự si mê không, giữa hiện thực và tưởng tượng không?

Nàng tự hỏi không biết bà Marion có hiểu cho nàng và Michael chút nào không?

Chương 2

Chiếc bàn trong phòng ăn rộng và bóng như mặt nước hồ. Trên bàn là bộ đồ ăn bằng sứ màu xanh nhả xinh đẹp. Lại có một bộ lọc cà phê bằng bạc. Bên cạnh có chiếc chuông bạc. Bà Marion Hillyard ngồi dựa chiếc ghế, nhả khói và thở dài. Hôm nay là rất mệt. Chủ nhật nào cũng là ngày mệt cho bà. Nhiều khi bà thấy ở nhà lại mệt hơn đến văn phòng làm việc. Bà dùng ngày chủ nhật để trả lời thư từ, xem qua các sách mà gia nhân mua cho bà; ghi những gì bà thấy cần phải sửa sang lại trong nhà trong tuần tới, hoặc áo quần gì cần may thêm; vạch ra thực đơn tuần tới cho bà bếp lo nấu. Đã bao năm bà cứ theo thời khóa biểu đó, kể từ trước khi bà thay chồng lo công việc của hãng. Và từ ngày chồng chết, ngoài việc thường ngày, chủ nhật bà còn săn sóc cho Michael.

Lúc này bà nhớ lại mọi việc, bà mỉm cười, nhắm mắt. Bà rất thích những giờ phút sống với con, bà không muốn ai chen vào những lúc ấy. Và không muốn ai tách Michael ra khỏi bà.

Nhưng rồi ngày chủ nhật ấy không còn nữa. Tự dưng nước mắt bà rung rung. Bà ngồi yên, nhớ lại Michael mười tám năm về trước, lúc còn là cậu bé sáu tuổi, còn là hoàn toàn của bà. Bà thương yêu cậu bé biết bao. Bà có thể làm tất cả mọi việc cho con. Và bà đã làm như thế thật. Bà duy trì cả một cơ nghiệp đồ sộ cho con; cả cái gia tài sự nghiệp này là quà tặng quý giá cho Michael: công ty Cotter-Hillyard. Và bà đã yêu thích công việc như yêu con bà.

- Má, hôm nay trông má đẹp lắm.

Bà ngạc nhiên mở mắt, thấy Michael đứng ở cửa phòng. Bà muốn ôm con như ngày nhỏ. Nhưng rồi bà chỉ mỉm cười nói:

- Con về đây sao Má không nghe ai báo?

- Con dùng chìa khóa riêng.

- Con ăn gì chưa?

Michael bước vào phòng, anh mỉm cười nhưng có vẻ lo lắng. Anh nhìn đĩa thức ăn của mẹ và hỏi:

- Má ăn gì vậy? à, hình như sô cô la hả?

Bà Marion lắc đầu. Michael như một đứa trẻ. Cậu ta không hề trưởng thành. Bà hỏi:

- Con ăn gì? Chị bếp Mattie vẫn còn ở dưới nhà bếp, ăn gì thì gọi.

- Thôi, còn gì con ăn nấy.

Bà Marion cầm chuông rung. Chị Mattie vào ngay và hỏi:

- Thưa bà, bà gọi gì ạ?

- Chị Mattie, cho ông Hillyard ly cà phê

Và bà quay hỏi Michael:

- Con ăn gì?

Anh lắc đầu. Bà liền nói với chị Mattie

- Thôi cà phê thôi vậy...

Michael thắc mắc sao mẹ mình không hề cảm ơn chị bếp. Như thể rằng các người đó sinh ra để cho mẹ anh sai khiến sao? Nhưng rõ ràng là bà Marion nghĩ như vậy. Chung quanh bà luôn luôn có người giúp việc, thư ký, đủ thứ để sẵn sàng làm việc theo lệnh của bà. Mẹ của bà chết từ khi bà mới ba tuổi trong một tai nạn cùng với đứa con trai, nên bà còn lại một mình hưởng cả một cơ nghiệp. Bà đã quen được hầu hạ. Lúc này bà hỏi Michael:

- Chuyện học hành của con ra sao?

- Gần xong rồi má. Lạy chúa. Hai tuần nữa thôi !

- Má biết. Má rất hãnh diện về con. Có bằng tiến sĩ là tuyệt lắm, nhất là ngành kiến trúc.

Rồi bà hỏi tiếp:

- Tuần này chúng ta sẽ tiếp xúc với cậu Ben Avery về công việc giao cho cậu ấy. Con chưa nói gì với bạn con à?

- Dạ chưa. Chắc là nó mừng lắm.

- Ừ, công việc cũng khá lắm.

- Nó xứng đáng chứ má.

- Má hy vọng như thế con. Còn con? Con sẵn sàng làm việc chứ? Văn phòng của con chuẩn bị tuần sau là xong cho con đấy!

Bà có vẻ vui lòng. Đây là một văn phòng bà ra lệnh làm thật đẹp, giống như văn phòng của cha Michael ngày trước. Đồ đạc đều sắm từ London. Bà nói:

- Đẹp lắm đấy con.

Michael mỉm cười với mẹ. Anh thêm:

- Tốt lắm, con có mấy thứ định đóng khung để treo. Để con xem lại rồi tính sau.

- Con khỏi lo Má lo mọi thứ trên tường phòng cả rồi.

Hình như bà Marion thấy một điều gì đó nơi mặt Michael, bà nhìn anh có vẻ dò xét. Vừa lúc ấy thì chị Mattie bùng cà phê vào. Michael nói:

- Cảm ơn Mattie

- Không có gì, thưa ông Hillyard.

Chị ta mỉm cười. Chị lúc nào cũng vui vẻ đối với cậu chủ. Chị hỏi bà Marion:

- Thưa bà, cần gì nữa không ạ?

- Thôi. à Michael, con muốn vào phòng thư viện không, thì nhờ chị Mattie bùng vào luôn?

- Vâng.

Có lẽ vào phòng thư viện để nói chuyện với mẹ hơn, nên Michael đồng ý ngay. Anh đứng dậy đi theo bà Marion. Từ phòng thư viện nhìn ra có thể thấy đường Số Năm và Công Viên Trung Tâm. Sát tường đầy tủ sách, lại có treo chân dung cha Michael, bức chân dung mà Michael rất thích vì vẻ đằm thắm nơi khuôn mặt cha anh. Lúc nhỏ, anh hay vào nhìn bức chân dung này và nói chuyện lớn với nó. Có lần mẹ anh bắt gặp và bảo rằng làm như thế là không có lý. Nhưng sau này có lần anh lại bắt gặp chính bà ngồi nhìn chân dung cha anh và lặng lẽ khóc.

Bà Marion ngồi vào chiếc ghế quen thuộc của bà, chiếc ghế kiểu Louis XV. ánh lửa nơi lò sưởi rọi long lanh vào mặt bà. Đã năm mươi bảy tuổi nhưng bà vẫn còn đẹp. Bà sinh Michael lúc bà ba mươi tuổi, lúc ấy bà rất đẹp. Michael thừa hưởng mái tóc vàng mật của bà. Nay thì tóc bà đã ngả màu xám, và khuôn mặt bà cũng bớt phần linh động, mà in dấu vết của lo toan vì công việc. Đôi mắt cũng bớt sôi bỏng như xưa. Có lẽ mùa đông cuộc đời đã bắt đầu đến với bà.

- Michael, má có cảm tưởng hôm nay con xuống đây là để nói với má một điều gì quan trọng phải không? Vậy thì có việc gì, nói đi.

Bà tự hỏi phải chăng có cô gái nào mang thai với Michael, hay xe anh ta bị tông vào đâu, hay anh gây tai nạn cho ai? Chuyện gì thì cũng dàn xếp được thôi. Chỉ cần anh nói với bà. Bà rất vui lòng thấy Michael đến thăm bà.

- Không má à. Chẳng có chuyện gì. Nhưng có một chuyện con muốn bàn với má. Con nghĩ đã đến lúc má và con thành thật bàn chuyện.

- Bộ xưa nay má và con không thành thật à?

- Có vài chuyện như vậy.

Anh ngồi chồm tới trước, và nói nho nhỏ:

- Chẳng hạn như chuyện về Nancy.

- Nancy à?

Bà có vẻ dửng dưng, coi như nói đến một người giúp việc nào đó. Michael có cảm tưởng như muốn đứng lên tát bà một tát. Anh nói:

- Vâng, Nancy McAllister. Bạn của con.

- à há!

Bà làm thinh, cầm chiếc thìa bạc trong đĩa của bà lên, rồi một lát lâu mới nói, mắt bà có vẻ lạnh lùng.

- Có chuyện gì má và con không thành thật về Nancy nào?

- Thì mẹ làm như không có Nancy Còn con thì vẫn giấu không muốn mẹ làm phiền. Nhưng sự thật là... con sắp cưới Nancy

Anh thở mạnh, ngồi dựa ra ghế và tiếp:

- Hai tuần nữa con cưới Nancy

Bà Marion hết sức bình tĩnh. Bà ngồi yên. Một lát bà mới hỏi:

- Sao vậy? Nó có thai à?

- Không phải vậy đâu.

- May đấy. Thế tại sao con cưới nó? Mà sao hai tuần nữa là phải cưới?

- Vì lúc đó con ra trường rồi, và con sẽ về New York bắt đầu làm việc. Cưới Nancy là có lý thôi.

Bà Marion vẫn nhìn anh, bà gác chân này lên chân kia, tà áo nghe sột soạt và bà hỏi:

- Có lý là có lý với ai?

- Với má và con.

- Với má thì không. Người ta vừa mới yêu cầu chúng ta xây dựng một trung tâm y khoa ở San Francisco Con sẽ không có thì giờ để lo chuyện lấy vợ trong hai năm tới vì công việc bề bộn lắm. Thực tình là má muốn con chờ một thời gian nữa đã.

Bà nói rất nhẹ nhàng. Michael thấy có nhiều hy vọng. Anh nói:

- Thì Nancy sẽ giúp chúng ta thêm. Nancy sẽ không làm con bận tâm và sẽ không làm phiền má đâu. Nancy khá lắm.

- Có thể như thế, nhưng nếu nhờ Nancy, con không sợ dị nghị à?

- Dị nghị sao?

- Cô ấy là ai thì chắc con cũng biết rồi?

- ý má nói sao?

- Con sẽ thấy!

Bà nhẹ nhàng đứng lên, tới chỗ bàn giấy, kéo hộc lấy ra một xấp hồ sơ, lặng lẽ đến đưa cho Michael. Anh cầm lấy, lưỡng lự không hiểu gì. Anh hỏi:

- Đây là gì vậy má?

- Một bản báo cáo. Má đã nhờ một nhân viên điều tra tư theo dõi cô bạn gái họa sĩ của con. Má không được hài lòng. Bây giờ con ngồi đấy đọc đi.

Michael ngồi xuống. Anh miễn cưỡng lật tập hồ sơ ra đọc. Ngay ở phần đầu cho biết rằng cha của Nancy bị giết trong tù lúc Nancy còn bé tí. Và hai năm sau đó mẹ nàng chết vì nghiện rượu. Cha nàng bị bảy năm tù vì ăn cướp có khí giới. Bà hỏi mả mai:

- Con thấy những người đó tốt lành à?

Michael bỗng ném tập hồ sơ lên bàn. Mấy tờ giấy rơi xuống đất. Anh nói:

- Con không đọc được cái thứ rác rưởi này đâu.

- Con phải đọc, vì con sẽ cưới nó mà.

- Cha mẹ nàng có là ai đi nữa thì đã sao. Đó đâu phải là lỗi của nàng?

- Phải rồi. Nhưng đó là sự bất hạnh của nó. Nếu con cưới nó thì con rước lấy cái bất hạnh ấy. Michael con phải ý tứ. Con sắp sửa nhận lãnh công việc mà mỗi hành vi giao tiếp của con dính dáng đến hàng triệu đôla. Con không thể làm điều gì để bị tai tiếng. Vì như vậy con sẽ làm sụp đổ cả nhà tạ ông của con đã xây dựng hơn năm mươi năm trước, để bây giờ con làm sụp đổ chỉ vì chuyện tình yêu vớ vẩn à? Đừng có điên. Đã đến lúc con khôn lớn. Đã đến thời điểm của con. Những ngày lộn xộn phải chấm dứt. Đúng hai tuần nữa.

Bà nhìn Michael với ánh mắt như sắp đổ lửa. Bà không để thua trong chuyện này. Bà làm bất cứ gì để thắng. Bà nói tiếp:

- Michael, má không cần bàn luận với con vụ này nữa. Con không phải chọn lựa gì cả.

- Tại sao con không được chọn lựa? Má phải biết, con không thể cúi đầu và bò lê trước mặt má cùng với những qui luật của má suốt đời con đâu. Không đâu! Má coi con như một con búp bê mãi là ý thế nào? Vấn đề là con làm việc cho má! Thế thôi ! Chứ má không khống chế cả đời con. Con có quyền muốn cưới ai con thích!

- Michael!

Bà nhìn sang anh trừng trừng. Như một con mèo già gầm một con mèo nhỏ. Con này đều có

chút sợ con kia, con nào cũng muốn thắng, và chiến đấu cho sự tồn tại của mình.

Bỗng có chuông cửa reng, George Calloway bước vào, và ông ta nhận định ngay là ông đang gặp một cảnh quan trọng. ông là một người lịch thiệp, trang trọng, ở vào tuổi năm mươi, là cánh tay phải của bà Marion trong bao năm nay. Hơn nữa ông rất có thể lực trong đại công ty Cotter-Hillyard. Tuy nhiên, khác với bà Marion, ông rất ít xuất hiện ở mặt nổi, ông chỉ muốn giữ uy quyền của mình trong bóng tối hậu trường. ông biết rõ giá trị của sức mạnh trong lặng lẽ. ông được bà Marion tin tưởng và coi trọng bao nhiêu năm nay từ lúc ông thay chồng bà quản lý công việc. Trong những năm đầu khi chồng bà vừa mất thì chính ông George này thực sự điều hành công ty Cotter-Hillyard, và chỉ vẽ cho bà Marion mọi việc. Bây giờ thì bà nắm trọn quyền hành, song vẫn nhờ cậy ông trong nhiều việc quan trọng. ông George hiểu rõ rằng bà Marion vẫn còn phải cần ông. Họ kết thành một khối mạnh. Và ông ta biết Michael là tất cả trọng tâm lo lắng của bà Marion. Lúc này ông nhìn Michael và hơi quan ngại. ông chỉ thoáng thấy nét mặt của bà Marion là hiểu gần hết vấn đề. ông hỏi bà ngay:

- Bà Marion, bà không sao chứ?

Bà bị bệnh cao huyết áp và tim cũng không tốt lắm. Lo cho sức khỏe của bà ta tức là lo cho công việc.

Bà Marion không nhìn Michael nữa mà quay qua trả lời ông George:

- Tôi không sao. Rất tiếc. Xin lỗi nhé. Mời ông vào đây đi.

- Có lẽ tôi đến không đúng lúc?

- Không sao, George

Michael nhìn ông ta, nhưng ông mỉm cười như mọi khi. Rồi anh nhìn qua anh, nói:

- Thôi, con đi. Má.

- Má sẽ gọi điện thoại ngày mai, Michael và sẽ bàn với con trên điện thoại.

Anh muốn nói một cái gì cho hả tức, cho mẹ anh sợ nhưng rồi anh không biết nói sao và nói làm gì. Mẹ anh gọi:

- Michael...

Anh không trả lời bà. Anh chỉ nghiêm trang bắt tay ông George rồi bước ra ngoài. Bà mẹ ngồi phịch xuống ghế, tay bà run run. Bà muốn ứa nước mắt, nhưng có ông George nên bà nén lòng lại. ông ta hỏi:

- Có chuyện gì thế?

- Nó sắp làm một chuyện điên rồ ông à.

- Không hẳn đâu, chắc chỉ dọa thôi.

- Ở tuổi chúng ta thì dọa thôi, nhưng ở tuổi nó là làm đấy.

Tất cả những nỗ lực của bà đã vô ích: những báo cáo của nhân viên điều tra, những lần gọi điện thoại căn dặn... tất cả đều vô ích. Bà thở dài. ông George hỏi:

- Hôm nay bà đã dùng thuốc của bà chưa?

Bà Marion lơ đãng lắc đầu. George hỏi:

- Bà để thuốc ở đâu?

- Trong xách tay của tôi. Sau bàn giấy.

ông ta bước lại chỗ sau bàn giấy, không nói gì đến các giấy bay rải rác dưới sàn nhà, chỉ yên lặng tìm cái xách tay lấy thuốc, rót một tách nước bùng lại cho Marion. Bà ta mở mắt, mỉm cười nói:

- George, không có ông thật tôi không biết làm sao.

- Thôi bây giờ bà nghỉ ngơi đi. Tôi về đã.

- Tôi chỉ hơi lo lắng vì nghĩ đến Michael.

- Anh ấy vẫn sẽ đến làm việc cho hãng chứ?

- Vâng. Nhưng có một chuyện khác.

Lại chuyện cô gái. ông George đã biết rõ, nhưng lúc này ông không nói gì. Bà Marion uống xong thuốc, đã trở lại bình tĩnh, bà lấy hộp thuốc lá, chọn một điếu. George quẹt lửa cho bà đồng thời quan sát khuôn mặt bà. Marion là một phụ nữ đẹp, mặc dù lúc này bà hay bệnh. ông không hiểu Michael có biết mẹ cậu ta thường bệnh không. Đáng lẽ cậu ta không nên làm mẹ buồn bực thất vọng như vậy.

Nhưng George không biết được rằng chính Michael cũng đang thất vọng như mẹ. Anh ngồi trên xe ta-xi ra phi trường, mà nước mắt anh tuôn ra.

Đến phi trường anh gọi điện thoại cho Nancy trước. Máy bay hai mươi phút nữa mới bay Nàng

hỏi:

- Việc ra sao anh?

- Tốt. Bây giờ thế này nhé. Em soạn sẵn đồ vào túi xách, ăn mặc tử tế, đợi anh, một giờ rưỡi đồng hồ nữa anh về tới, có việc.

- Gì vậy?

Nàng hơi lấy làm lạ. Michael yên lặng một lát, rồi nói:

- Đi ngao du chơi, em yêu. Em sẽ hiểu.

Nàng cười rất ấm giọng và nói:

- Chắc anh điên.

- à thì điên vì em!

Anh cảm thấy vui vì sắp trở về cùng Nancy. Không có ai tách anh ra khỏi Nancy được. Mẹ anh, hay các bản báo cáo, hay bất cứ gì đều không làm anh xa nàng được. Anh bảo:

- Nancy à, em nhớ mặc cái gì cũ cũ một chút, mới mới một chút...

Anh cười. Nancy ngạc nhiên:

- ý anh muốn nói sao?

- ý anh muốn là tụi mình làm lễ cưới ngay đêm nay. Em không có gì phản đối chứ?

- Không...Nhưng mà...

- Chẳng nhưng mà gì cả! Em làm như anh dặn ngay đi.

- Sao phải là tối nay mới được.

- Tin anh đi. Tối nay trăng tròn đấy?

- Thôi được.

Nàng cười. Nàng sắp có chồng. Nàng và Michael lấy nhau.

- Một giờ nữa anh gặp em, nhé. Này... Nancy

- Dạ?

- Anh yêu em.

Michael gác máy và chạy ra cổng sân bay. Anh là người khách chót lên máy bay. Bây giờ không gì ngăn anh được nữa.

Chương 3

Anh đập cửa gần cả mười phút, không nghe trả lời nhưng vẫn cứ đập. Anh biết có Ben trong phòng.

- Ben ơi ! Ben.. ! Lạy Chúa, cái thằng này thật...

Anh lại đập một hồi nữa thì nghe có tiếng bước chân trong phòng. Cửa mở, Ben ngái ngủ, đang mặc đồ lót, lơ đãng đọc sách, Michael hỏi:

- Lạy Chúa, mới mười một giờ, cậu làm gì mà giờ này đã ngủ? Lạy Chúa? Cậu say như rồi à?

Ben nhìn xuống bàn chân, rung rung hai chân, cười nói:

- Ờ, say ngất ngư !

- Này, tỉnh lại đi, mình có việc nhờ cậu một chút.

- Mẹ kiếp! Dẹp đi.

- Thôi mà, mặc đồ vào đi !

- Thì đang mặc đồ đây này.

Mike bật đèn lên. Ben hỏi:

- Hì, cậu làm cái gì vậy?

Nhưng Mike chỉ cười đi xuống phía nhà bếp, vừa đi vừa nói:

- Có chuyện đặc biệt lắm, Ben à!

Ben ánh lên một chút hy vọng trong mắt, hỏi Mike:

- Có uống rượu được không?

- Muốn uống bao nhiêu thì uống. Nhưng mà sau đó kia!

- à há!

Nhưng Ben lại ngồi phịch xuống ghế và ngã đầu vào đệm ghế lắc lự Mike hỏi:

- Cậu không muốn biết chuyện đặc biệt này à?

- Không, nếu không được uống gì.

- Mình làm lễ cưới đấy.

- à, vậy thì được!

Ben ngồi thẳng lên, rồi mở mắt hỏi:

- Cậu làm lễ gì?

- Thì cậu nghe rồi, Nancy và mình cưới nhau.

- Vậy đây là tiệc hỏi hả?

Ben có vẻ thích chí. Như vậy là có thể uống một lèo nữa. Uống đã đời.

- Không, tiệc cưới chứ, Avery! Không phải tiệc hỏi đâu.

- Ngay bây giờ hả? Sao lại bây giờ?

- Vì tụi mình muốn vậy. Thôi cậu say quá không hiểu đâu. Bây giờ cậu có thể tỉnh tỉnh lại một chút để làm ông mai cho tụi này không?

- Được ngay! ê, chó đẻ, thật hả?

Ben đứng dậy, lão đảo, đụng vào chiếc bàn nhỏ, anh chửi thề “Mẹ kiếp!”.

- Cậu đi mặc đồ đi. Mình pha cho cậu tách cà phê

Ben lẩm bẩm, biến vào trong phòng ngủ. Lúc anh trở ra thì có vẻ hơi tỉnh táo một chút. Lại thất cả cà vạt nâu trên chiếc áo sơ mi sọc xanh đỏ. Michael nhìn anh ta, lắc đầu cười bảo:

- Cậu kiểm cái cà vạt nào hợp với cái áo một chút.

- Tìm đâu cho ra một chiếc hợp màu?

- Thôi thì gài dây kéo quần lại đi. Rồi mình đi.
- Đáng lẽ cậu phải nói từ hồi sáng cho mình chuẩn bị. Kiểu này luộm thuộm quá.
- Hồi sáng thì chưa quyết định!

Ben ngạc nhiên nghiêm trang hỏi:

- Ủa, vậy thì bây giờ đã chắc chắn chưa?
- Chắc chắn. Thôi, đừng bắt mình thuyết giải nữa. Lúc tối nay thuyết giải với mẹ mình đủ rồi. Cậu cứ bình tĩnh lại đi. Tụi mình đón Nancy

Michael đưa cho Ben một tách cà phê nóng, bốc hơi, Ben nhắm nháp một chút, nhăn mặt nói:

- Pha gì mà uống chút rược gin của người ta!
- Mình sẽ mua lại cho cậu một tá, sau lễ cưới.
- Mà làm lễ cưới ở đâu?
- Cậu sẽ biết. Tại một thành phố nhỏ mà mình thích bấy lâu nay. Lúc nhỏ mùa hè nào mình cũng đến đấy. Tuyệt lắm.
- Lấy giấy phép chưa?
- Khỏi. Ở đó họ làm luôn cho mình một dục. Xong ngay Rồi, sẵn sàng đi được chưa?

Ben nốc hết tách cà phê, gật đầu, nói:

- Được, nhưng mà lạy chúa, mình lo quá. Cậu không sợ à?

Anh ta nhìn qua Michael. Nhưng Michael có vẻ rất bình tĩnh nói:

- Chẳng sợ cái gì cả!
- Có lẽ cậu hiểu rõ điều cậu làm. Mình thì không biết... – Anh ta lắc đầu, nhìn xuống chân. Đoạn nói – Nhưng dù sao Nancy cũng dễ thương.
- Cô ấy là tất cả những gì mình mong ước đấy.

Ben chúc:

- Vậy thì mình chúc cậu và Nancy đạt được mọi điều mong muốn!

Ben nói rất chân thật, mắt anh tỏa một ánh trù mẫn. Michael bước tới cầm hai tay Ben và nói:

- Cảm ơn cậu nhiều, Ben!

- Bây giờ sao; ngó tôi đã được chưa?

Ben vừa hỏi vừa thò tay vào túi quần kiểm soát xem có chiếc ví và chìa khóa không:

- Ngon lành rồi đó.

- Ủa, ủa, mẹ kiếp, chìa khóa của tôi đâu rồi?

Anh ta ngó quanh ngó quất, trong khi Michael cười lớn vì thấy xâu chìa khóa đang đưa trên dây nịt quần của Ben. Michael chỉ cho Ben, đoạn nói:

- Thôi, đi Avery!

Hai người nắm tay nhau đi ra, vừa đi vừa hát vang. Cả khu vực này toàn là sinh viên ngoại trú. Chỉ còn hai tuần nữa hết năm học, nên ai cũng lo gào bài, không chú ý đến Ben và Michael.

Mười phút sau họ dừng xe ở bên ngoài nhà của Nancy, trên đường Spark. Nancy đứng ở cửa trên lầu vẫy tay lia lịa. Có vẻ như nàng chờ đã lâu. Nàng xuống ngay, đứng cạnh chiếc xe. Michael lên tiếng ngay:

- Lạ chúa, trông em đẹp quá, Nancy, đâu mà em sảo nhanh vậy?

- Em có sẵn.

Họ mỉm cười nhìn nhau. Mặc dù gấp gáp và đã khuya, Nancy vẫn sửa soạn rất đúng như một cô dâu. Nàng mặc áo đầm trắng dài, chiếc mũ vải sa tin màu xanh nhạt nổi bật trên tóc đen bóng của nàng. Bộ đồ này nàng mặc đi phụ dâu cho một cô bạn trước đây ba năm. Michael không biết. Nàng mang dép trắng, tay cầm một chiếc khăn nhỏ rất đẹp, kiểu xưa. Nàng nói:

- Đây nha, cũ cũ một chút, mới mới một chút... Chiếc khăn tay này của bà nội em đó!

Cả Michael và Ben đều nhìn chăm chăm Nancy vì thấy nàng đẹp. Ben nói:

- Trong cô như một công chúa, Nancy à!

- Cảm ơn anh Ben.

- à, này, cô có mượn đồ chút chút không?

- Anh nói sao?

- Thì cũ cũ một chút, mới mới một chút, mượn mượn một chút...

Nancy cười, lắc đầu, Ben liền nói:

- Đây này...

Anh hơi cúi đầu tới, kéo trong cổ ra một chiếc dây chuyền vàng khá đẹp, và bảo:

- Đây, tôi cho mượn nhé. Chị tôi cho tôi món này làm quà tốt nghiệp ra trường của tôi. Tôi mở ra đeo trước. Bây giờ tôi cho mượn đám cưới nhé.

Anh nghiêng người trong xe ra để đeo chiếc dây chuyền vàng vào cổ áo Nancy. Nàng nói:

- Đẹp quá.

Michael liền bảo:

- Đẹp lắm Nancy

Rồi anh bước ra khỏi xe, bảo Ben:

- Này Avery, ngồi ra sau đi. Nancy, em ngồi phía trước.

Ben vừa chui vào ghế sau vừa nói đùa:

- Bộ để bả ngồi trên chân mình không được à? Đừng có lo, mình là ông mai mà!

Mọi người cười vui. Nancy lên ngồi ghế trước và nhìn Michael. Nàng thoáng nghĩ đến bà Marion, nhưng rồi xua ý nghĩ đó đi. Lúc này chỉ nên nghĩ đến chính nàng và Michael thôi.

- Đêm nay thật điên... nhưng em thích quá.

Cả ba khi thì cười đùa, khi yên lặng chẳng nói gì. Xe lặng lẽ tiến đến thành phố mà Michael dự định. Mọi người đều có ý nghĩ riêng. Michael đang nhớ lại cuộc hội kiến với mẹ anh. Còn Nancy thì nghĩ đến cái ngày quan trọng hôm nay trong đời nàng. Nàng đang cầm chiếc khăn tay của bà nội nàng cuộn nhỏ trong tay, và hỏi Michael:

- Còn xa không anh?

- Còn chừng năm dặm nữa thôi. Gần tới rồi.

Michael đưa một tay qua cầm lấy tay Nancy và nói:

- Chút nữa thôi, là chúng ta cưới nhau.

Ben ở đằng sau vừa hát vừa bảo:

- Thế thì chạy nhanh lên, ông anh, kéo em lạnh chân.

Cả ba cùng cười. Michael nhấn ga thêm, và vẹo qua một khúc quanh. Bỗng một chiếc xe vận tải chạy ngang đường đâm tới. Michael loạng choạng né tránh, nhưng vì xe chạy nhanh quá. Anh không kiểm soát nổi. Người tài xế xe vận tải có lẽ ngủ gật. Nancy chỉ kịp nghe Ben la lên:

- ô! Không!

Rồi thì tiếng kính vỡ lèng kèng, tiếng bánh xe cà xuống đường, tiếng sắt kêu linh linh... tiếng máy xe gầm rú... Rồi thì tất cả tắt lịm. Tất cả tối sầm.

*** **

Hình như thời gian đã lâu chừng mấy năm lúc Ben tỉnh dậy, anh thấy mình trong tư thế nằm nghiêng, đầu kẹt giữa hai tấm bảng đèn hiệu và tai anh có tiếng ù ù. Mọi vật chung quanh đen thui, và miệng anh dường như có cát. Anh thấy đau đớn khắp người. Cố gắng mở mắt. Ban đầu anh không hiểu gì cả. Rồi hình như anh thấy Michael, một dòng máu nhỏ chảy xuống một bên mặt Michael, xuống tới cổ. Thật kỳ lạ... Sao Michael chảy máu? Lạy chúa... Ben cố nhướn lên xem, nhưng hình như có thanh sắt đè anh xuống... Lát sau Ben thở được. Anh mở mắt, vẫn Michael nằm đó. Anh nhóm được đầu dậy một chút, thấy chiếc xe vận tải nằm chổng gọng bên đường. Anh không thấy được người tài xế xe vận tải nằm chết dưới cabin lật ngửa. Ben mơ hồ thấy mảnh chai đầy khắp, anh thấy cả Nancy, nhưng rồi đầu anh đau quá. Hai bên hông anh cũng nhói lên. Anh cố gắng nhích tới một chút, anh thấy Nancy... Lạy chúa... áo nàng nửa trắng nửa đỏ. Mặt nàng úp trên nắp đầu xe. Có lẽ nàng đã chết. Anh như quên đau, trườn tới. Phải lật Nancy lại xem sao. Lạy chúa, cả một tấm kính xe đè lên lưng nàng. Ben cố hất ra. Anh kinh hãi kêu lên:

- ôi ! Lạy chúa tôi...

Mặt Nancy không còn nhận ra được nữa. Anh không thể nói là nàng còn sống hay chết. Anh thoáng mong cho nàng chết. Bởi vì gương mặt nàng đã như vậy thì còn sống mà làm chi

Chẳng có ai chung quanh...

Chương 4

Michael mặt mày xanh xao nằm yên. Bà Marion Hillyard ngồi trong một góc phòng với vẻ mặt thản nhiên trầm tĩnh. Bà đã đến căn phòng này trước đây rồi. Bà có cảm tưởng như chẳng gì thay đổi. Hồi ấy ông Frederick bị tắc động mạch tim và đã nằm nơi đây, mấy giờ đồng hồ sau là chết. Bà cũng đã từng bình tĩnh ngồi ở góc phòng này tuy trong lòng rất kinh sợ và cô đơn. Bà không thể khóc nổi. Bà không dám nghĩ tới chuyện Michael có thể chết như ông Frederick, chồng bà, cha nó. Không! Bà không thể để chuyện đó xảy đến cho Michael. Bằng mọi giá, bà phải giữ cho nó sống còn.

Bà quay sang nhìn cô y tá. Cô này đang nằm chăm chú nhìn Michael, nhưng không lộ một vẻ gì rõ ràng cả. Anh ta đã mê man suốt ngày hôm đó, từ lúc đưa ở nơi xảy ra tai nạn về đây. Ngay lúc năm giờ sáng bà Marion đã có mặt. Bà từ New York thuê chuyển xe đặc biệt đi ngay về đây. Bà phải ở lại đây để cứu con bà, bằng bất cứ giá nào. Bà chỉ còn có Michael để sau này giao lại sự nghiệp và quyền hành. Michael không thể vì cái con nhỏ bé kia mà bỏ cả sự nghiệp. Lạy Chúa! Tất cả tội lỗi là ở cái con bé chết bầm kia. Có lẽ nó đã xúi con bà lâm vào tình thế này...

Bà Marion đang suy nghĩ, bỗng chăm chú nhìn vào bàn tay cô y tá đang kéo ngược mi mắt Michael lên. Bà đứng dậy bước tới bên cạnh cô y tá. Bà muốn xem sự thế ra sao. Nhưng chẳng có gì lạ. Cô y tá giữ mí mắt Michael một chút rồi bình thản nói:

- Chưa có biến chuyển gì?

Cô ta ra dấu cho bà Marion đi theo ra ngoài hành lang. Cô ta có vẻ không lo ngại cho Michael, mà lo ngại cho bà mẹ anh ta, cô ta nói:

- Bác sĩ Wickfield bảo tôi nói với bà là bà cứ về đi, bà Hillyard...

Cô ta nhìn đồng hồ tay. Bây giờ là năm giờ mười lăm. Bà Marion đã ngồi suốt mười hai tiếng đồng hồ, mà chỉ chấp hai tách cà phê. Tuy nhiên bà ta chẳng thấy mệt, chẳng thấy đói gì cả. Bà nhất định không ra về. Bà chỉ nói:

- Cám ơn cô, tôi xuống dưới này một lát, sẽ trở lại.

Bà sẽ không rời con bà. Trước đây bà chỉ về nhà một tiếng đồng hồ để ăn tối, khi trở lại thì Frederick đã chết. Lần này nhất định bà không đi đâu lâu, tuy bà biết là Michael không thể chết như cha nó. Michael bị thương nội tạng, bác sĩ Wickfield bảo là anh sẽ tỉnh lại thôi. Song bà Marion vẫn không muốn có chuyện bất trắc. Trước đây họ đã chẳng nói với bà rằng ông Frederick sẽ tỉnh lại đó sao? Bà bỗng ứa nước mắt. Bà cứ đứng nhìn trân trân vào bức tường màu xanh sau lưng cô y tá. Bà không bước đi. Cô y tá cầm tay bà, dịu dàng nói:

- Bà Hillyard, bà phải nghỉ một lát. Bác sĩ Wickfield có dành riêng cho bà một phòng nghỉ trên lầu bà

- Không cần lắm cô à!

Bà mỉm cười, rồi đi đến cuối phòng. ánh mặt trời vẫn còn chiếu qua cửa sổ. Bà ngồi ở ghế bên cửa sổ hút một điếu thuốc, nhìn ra ngoài. Đây là thành phố New England, chỉ cách Boston một giờ xe hơi. Chưa cần mời các bác sĩ giỏi nhất đến làm gì. Chỉ chờ Michael tỉnh lại một chút là đưa anh về New York chạy chữa. Tuy nhiên trong khi chờ đợi cũng đã có bác sĩ giỏi ở đây.

- Michael bị thương nặng nhất. Còn Ben thì tuy cũng nặng nhưng đã tỉnh dậy, và coi như còn sống. Cha cậu ta đã đưa cậu về Boston theo xe cứu thương. Cậu ta bị gãy tay, bị thương đùi, ở bàn chân, ở xương vai. Nhưng đều có thể chữa được. Còn cô bé kia. Lỗi là ở cô ta... – Bà Marion dập tắt điếu thuốc. - Thế mà cô ta cũng đã tỉnh. Cô ta chỉ bị nát ở mặt. Thế cũng đáng.

Thoáng một giây bà Marion muốn thương hại con bé. Nhưng rồi bà không thể thương nổi. Bà ghét cay ghét đắng con nhỏ đó.

Bỗng bà nghe có giọng ai nói sau lưng:

- Tôi có dặn nói lại với bà để bà về nghỉ. Không ai nói lại à?

Bà quay lại thì thấy bác sĩ Wickfield, bà nói:

- Dạ có. Nhưng tôi không sao. Cháu Michael thế nào bác sĩ?

- Tôi mới vừa xem. Có lẽ cậu sẽ tỉnh lại thôi. Cứ chờ xem. Cậu ta bị chấn động quá mạnh. Thế thôi.

- Lúc tôi nghe tin, tôi cũng bị xúc động dữ dội. Bác sĩ chắc chắn là cháu nó sẽ không bị cố tật gì chứ? Chẳng hạn tật thần kinh chẳng?

Bác sĩ Wickfield vỗ nhẹ vào cánh tay bà Marion, ngồi xuống cạnh bà. Bên ngoài cửa sổ trời xuống chiều rất đẹp. Bác sĩ bảo:

- Bà Marion à, tôi xin nói để bà an tâm. Cậu ấy sẽ bình phục hẳn thôi. Bà đừng lo

- Vâng. Thế còn cô bé kia ra sao bác sĩ ?

- Lúc này thì vẫn chưa thấy gì lạ. Chúng tôi chẳng biết làm thế nào cho cô ta Thứ nhất là chưa xác định được rõ rệt tất cả các vết thương. Thứ hai là trong vùng này chỉ có một vài bác sĩ có thể chỉnh hình khuôn mặt cô ta Gần như là khuôn mặt cô ta không còn nguyên vẹn cả, từ da, đến thịt, đến vài bộ phận xương, đều bị thương cả. Chỉ được có đôi mắt còn nguyên.

- Cũng đáng cho nó!

Bác sĩ Wickfield hiểu rõ câu nói của bà Marion. Đó là con người mà ông hiểu rất rõ. ông nói:

- Nhưng bà Marion à, cậu Michael lái xe, chứ đâu phải cô tả

Bà Marion chỉ gật đầu. Bà biết là không cần tranh luận với bác sĩ. Bà cho rằng lỗi là ở cô bé. Bà hỏi:

- Nếu không sửa được khuôn mặt thì sao bác sĩ? Cô ta có sống được không?

- Sống thì sống. Nhưng chỉ khổ thôi. Cô bé hăm hai tuổi mà với khuôn mặt kinh hãi như thế làm sao thích nghi với đời sống? Trước đây cô ta có đẹp không?

- Có lẽ cũng đẹp. Tôi không rõ lắm. Tôi chưa hề gặp.

Giọng bà khô ráo, đôi mắt bà thản nhiên.

- Vâng, tôi hiểu. Rồi ra cô ấy sẽ gặp khó khăn. Có lẽ ở đây người ta cũng cố gắng cứu chữa cho cô ta, nhưng chắc không được gì nhiều. Cô ta có tiền bạc gì không?

- Không có gì cả.

Đó là điều mà bà Marion cho là tệ hại nhất đối với bất cứ ai.

- Vậy thì cô ta chẳng có cách gì hơn. Và tôi e là những bác sĩ chuyên giải phẫu các vụ này chắc cũng chẳng thể giúp đỡ làm phước gì cho cô ta đâu!

- Theo ý bác sĩ thì có ai đặc biệt giỏi về vụ giải phẫu này?

- Có. Có hai vị. Vị giỏi nhất ở bên San Francisco

ông bác sĩ Wickfield thấy lóe lên một ngọn lửa ấm trong lòng. ông biết là với tiền bạc như của bà Marion, thì bà dư sức cứu cô bé. ông nói:

- Tên ông ta là Peter Gregson. Chúng tôi gặp nhau cách đây mấy năm. ông ta thì quá giỏi về các vụ này.

- ông ta có thể làm vụ này không bác sĩ ?

Bác sĩ Wickfield cảm thấy mến phục người đàn bà này lạ thường. ông nói:

- Có thể nói ông ta là người duy nhất có thể làm được vụ này. Bà muốn tôi gọi ông ta không?

Bà Marion nhìn ông bác sĩ, đôi mắt bà dường như tính toán rất nhanh. ông bỗng thấy rất ngại

bà tạ Nhưng bà ta nói:

- Tôi sẽ cho bác sĩ biết sau.

- Tốt. – ông nhìn đồng hồ tay, rồi nói – Tôi mong bà đi nghỉ chốc lát. Thật đấy.

- Vâng, tôi hiểu. Nhưng bác sĩ cũng rõ là tôi cần phải ở bên cạnh Michael. Thành thử không đi nghỉ được.

- Thôi được, bà có thể ngồi lại với cậu ấy một giờ nữa. Tôi sẽ trở lại đây. Lúc đó bà về nghỉ. Bà nghe rõ chứ.

- Vâng, rất rõ.

Bà đứng lên và nhìn ông Wickfield rất thân ái, rồi nói:

- Wicky, cảm ơn nhạ

ông ta hôn nhẹ lên má bà, siết tay bà và nói:

- Marion, cậu ấy sẽ khỏe thôi. Đừng lo

ông không đề cập đến phần cô gái nữa. Để sau này cũng được. ông chỉ mỉm cười và bước đi. Bà đứng lại một mình. Nhưng bác sĩ Wickfield trước đó đã gọi điện thoại cho ông George Calloway nói rằng ông ta cần đến đây để giúp đỡ cho bà Marion.

Lát sau bà Marion chậm rãi đi về phòng Michael. Hai bên hành lang đều đóng cửa lặng lẽ vì đây là khu vực dành cho những trường hợp bị nặng. Bỗng đến giữa chừng bà nghe trong phòng cửa mở và có tiếng khóc ầm ục vọng ra. Bà nhìn lên số phòng. Và bà hiểu. Bà đứng lại, nhìn vào.

Bà Marion thấy lờ mờ chiếc giường ở góc phòng, vì phòng hơi tối, các màn cửa đều buông xuống, tựa hồ người bệnh không chịu được ánh sáng. Bà đứng lát lâu, chưa dám vào, nhưng thấy rằng phải vào. Bà e dè bước vào vài bước rồi đứng lại. Bà nghe tiếng khóc rõ hơn. Rồi có tiếng hỏi:

- Ai đó vậy?

Mặt cô gái được băng kín gần hết. Cô lại hỏi, vừa hỏi vừa khóc:

- Ai đó vậy? Tôi không nhìn thấy được.

Bà Marion lên tiếng:

- Mắt cô bị băng lại rồi, tuy không bị thương gì. Sao cô còn tỉnh táo vậy?

Bà Marion có cảm tưởng như trong một giấc mơ. Nhưng bà thấy cần phải đến gần cô gái. Chỉ vì Michael mà thôi. Bà hỏi:

- Họ không cho cô uống gì để ngủ cho khỏe à?

- Có nhưng không ăn thua gì. Tôi cứ thức như thường.

- Có đau lắm không?

- Không. Tê cóng hết rồi. Nhưng bà là ai?

Bà ngại nói cho cô ta biết. Bà chỉ yên lặng bước tới ngồi ở chiếc ghế sát bên giường cô Hai tay cô gái cũng bị băng kín. Bà nhớ ra rằng bác sĩ Wickfield cho biết là cô ta dùng hai tay cố che cái mặt. Thành thử hai bàn tay cũng bị thương nặng như mặt. Mà đây mới là thiệt hại lớn cho cô ta vì cô ta là họa sĩ. Nói chung là đời cô ta coi như đã tàn. Tuổi trẻ, sắc đẹp, nghề nghiệp, đều bị hủy hoại. Và cả chuyện tình của cô ta nữa. Bà Marion nói:

- Nancy, họ có nói gì cho cô biết về khuôn mặt của cô không?

Giọng bà vẫn êm dịu. Trong phòng lặng lẽ bỗng nức lên tiếng nức nở. Bụng bà tự nhiên nôn nao. Bà phải giải thoát cho Michael. Bà hỏi lại:

- Họ có cho cô biết là rất khó chữa lành cho cô không?

Tiếng khóc bỗng có vẻ giận dữ:

- Vậy mà họ nói dối tôi. Họ bảo...

Bà Marion cắt ngang:

- Không, Nancy à. Có một người có thể chữa lành cho cô hoàn toàn, nhưng mà đắt lắm, tốn cả mấy trăm ngày đô la. Cô không đủ tiền. Mà Michael cũng chẳng đủ đâu.

- Tôi không để cho anh ấy lo đâu.

- Vậy thì để ai lo?

- Tôi không biết!

Và cô ta lại khóc nức nở.

- Rồi cô để mặt cô như vậy đối diện với Michael được sao?

- Không!

- Cô nghĩ là cậu ta yêu cô đến mức chấp nhận khuôn mặt cô như thế à? Cho dầu vì trung thành, vì ràng buộc mà chấp nhận, thì chịu đựng được bao lâu?

Tiếng khóc của Nancy lúc này đượm sự sợ hãi, đớn đau. Bà Marion lại hỏi:

- Nancy, cô chẳng còn gì cả. Chẳng còn gì của cuộc sống trước đây nữa cả.

Cả hai ngồi yên lặng, chỉ có tiếng khóc từng lúc của Nancy. Lát lâu, bà Marion bảo:

- Coi như cô đã mất cậu ta rồi. Nếu cô yêu cậu ta, cô phải biết là không nên làm vướng bận cậu ta nữa. Và nếu thế, cô sẽ có thể có một cuộc đời mới trở lại... Nancy!

Cô gái không trả lời gì cả, vẫn khóc. Bà Marion lại tiếp:

- Cô có thể được một cuộc sống mới. Cả một cuộc đời mới. Cả một khuôn mặt mới.

- Bằng cách nào?

- Có một bác sĩ ở San Francisco có thể làm cho khuôn mặt của cô đẹp trở lại như xưa. Giúp cô vẽ lại được như trước. Chỉ mất thời gian và mất nhiều tiền thôi. Nhưng cần và đáng mất như thế, Nancy à... Đúng không?

Đến đây thì là lãnh vực quen thuộc của bà Marion, tức là chuyện thương lượng. Gần như đây là vụ thương lượng bạc triệu. Có thể cả trăm triệu đô la! Cô gái nói:

- Chúng tôi làm gì có tiền?

Bà Marion nhún vai vì nghe cô gái nói “chúng tôi”. Đâu còn gì là “chúng tôi” được nữa. Bà nói:

- Nancy, cô không đủ tiền, dĩ nhiên. Nhưng tôi thì có. Cô biết tôi là ai rồi chứ gì?

- Vâng.

- Cô cũng hiểu là cô mất Michael rồi chứ gì. Nếu nó còn sống, thì nó cũng không sống nổi với thảm cảnh đã gây ra cho cô, phải vậy không?

- Vâng.

- Và thật là tàn nhẫn nếu bắt nó phải chứng tỏ lòng trung thành mà sống với cô trong tình trạng

của cô, đúng không? Cô hiểu như vậy không?

- Vâng.

- Có nghĩa là cô đã mất tất cả những gì có thể mất, phải vậy không?

- Vâng.

Giọng của Nancy như một kẻ gần chết, không hồn. Bà Marion nói tiếp:

- Nancy Tôi muốn thương lượng với cô một việc.

Chuyện thương lượng thì bà Marion Hillyard là tuyệt giỏi. Song nếu cậu con bà ta nghe chuyện thương lượng này hẳn cậu ta chỉ muốn giết bà. Bà nói:

- Tôi muốn cô nghĩ đến cái khuôn mặt mới, cái cuộc đời mới của một Nancy mới. Cô suy nghĩ đi. Xem sẽ có ý nghĩa thế nào. Cô sẽ đẹp trở lại, cô sẽ có bạn trở lại, đi đây đi đó, đi nhà hàng, xem chiếu bóng, vào các cửa tiệm, cô có thể lại mặc đồ đẹp, và đi chơi với bạn trai. Còn ngược lại, người ta sẽ thét lên khi thấy khuôn mặt ghê rợn của cô. Cô chẳng đi đâu được cả, chẳng làm gì, và chẳng ai cần cô cả. Trẻ em thấy cô cũng sợ hãi khóc thét. Cô tưởng tượng ra được chưa? Cô chọn đi.

- Không, tôi không chọn được.

- Được chứ. Tôi giúp cô chọn. Tôi sẽ đem lại cho cô cuộc đời mới. Một khuôn mặt mới, một thế giới mới. Và khi hoàn thành, cô sẽ được một căn nhà mới và tất cả nhu cầu cần thiết, và một việc làm cho cô. Cô chẳng phải phấn đấu gì lắm, Nancy! Chỉ một năm nữa, cơn ác mộng này sẽ chấm dứt.

- Rồi sao nữa?

- Cô được tự do Cuộc đời mới là hoàn toàn của cô!

Bà Marion yên lặng một lúc lâu, cho Nancy chờ đợi, rồi mới nói tiếp:

- Chỉ cần là cô không liên lạc với Michael nữa. Cô chỉ có được khuôn mặt mới nếu cô bỏ Michael. Nếu cô không nhận đề nghị này của tôi, thì thực ra cô cũng mất Michael thôi. Vậy thì việc gì phải sống khoảng đời còn lại của mình một cách quái dị, khi mà mình không đáng phải sống như vậy?

- Nhưng nếu Michael không chịu thì sao. Nếu tôi tránh xa, mà anh ấy cứ tìm tới thì sao?

- Tôi chỉ cần cô hứa cô tránh xa là được. Còn chuyện Michael thì là phần của nó!

- Và bà chịu như vậy? Tức là, nếu như anh ấy vẫn cứ theo tôi, thì đó là do ở anh ấy?

- Tôi chịu như vậy!

Nancy cảm thấy mình chiến thắng. Nàng biết Michael tốt hơn nhiều, không như mẹ anh tưởng. Michael sẽ chẳng bao giờ bỏ nàng. Anh sẽ tìm nàng. Lúc đó nàng đã trở lại như xưa. Mẹ anh sẽ không thể thắng trong vụ này, dù bà ta có cố gắng đến mấy đi nữa. Nếu chấp nhận vụ thương lượng này cũng bằng như nàng lừa gạt bà Marion, vì nàng biết chắc chắn bà sẽ thua. Nhưng phải chấp nhận thôi. Phải chấp nhận. Không có cách nào khác. Bà Marion hỏi lại:

- Cô chịu chưa?

Bà chỉ trông chờ một tiếng của Nancy, một tiếng giải thoát cho Michael.

Đối với Nancy sự trả lời của nàng sẽ là một chiến thắng. Nàng vẫn còn nhớ lời Michael thề với nàng ở bờ biển, nơi có tảng đá giấu chuỗi ngọc: “Anh hứa không bao giờ bỏ em”. Nàng biết chắc Michael không bao giờ bỏ nàng. Nàng nói chắc với bà Marion:

- Vâng tôi chịu.

Chương 5

Bà Marion Hillyard đứng ở cạnh cửa bệnh viện nhìn người ta chuyển Nancy lên xe cứu thương. Bà mặc bộ đồ len đen, choàng chiếc áo đen của nhà Cardin may

Lúc ấy sáu giờ sáng, bà không nói gì với Nancy cả. Hai người đã đồng ý với nhau đêm trước, và bà Marion đã tức khắc nhờ ông Wickfield gọi vị bác sĩ ở San Francisco. Bác sĩ Wickfield mừng rỡ vô cùng. Ông đã hôn lên má bà ta, và gọi ngay cho bác sĩ Peter Gregson. Gregson đã đồng ý nhận làm vụ này, bảo đưa Nancy qua miền Tây cho ông. Bà Marion đã thu xếp phòng riêng trên một chuyến máy bay phản lực, cùng hai cô y tá giỏi nhất đi theo Nancy, đưa nàng qua San Francisco, đúng tám giờ sáng hôm nay. Bà sẵn sàng chịu tất cả các chi phí. Bác sĩ Wickfield nói với bà:

- Bà Marion, cô gái này quả là may mắn.

Bà ta không nói gì, chỉ châm một điếu thuốc và bảo:

- Vâng. Tôi không muốn Michael biết vụ này, nhá Wicky! ông rõ rồi chứ gì? – Ngưng một lát bà tiếp - Nếu có ai nói cho Michael biết, tôi sẽ hủy bỏ việc chạy chữa cho con bé này ngay!

- Nhưng sao vậy? Cậu ta có quyền biết những gì mà bà giúp cho cô gái này chứ?

- Đây là chuyện giữa con nhỏ đó và tôi. Nói đúng ra chỉ có bốn người biết, gồm cả ông và

Gregson. Michael chẳng cần phải biết gì cả. Lúc nó tỉnh lại, ông cũng đừng nói gì về chuyện con bé này cả. Chỉ làm cho nó dao động thêm thôi, chẳng ích gì.

Thế là bà đã giải thoát cho Michael khỏi con bé này. Nói cách khác, bà đã cứu cả hai cô cậu. Bà biết là bà có lý do trong việc làm này. Bà dặn lại:

- ông không được nói gì cả chứ, ông Robert?

Bà ít khi nào gọi bác sĩ Wickfield là Robert, trừ những lúc bà muốn nhắc cho ông nhớ là bệnh viện của ông ta do tiền của nhà Hillyard tài trợ. Bác sĩ Wickfield đáp ngay:

- Dĩ nhiên, bà muốn thế thì phải thế.

- Đúng. Tôi muốn vậy.

Có tiếng cửa xe cứu thương đóng lại. Hai cô y tá sẽ ở với Nancy trong sáu hoặc tám tháng đầu ở San Francisco. Sau đó, theo lời ông Gregson, sẽ khỏi cần y tá nữa. Trong sáu hoặc tám tháng đầu, ông Gregson sẽ chữa mi mắt, mũi, lông mày và hai gò má cho Nancy. Gần như là toàn khuôn mặt. Sau đó, cần một bác sĩ tâm lý săn sóc cho Nancy, vì cô ta sẽ thành một người có khuôn mặt mới. Sẽ có những xúc động biến chứng mà Gregson chưa lường trước được. Ông ta gần như tạo ra một phụ nữ khác. Điều này làm Marion hài lòng vì như thế sẽ gạt hẳn Nancy ra khỏi Michael được, tránh trường hợp năm ba năm sau tình cờ họ có thể gặp nhau đâu đó. Marion không muốn con bà gặp lại cô gái kia. Bà nhớ lại những điều đã thỏa thuận với Gregson qua điện thoại lúc bốn giờ sáng nay, tức là một giờ bên San Francisco ông ta thật linh hoạt, năng động, đúng với danh tiếng quốc tế của ông. Năm nay ông đang ở độ tuổi trên bốn mươi. ông bảo sẽ cho thư ký làm bảng kê khai rành rẽ các việc. Và giá thỏa thuận hai bên là bốn trăm ngàn đô la. Bà Marion sẽ gọi ngân hàng chuyển qua trương mục của ông Gregson vào lúc chín giờ sáng nay ông ta rất yên chí. ông biết rõ bà Marion Hillyard. Ai ở nước này chẳng biết đến danh tiếng của bà?

ông Wickfield lên tiếng:

- Bà Marion, mời bà vào trong này dùng bữa sáng đã.

- Chút xíu nữa đã. Tôi muốn thăm Michael chút đã.

- Vâng, thế thì để tôi lên xem sao.

Bà Marion bước vào phòng vệ sinh một lát. Còn ông Wickfield thì lên thăm bệnh cho Michael. Nhưng ông biết là chưa có gì thay đổi, vì cách đây một giờ ông đã thăm bệnh cho anh ta rồi.

Năm phút sau, lúc bà Marion lên tới, thì ông Wickfield đang đứng ở giường. Michael có vẻ nghiêm trọng. Cô y tá thì đã ra ngoài. ánh nắng chiếu ngang qua giường Michael nằm, và đầu

đó có tiếng nước róc rách chảy vào chậu. Mọi vật thật yên lặng, và bỗng dung tim bà Marion như nhảy thót lên.. Lạy chúa... Michael mở mắt nhìn bà, cậu ta mỉm cười... Bà như nghẹn ở cổ họng. Bà bước nhanh tới, chân bà run, rồi bà đưa hai tay sờ mặt Michael:

- A ! Má !

Đó là hai tiếng tuyệt vời nhất mà bà nghe được xưa nay! Nước mắt bà lăn xuống gò má, bà mỉm cười bảo:

- Má thương con quá, Michael!

- Con cũng thương má.

Bác sĩ Wickfield nhìn cảnh ấy cũng chảy nước mắt. Cậu thanh niên trẻ tuổi, đẹp trai giờ đã sống lại. ông lặng lẽ ra khỏi phòng, để cho hai mẹ con bà Marion nói chuyện.

Bà Marion ôm con bà bằng hai tay. Còn Michael thì đưa một bàn tay lên sờ tóc mẹ. Anh nói:

- Má yên lòng. Mọi chuyện không sao cả. Lạy Chúa, sao con đói bụng quá.

Bà Marion cười lớn. Con bà nói như vậy tức là sức khỏe cậu còn tốt. Cậu sống lại rồi, và từ nay hoàn toàn là đứa con của bà. Bà nói:

- Để dọn cho con bữa ăn to nhất, ngon nhất, tuyệt vời nhất, nha, nếu bác sĩ Wicky đồng ý.

- Đẹp ông Wicky đi, con đói mà.

- Michael !

Bà kêu như giận. Nhưng làm sao giận con bà lúc này được. Bà chỉ càng thương cho con bà hơn.

Bỗng bà Marion thấy vẻ mặt Michael như thoáng nhớ ra điều gì, anh ta cố gắng ngồi dậy. Anh ta không biết nói thế nào, nhưng anh ta cần phải hỏi. Anh ta nhìn mẹ, bà Marion bảo:

- Con nằm tự nhiên đi !

- Má... những người kia đâu... đêm đó... con nhớ là...

Bà Marion nói:

- Ben đã trở về Boston với cha cậu ạ. Cậu ta bị đụng nặng nhưng không sao, đỡ hơn con nhiều.

Bà ta vừa nói vừa nắm chặt tay con bà. Bà biết sẽ phải nói tiếp điều gì. Bà đã chuẩn bị. Michael

hỏi:

- Con... Nancy Má?

Nước mắt như sắp chảy ra ở khóe mắt anh. Anh đã đoán được phần nào khi thấy mẹ anh từ từ ngồi xuống ghế và đưa tay vuốt một bên mặt anh.

- Con à. Người ta làm đủ cách nhưng không cứu nổi.

Bà ngừng một tí rồi nói ngay:

- Cô ấy đã chết sáng nay

- Mẹ có thấy cô ta không?

Anh nhìn mẹ anh như muốn tìm hiểu một điều gì. Nhưng bà nói:

- Đêm qua má có ngồi với cô ta một lát.

- ôi, lạy chúa... Con lại không có mặt. ôi, Nancy..

Anh úp mặt xuống gối và khóc như một đứa trẻ. Anh kêu tên Nancy mãi cho đến lúc không còn khóc được nữa. Lúc anh ngẩng lên nhìn mẹ, bà Marion thấy mặt con bà như ngây như dại, như một phần đời anh đã đổ máu và đã chết đi...

Chương 6

Nancy nghe tiếng bánh xe chạm xuống phi đạo lúc máy bay hạ cánh, lại thấy bàn tay của người y tá sờ vào cánh tay nàng. Từ lúc máy bay cất cánh, hai cô y tá luôn luôn bên cạnh nàng. Nàng thấy yên lòng và dễ chịu. Nàng có thể phân biệt được bàn tay của cô y tá nào sờ vào cánh tay nàng. Một cô thì có bàn tay ấm, ngón tay dài, thường lạnh lẽo, nhưng mỗi lần phải vịn cho Nancy thì tỏ ra rất mạnh mẽ kỹ lưỡng. Còn cô kia thì có bàn tay mập mạp, ấm áp, làm cho nàng thấy dễ chịu, thương yêu. cô này hay vỗ về cánh tay Nancy và đã tiêm cho nàng hai mũi thuốc đỡ đau để đi máy bay. Cô ta cũng có giọng nói dịu nhẹ. Còn cô ồm thì có giọng nói cao. Nancy thích cả hai người. Cô mập nói với Nancy:

- Chúng ta sắp thấy vùng vịnh bên bờ Tây rồi, chút xíu nữa thôi nhá!

Bác sĩ Peter Gregson lúc này đang lái xe Porsche của ông ra sân bay ông sẽ lên xe cứu thương đi với Nancy về thành phố, và chiếc xe Porsche sẽ có người đem về cho ông sau. ông nghĩ có lẽ cô bé này cũng là một nhân vật gì đây nên bà Marion Hillyard mới lo lắng cho cô ta đến như vậy. Bốn trăm ngàn đô la là cả một số tiền lớn. Phần ông là ba trăm ngàn. Còn một trăm ngàn là để lo cho cô bé được đầy đủ tiện nghi trong thời gian chữa trị. ông đã hứa với bà Marion là sẽ lo cho cô bé đầy đủ tiện nghi. Bây giờ ông phải đích thân xem cô bé này ra sao đã. ông ta đổi

với cô là rất quan trọng, nhưng phần cô cũng rất quan trọng. Sau mười tám tháng chữa trị ông sẽ gần như là tái tạo Nancy McAllister, với khuôn mặt mới. Cô ta phải chuẩn bị một tâm lý mạnh dạn để chấp nhận con người mới của mình. Ông sẽ giúp cô ta đối phó với vấn đề đó. Nghĩ đến đây ông thấy một sự phấn khởi rất lạ. Ông thích cái công việc quan trọng này, và ông cảm thấy yêu thương cô bé này lắm vì sẽ là một tác phẩm lạ của ông. Ông sẽ cố gắng tất cả để hoàn thành nhiệm vụ này một cách hoàn hảo nhất.

Peter Gregson là một người ưa những cảm giác lạ: lái xe nhanh, lái máy bay nhào lộn, trượt tuyết, leo núi ở Châu Âu.. ông rất ghét cái gì có tên là không thể được. Ông phải làm được. Vì thế mà ông rất thích làm việc. Thiên hạ thường cho là ông muốn làm đấng tạo hóa. Nhưng không phải vậy. Mà chính ra là ông muốn sống trong sự kích thích dữ dội. Trước nay ông chưa thất bại trong công việc gì. Chưa thất bại trước người phụ nữ nào, hay một bệnh nhân nào. Bốn mươi bảy tuổi, ông nhận làm việc gì là quyết phải thắng lợi việc đó. Bây giờ ông và cô Nancy sẽ phải thắng lợi trong vụ này. Mái tóc đen của ông lộng gió phi trường và đôi mắt ông long lanh sức sống. Ông vừa nghỉ mát ở Tahiti về nên nước da còn màu sạm, trông rất mạnh khỏe trong bộ đồ màu xanh sậm, vừng vàng và hấp dẫn.

Ông ngừng xe ở cổng vào phi đạo, trình thẻ đặc biệt cho người cảnh sát. Ông này gật đầu. Lúc ấy máy bay chở Nancy cũng vừa ngừng ở trạm phi đạo. Người cảnh sát cười với Gregson vì thấy ông ta rất lịch sự đáng mến.

Gregson nói gì đó với một người nhân viên phi trường, một phút sau, Gregson được đưa lên một chiếc xe đặc biệt của phi trường, chạy nhanh ra phi đạo đến sát một xe cứu thương đang chờ nhận bệnh nhân trên máy bay đưa xuống. Ông cảm ơn người lái xe đặc biệt, rồi bước qua kiểm soát xe cứu thương xem đã đầy đủ những gì ông dặn chưa. Ông gật đầu hài lòng. Ông sẽ đưa Nancy về ngay và sẽ thực hiện công việc chữa trị cho nàng ngay khi có thể bắt đầu.

Các hành khách trên máy bay ngồi nán lại để người ta đưa Nancy xuống trước. Các tiếp viên trên máy bay nhìn tình cảnh của Nancy rất ngại ngùng, nhưng hai cô y tá thì nói chuyện với Nancy rất tự nhiên trong khi người ta khiêng cáng Nancy xuống máy bay.

Bác sĩ Gregson nhìn hai cô y tá làm việc thì rất hài lòng, ông biết ngay là hai y tá giỏi. Như vậy họ sẽ kết hợp cùng ông thành một ê-kíp đầy năng lực, làm việc với nhau trong một năm rưỡi sắp tới. Và người quan trọng nhất chính là Nancy nữa. Nancy được khiêng xuống đặt nhẹ nhàng vào xe cứu thương xong, Gregson mỉm cười với hai cô y tá, rồi ra dấu cho hai cô tránh ra, ông ngồi xuống bên cạnh Nancy để xem xét. Ông cầm bàn tay nàng và nói:

- Chào cô Nancy Tôi là Peter. Cuộc hành trình hôm nay thế nào?

Nancy cảm thấy một cảm giác nhẹ nhàng khi nghe tiếng nói của ông Gregson. Nàng đáp:

- Bình yên cả. Ông là bác sĩ Gregson phải không ạ?

- Phải. Nhưng cô gọi tôi là Peter cho thân mật, chúng ta sắp làm việc cùng nhau.

Nancy thích cách nói của ông ta, nàng muốn mỉm cười, nhưng đâu có cười được. Nàng chỉ hỏi:

- ông ra tận đây đón tôi à?

- Chứ không phải cô qua tận đây gặp tôi sao?

- Vâng. Cám ơn ông.

- Trước đây cô đã đến San Francisco chưa, cô Nancy?

- Chưa ạ.

- Cô sẽ thích San Francisco Chúng tôi sẽ tìm cho cô một căn nhà tiện nghi xinh đẹp để cô sẽ không bao giờ rời San Francisco nữa. Nhiều người đến đây rồi không muốn rời nữa; đặt chân đến đây là ít ai muốn bỏ đi. Tôi cũng từ Chicago đến đây cách nay mười lăm năm, và không muốn về lại Chicago

Nàng muốn cười lớn, ông Gregson lại hỏi:

- Quê cô ở Boston, phải không?

ông hỏi lung tung để Nancy khuây khỏa sau chuyến bay dài lặng lẽ. Hai cô y tá cũng nhân dịp này nói chuyện thoải mái với hai người phụ trách xe cứu thương. Thỉnh thoảng họ liếc xem bác sĩ Gregson có còn nói chuyện với cô bệnh nhân không. Họ thấy ông bác sĩ này rất đáng mến.

Nancy lúc này trả lời bác sĩ:

- Không ạ, tôi ở New Hampshire Tôi lớn lên ở đấy. Tôi ở cô nhi viện, chỉ năm lên mười tám tôi mới đến Boston.

- Nghe cũng hay lắm. Chắc là cô nhi viện tưởng tượng trong sách Dickens?

- Không phải. Cô nhi viện thật đấy. Nhưng các dì phước rất tốt. Đến nỗi tôi đã muốn làm dì phước nữa!

- ô! Lạy Chúa... Cô nghe tôi nói đây, sau khi chúng ta xong vụ chữa trị này cô sẽ đi Hollywood đóng phim đấy nhạ Cô mà đi làm dì phước thì tôi sẽ ... tôi sẽ đâm đầu xuống sông đấy. Cô phải hứa trước rằng, không đi làm dì phước ở đâu cả thì mới được.

Nancy thích kiểu nói chuyện dễ chịu của vị bác sĩ này. Thực ra giấc mơ làm dì phước nàng đã

bỏ lâu rồi. Song nàng chỉ muốn đùa ông Gregson chút thôi. Nàng thấy rất mến ông bác sĩ này. Nàng nói:

- ô, được chứ.

ông bác sĩ hỏi lại:

- Phải đó là lời hứa không? Nói lại đi, nói Tôi hứa...

- Tôi hứa...

- Cô hứa sao?

ông bác sĩ cười vì nghe giọng Nancy như cười cười.

- Tôi hứa không làm dì phước.

- Tốt lắm.

Đoạn ông ra dấu cho hai cô y tá bước lại gần, ông bảo Nancy:

- Cô thử giới thiệu với tôi hai người bạn của cô xem!

Nancy nói ngay:

- Vâng, để coi nào, cô có bàn tay lạnh là Lily, còn cô bàn tay ấm là Gretchen.

Mọi người đều cười lớn. Gregson nói:

- Cám ơn Nancy nhiều lắm.

Cô Lily cười rất vui. Nancy thì cảm thấy an lòng bên cạnh các người bạn này. Nàng nghĩ là có lẽ ông bác sĩ này hẳn phải coi nàng là một người đặc biệt lắm, vì ông tỏ ra rất quan tâm. ông lại nói:

- Cô bé, rất vui được đón cô đến San Francisco nha!

Trong suốt thời gian xe về thành phố ông ngồi bên cạnh và thường đặt tay lên vai Nancy giữ cho nàng nằm yên, làm cho Nancy có cảm tưởng như mình đang về nhà người thân.

Chương 7

Xe cứu thương ngừng trước một khách sạn, người ta khiêng cáng Michael vào một cách nhẹ nhàng. Người quản lý khách sạn đang chờ đón họ. Một căn nhà phù của khách sạn được dành

toàn bộ cho Michael. Anh đòi ở khách sạn vài hôm trước khi về nằm ở nhà. Bà Marion chiều theo ý anh. Mấy người đi theo xe cứu thương chuyển Michael nhẹ nhàng qua một chiếc giường. Anh nói:

- Lạy ơn Chúa, con không bị gì nặng đâu, má. Bệnh viện bảo rằng con không sao mà.

- Nhưng con có gì phải nôn nóng đâu?

- Nôn nóng?

Anh nhìn quanh căn nhà, trong khi bà Marion thưởng tiền cho các nhân viên cứu thương, rồi họ biến đi. Căn nhà đầy hoa đây đó. Bên cạnh giường là một rổ trái cây. Khách sạn này là của mẹ anh. Bà đã đầu tư mua toàn bộ cách đây mấy năm. Bà Marion nói:

- Nào, bây giờ con nằm nghỉ ngơi thoải mái. Đừng có nôn nóng gì cả. Con muốn ăn gì không?

Bà muốn có một y tá săn sóc cho Michael, nhưng các bác sĩ nói là không cần. Michael chỉ cần nghỉ ngơi thoải mái vài tuần đi làm lại được. Bà Marion hỏi:

- Con ăn trưa nhá?

- Cho con măng ốc, sò Rockefeller, rượu sâm banh, trứng rùa và trứng cá ca-vi-ạ

Anh vừa nói vừa ráng ngồi dậy như một đứa trẻ.

- Chà, con ăn những món gì mà nó lộn xộn với nhau vậy?

Bà nhìn đồng hồ tay rồi tiếp:

- Thôi con tự gọi nhạ Mẹ phải đi họp ngay bây giờ, ông George sắp tới.

Bà đi ra khỏi phòng. Vừa lúc đó Michael lại nghe có chuông cửa, lát sau ông George Calloway bước vào phòng anh và hỏi:

- A, Michael, cậu cảm thấy thế nào?

- Sau hai tuần nằm bệnh viện, chẳng làm gì cả, tôi cảm thấy bối rối quá!

Anh muốn làm sao cho tình huống của anh nhẹ bớt đi, nhưng đôi mắt anh vẫn mang nặng một nỗi ưu tư nào đó. Chính mẹ anh cũng nhận thấy điều này, nhưng bà nghĩ rằng vì anh còn mệt. Bà không muốn giải thích cách nào khác. Bà thường bàn với anh về công việc làm ăn và kế hoạch mở một trung tâm y khoa ở San Francisco. Bà không bàn gì với anh về tai nạn vừa qua cả.

Lúc này ông George ngồi ở đuôi giường Michael và nói với anh:

- Sáng nay tôi có ghé qua văn phòng của anh. Vâng, họ làm xong, trang trí đẹp lắm.
- Chắc vậy, mẹ tôi có khiếu thẩm mỹ lắm.

Lúc ấy bà Marion lại từ ngoài bước vào, bà mặc chiếc áo xám do nhà Chanel may, đeo chuỗi ngọc ba vòng ở cổ. Ông George nhìn bà ta và trả lời câu của Michael:

- Vâng, bà đúng như vậy.

Nhưng bà xua tay:

- Thôi đừng có hoa hoè ra đó. Trễ rồi. Ông George, ông đã đủ giấy tờ chúng ta đang cần chưa?
- Dĩ nhiên có đủ cả rồi.
- Vậy thì đi thôi.

Bà bước lại hôn lên mái tóc Michael và bảo:

- Con nằm nghỉ đi. Nhớ bảo dọn bữa trưa lên ăn đi.
- Vâng, chúc má đi họp may mắn!

Bà cười bảo:

- Trong chuyện này thì không dính dáng gì đến sự may mắn cả.

Michael và ông George đều cười.

Lúc mẹ anh và ông George đi rồi, Michael ngồi dậy. Anh ngồi yên và suy nghĩ. Anh biết rõ anh sẽ phải làm gì. Anh đã dự định hai tuần nay. Anh ngồi yên gần nửa tiếng đồng hồ, suy nghĩ. Anh nghĩ đi nghĩ lại hàng trăm lần dự định của anh. Đoạn anh bước tới chỗ chiếc vali để ở chân giường. Anh lấy áo quần, giày vớ ra và mặc vào cẩn thận. Anh phải ngồi xuống đứng dậy ba bốn lượt để thử. Anh thấy sao mình lại yếu sức đến vậy. Anh phải mất nửa giờ mới mặc đồ, chải tóc xong. Đoạn anh nhờ văn phòng gọi cho anh một xe taxi.

Anh đưa cho người tài xế địa chỉ anh muốn đến. Rồi anh ngồi dựa vào ghế sau xe. Anh có cảm tưởng như đến chỗ hẹn với nàng. Anh mỉm cười một mình. Đến nơi, anh cho người lái xe khá nhiều tiền, và không bảo đợi anh. Anh không muốn ai đợi chờ anh cả. Anh sẽ ở lại đây một mình. Anh định sẽ tiếp tục trả tiền thuê nơi này để khi nào muốn đến ở lại thì đến. Nơi này chỉ

cách New York một giờ bay Anh nhìn lên tòa nhà một cách quen thuộc rồi tự nhiên lẩm bẩm:

- A, Nancy Fancypants, anh đã về đây này!

Trước đây, anh đã nói câu đó cả ngàn lần mỗi khi bước vào cửa và thấy nàng ngồi ở giá vẽ, tay chân lấm tấm sơn màu. Có những lúc nàng say mê công việc đến nỗi không biết anh đang đi vào.

Anh đi chậm chậm lên cầu thang, mệt nhưng thấy bình bông vui như đang trở về nhà. Anh muốn ngồi bên cạnh nàng, với những đồ vật thân quen của nàng. Anh cảm thấy một cái mùi quen thuộc đâu đây. Có tiếng nước máy chảy, tiếng một đứa trẻ đâu đó, tiếng một con mèo kêu, và bên ngoài có tiếng kèn xe vang lại. Anh nghe một bài hát tiếng Ý vang ra từ máy thu thanh, và anh có cảm giác kỳ lạ là chiếc máy ấy vang lên từ căn phòng của nàng. Anh cầm chiếc chìa khóa riêng, đứng trước cửa phòng nàng một lúc lâu. Bỗng nước mắt anh tuôn ra. Anh đã đối diện với sự thật. Nàng không có trong phòng nàng nữa. Nàng đã ra đi mãi mãi. Nàng đã chết thật rồi...

Anh đã không tin sự thật. Nhưng bây giờ sự thật đã đập vào mặt anh. Anh vẫn cố mở khóa, vẫn hy vọng có người trả lời anh. Nhưng rồi chẳng có ai. Anh há hốc mồm...

- ôi! Lạy Chúa! Ủa chứ tất cả đâu rồi?

Bàn ghế, tủ giường, giá vẽ, tranh ảnh, sơn màu. Lạy Chúa tôi.. "Nancy!". Anh nghe tiếng của anh khóc nức nở. Anh đứng trân người một lát, rồi bỗng quay người chạy từng hai nấc một xuống cầu thang, đến phòng người quản lý tòa nhà. Anh đập thình thịch nơi cửa. Một người đàn ông già nua nhỏ bé hé cửa sợ sệt nhìn ra. Khi thấy Michael, ông ta mới mỉm cười. Nhưng Michael chộp lấy cổ áo ông ta và lắc lắc hỏi:

- Đồ của nàng đâu cả rồi, ông Kowalski? Đâu hết rồi? ông lấy làm cái gì? ông lấy phải không? Ai lấy? Đồ của nàng đâu rồi?

- Đồ gì? Ai.. ô! Lạy Chúa! Không, không! Tôi không lấy gì cả. Cách đây hai tuần người ta đến lấy. Họ bảo...

ông ta vừa nói vừa run. Michael thì giận dữ hỏi tới:

- Họ là ai?

- Tôi đâu có biết. Có người gọi tôi, bảo là căn phòng ấy phải dọn trống. Rằng cô McAllister đã...

ông già thấy nước mắt vẫn còn lăn trên má Michael nên ông không dám nói tiếp. Lát rồi ông mới lắp bắp:

- Thì ông biết đấy... Họ nói là căn hộ phải dọn trống. Hai cô y tá đến lấy ít đồ, sau đó vận xe vận tải của hãng Goodwill đến chở hết.

- Y tá à? Y tá nào? - Đầu óc Michael trống rỗng – Còn hãng xe Goodwill à? Ai gọi hãng đó?

ông già lại bảo:

- Tôi không biết họ là ai? Trông giống như y tá. Họ mặc đồ trắng. Họ không lấy gì nhiều. Chỉ lấy túi xách và đồ vẽ. Còn bao nhiêu là hãng Goodwill chở hết. Tôi chẳng lấy gì đâu. Tôi không bao giờ lấy đồ của ai đâu. Nhất lại là đồ của một cô gái tử tế như vậy.

Nhưng Michael đâu nghe ông già nói gì nữa. Anh lững thững bước ra đường. ông già nhìn theo. Bỗng ông gọi:

- Này, này...

Michael quay lui, ông già hạ giọng nói:

- Tôi chia buồn với cậu... thật đáng tiếc...

Michael gật đầu, rồi lại lững thững đi ra. Sao các cô y tá lại biết? Sao họ lại thế? Chắc họ đã lấy hết nữ trang của nàng và các bức họa. Có lẽ có ai nói cho họ biết ở bệnh viện. Thật là đồ chim ưng ăn xác chết! Anh mà gặp được họ thì biết anh! Anh nắm chặt nắm tay..

Rồi anh vẫy một xe taxi Chui vào xe. Lưng anh bắt đầu đau. Anh hỏi:

- Chi nhánh Goodwill nào gần đây nhất?

- Goodwill gì?

- Goodwill về mua bán đồ cũ, bàn ghế ấy!

- à, biết rồi.

Đoạn chỉ năm phút sau người tài xế đã dừng xe bảo Michael:

- Đấy. Nó đấy.

Michael cảm ơn, lơ đãng trả tiền, gần gấp đôi giá trị tiền phải trả. Anh không chắc có cần vào trong hãng không. Anh chỉ muốn thấy lại đồ đạc của nàng ngay tại nhà nàng kia chứ! Anh đâu muốn thấy đồ đạc của nàng trong một nhà kho mốc meo, lại có đề giá bán trên các vật đó! Vậy anh phải làm gì bây giờ? Mua lại tất cả đồ đó chẳng? Rồi làm gì? Anh lững thững đi vào trong nhà hãng Goodwill, cảm thấy cô đơn, mệt mỏi và bối rối. Chẳng có ai hỏi han gì anh. Anh đi qua

mấy dây đồ đạc, nhưng không thấy gì quen thuộc cả. Bỗng anh thấy rằng không phải đồ đạc của nàng là quan trọng, mà chính là anh anh muốn thấy nàng, thấy Nancy kia! Mà nàng đã mất rồi! Thì đồ đạc có nghĩa gì đâu! Nước mắt anh chảy dài. Anh lại lững thững trở ra.

Anh đi bộ một mình. Đầu óc anh chẳng biết gì nữa cả. Chân anh cứ đi. Như đi trên một thứ gì nhầy nhụa. Thân thể anh như một thứ gì nhão nhoẹt, nhưng tim anh như một tảng đá nặng nề. Anh thấy như cuộc đời anh đã hết... Anh nhìn lên đèn đỏ ở ngã tư Anh cứ bước tới...

oOo

Lúc anh tỉnh lại thì quanh anh là một đám đông. Anh đang nằm trên một bãi cỏ. Hình như ai đã khiêng anh vào đây. Có một người cảnh sát đứng phía trên đầu anh nhìn chăm chăm vào mặt anh.

- Không sao chứ?

Người cảnh sát biết cậu thanh niên này không phải say rượu, cũng không phải chết, nhưng sao trông trắng bệch ghê rợn. Hình như bị bệnh nặng. Hoặc đói, hoặc sao đây. Nhưng xem ra có vẻ có tiền, không thể đói khát được. Michael nói:

- Vâng, không sao. Tôi mới ra khỏi bệnh viện sáng nay, nên có lẽ mất sức.

Anh mỉm cười, nhưng mấy người chung quanh cứ bu lại. Người cảnh sát phải giải tán họ đi. Đoạn ông ta bảo Michael:

- Tôi sẽ đón xe tuần tiểu chở cho anh về nhà.

- Thôi, tôi không sao ông à!

- Hay anh muốn trở lại bệnh viện?

- Không đâu!

- à, vậy thì chúng tôi đưa anh về nhà.

ông ta nói gì đó vào máy vô tuyến, rồi ngồi chồm hổm xuống cạnh Michael bảo:

- Một phút nữa xe sẽ tới. Bộ anh bị đau lâu rồi à?

- Hai tuần rồi.

Nơi gần thái dương của anh còn một vết sẹo nhỏ nhưng người cảnh sát không thấy. Chiếc xe cảnh sát đậu sát vào lề đường. Người cảnh sát đỡ cho Michael đứng dậy. Anh rất xanh xao,

nhưng đã đỡ hơn lúc này. Michael cố gắng nói:

- Xin cảm ơn.

Anh cho địa chỉ khách sạn, họ đưa anh về. Lúc anh vào phòng thì vẫn vắng vẻ chưa có ai. Anh định thay đồ rồi lên giường nằm nhưng thấy không cần thiết.

Anh đứng nơi cửa sổ nhìn ra ngoài. Anh đi tìm Nancy nhưng dĩ nhiên là không tìm thấy. Giờ đây anh chỉ có thể tìm nàng trong tim anh mà thôi.

Lát lâu anh nghe cửa phòng mở nhưng anh vẫn đứng yên không quay lại xem ai. Anh nghe tiếng mẹ anh hỏi:

- Michael, con dậy làm cái gì vậy?

Anh có cảm tưởng như mẹ anh nói với anh ngày anh bảy tuổi, chứ không phải đã trên tuổi hai mươi. Anh quay lại, mỉm cười mệt nhọc, nhìn ông George, rồi mới đáp:

- Con phải dậy, chứ không lẽ nằm mãi trên giường. Tối nay con định đi New York.

- Sao?

- Con đi New York.

Bà Marion có vẻ bối rối hỏi:

- Sao lại New York? Con muốn ở đây mà.

- Má đang bận cuộc họp. Con không có lý do gì lảng vảng ở đây nữa. Con muốn làm việc ở văn phòng con ngay ngày mai. Được không ông George?

ông George thấy vẻ buồn bã mệt nhọc nơi mắt Michael ông rất ngại. Nhưng ông nghĩ không chừng công việc sẽ làm cho cậu trai này khuây khỏa. Chứ nằm mãi không tốt, vì cậu ta sẽ suy nghĩ quá nhiều. ông nói:

- Michael, cậu nói có lý đấy. Và lúc đầu nên làm việc mỗi ngày một buổi đã.

Bà Marion bảo ngay:

- Cả hai đều điên hả? Mới ra viện sáng nay mà đã làm việc cái gì?

Michael cùng đầu anh vào đầu mẹ và nói:

- Má nổi tiếng về chuyện tự lo liệu một mình, vậy con thì sao?

Bà ngồi xuống giường mỉm cười bảo:

- Thôi được, thôi được.

Anh cũng ngồi xuống và ra bộ quan tâm, hỏi:

- Cuộc họp như thế nào, má?

Nhưng thực sự thì anh cũng muốn biết công việc ra sao, vì anh đã có quyết định rồi. Anh thấy là từ nay anh chỉ sống cho mỗi một việc duy nhất thôi, ấy là làm việc. Đối với anh không còn gì khác!

Chương 8

- Cô sẵn sàng chưa?

- Vâng, có thể

Nancy không cảm thấy được gì từ vai nàng trở lên cả, nàng có cảm tưởng như cái đầu nàng đã bị cắt lìa khỏi thân thể. ánh đèn sáng trong phòng mổ làm cho nàng muốn nháy mắt, mà không nháy được. Nàng chỉ có thể nhìn thẳng lên thấy khuôn mặt của Peter đang cúi trên mặt nàng. ông mang chiếc bao che mặt của phòng mổ, màu xanh, và đôi mắt ông đảo qua đảo lại. Peter đã mất gần ba tuần lễ để nghiên cứu các bản chụp quan tuyến X, đo lường, phác họa, trù tính, chuẩn bị và tiếp xúc nói chuyện với Nancy. Bức ảnh duy nhất của Nancy ông đang có được là bức ảnh nàng chụp ở hội chợ ngay cái hôm nàng bị tai nạn. Nhưng trong ảnh thì mặt nàng bị che tối bởi cái mái hiên mà nàng và Michael đứng núp nắng lúc chụp ảnh. Bức ảnh này cho Peter một ý niệm về khuôn mặt nàng. Nhưng ông muốn đi xa hơn. ông muốn sau khi thực hiện xong, Nancy sẽ là người đẹp ai cũng mơ ước!

ông mỉm cười khi thấy mi mắt Nancy bắt đầu muốn nhắm xuống. ông bảo:

- Cô phải tỉnh thức nha, bằng cách nói chuyện với tôi. Buồn ngủ nhưng cô không được ngủ.

Nếu nàng ngủ sẽ làm cho máu nghẽn. Nhưng Peter không cần giải thích cho nàng. ông kể chuyện vui và hỏi nàng đủ thứ để nàng tỉnh táo.

- Cô chắc chắn là sẽ không không đi làm dì phước chứ?

- Ừ, ừ, tôi hứa mà.

ông vừa làm việc liên tục đôi tay vừa nói đùa với Nancy. Nàng thì cảm thấy như đang xem kịch! Peter lại nói:

- Hai tuần nữa, chúng tôi sẽ kiếm cho cô một căn nhà đẹp, có khung cảnh nhìn ra vịnh nhá. Ờ, đừng ngủ. Cô thích nhìn ra vịnh không?
- Thích chứ, sao không?
- Tôi chắc cô nằm trong phòng bệnh viện nằm đây nhìn ra cũng thích lắm rồi phải không?
- Không, tôi thích nhìn cảnh vịnh biển.
- Được. Vậy thì cô sẽ đi cùng chúng tôi tìm nơi cho đẹp nhá? Chịu chứ?
- Chịu. Tôi chưa ngủ được à?
- Công chúa, chút xíu nữa. Vài phút nữa thôi. Chúng tôi đưa cô về phòng riêng của cô, tha hồ mà ngủ.
- Tốt.
- Làm cô phiền quá hả?

Nancy cười khúc khích. Peter nhìn qua người phụ tá, gật đầu, đoạn đứng lui ra một chút cho người y tá chích một mũi thuốc nơi đùi Nancy. Đoạn ông lại bước đến bên nàng nhìn xuống đôi mắt đã quen thuộc ấy. Ông nói:

- Xong rồi. Cô có biết hôm nay là ngày đặc biệt lắm không?
- Biết.
- Cô biết à? Biết thế nào nào?

Hôm nay là sinh nhật Michael, nhưng nàng không muốn nói với Peter. Hôm nay Michael đúng hăm lăm tuổi. Nàng tự hỏi không biết anh bây giờ thế nào. Nàng nói với ông bác sĩ:

- Thì biết là biết. Thế thôi.
- Ờ. Đặc biệt là thế này này: hôm nay là ngày bắt đầu. Ngày giải phẫu đầu tiên của chúng ta để tạo thành một cô Nancy mới. Nghe được chưa?

Ông ta cười, còn Nancy thì lặng lẽ khép mắt lại và ngủ thiếp.

- Xin chúc ông chủ một ngày sinh nhật hạnh phúc.

- ê, đừng gọi tôi như thế chứ Ben, lạy Chúa, cậu khỉ lẩn nhạ

- Cám ơn.

Ben vừa chống nạng đi vào văn phòng của Michael. Một người thư ký lại ở bên cạnh anh tạ Cô dìu anh ngồi xuống ghế và rút lui. Ben nói:

- Phòng này người ta sửa lại cho cậu đẹp thật. Phòng của mình có được như thế này không?

- Nếu không, thì cậu lấy phòng này đi.

- Thế thì tốt. Đây có người lạ không?

Anh đang hỏi Michael về tin tức Nancy Từ hôm Ben ở Boston đến đây, đã gặp lại Michael hai lần. Hai người không hề nói chuyện về Nancy Ben nói với Michael:

- Bác sĩ bảo mình hai tuần nữa có thể bắt đầu đi làm.

Michael cười và lắc đầu:

- Cậu điên à?

- Còn cậu không à?

- Mình có bị gãy xương gãy gì đâu? Mình nói cho cậu biết, cậu cũng phải một tháng nữa mới lành đấy. Nếu cần, phải hai tháng không chừng. Sao cậu không đi Châu âu với bà chị ít lâu?

- Đi làm gì? Ngồi trong xe lăn và mơ ước tới mấy con bé mặc bikini à? Mình muốn đi làm việc cho rồi. Hai tuần nữa được chứ?

- Thì để xem lại.

Hai người yên lặng một lúc lâu. Bỗng Michael nhìn bạn mình với vẻ cay đắng kỳ lạ và hỏi:

- Rồi để làm gì?

- Cậu hỏi vậy là sao, Michael?

- Thì là thế! Tụi mình cật lực ra làm trong năm mươi năm tới, làm ra một đồng tiền. Rồi để làm gì? Làm cái con mẹ gì?

- Cậu lạ quá? Sao vậy? Sáng nay ngồi ở bàn giấy gỗ ngón tay suy nghĩ như vậy thôi à?

- Lạ Chúa. Mình thật sự muốn thay đổi. Cậu muốn không? Mình nói thực đó! Cậu chưa bao giờ nghĩ đến chuyện đó à? Tất cả mọi việc có nghĩa đểch gì đâu?

Ben đã hiểu ra Michael. Anh nói:

- Michael à, vụ tai nạn cũng có làm mình suy nghĩ như cậu vậy. Mình tự hỏi trong đời mình điều gì là quan trọng? Mình đang tin ở gì?

- Rồi cậu kết luận ra sao?

- Không rõ rệt lắm. Mình chỉ nghĩ là mình đến đây vậy mà hay Cuộc sống có lẽ cũng quan trọng. Cậu còn có cuộc sống là điều tốt.

Tự dưng Ben ứa nước mắt rồi mới tiếp:

- Mình vẫn không hiểu tại sao sự việc đến thế. Mình chỉ muốn... Thật tình mình chỉ muốn mình chết mới là đúng.

Michael nhắm mắt lại, nhưng nước mắt vẫn trào ra, đoạn anh đứng lên bước tới chỗ Ben. Hai người yên lặng một lúc lâu, cầm tay nhau và đều ứa nước mắt. Mười năm thân nhau và hiểu nhau. Lát lâu Michael mới nói:

- Cám ơn nghe Ben.

Ben lấy tay áo quẹt nước mắt và nói:

- Nay, cậu muốn đi ra ngoài uống rượu say chơi không? Hôm nay là sinh nhật cậu mà, đi đi !

Michael cười, đoạn gật đầu đồng ý, nói:

- Ờ, bây giờ gần năm giờ rồi, chắc không còn họp hành gì nữa đâu. Bọn mình tới Oak Room đi !

Anh dìu Ben ra khỏi phòng, đoạn dìu Ben lên xe taxi. Nửa giờ sau thì tới quán rượu. Hôm đó tới khuya Michael mới trở về nhà mẹ anh, lúc lên cầu thang, người gác dlan phải đỡ anh đi. Và sáng hôm sau lúc người hầu phòng vào dọn dẹp, chị ta thấy anh còn nằm ngủ trên sàn nhà. Ngày sinh nhật của anh đã trôi qua như vậy đó.

Lúc anh qua phòng ăn để dùng buổi sáng, ngửi thấy mùi bánh ngọt và cà phê muốn nôn oẹ. Bà Marion thì đang ngồi đọc tờ The New York Times. Giọng bà lạnh lùng hỏi:

- Khi hôm chắc con vui lắm à?

- Con đi chơi với Ben.
- Cô thư ký của con có nói với má. Má hy vọng là con không tập cái thói quen như vậy?
- Thói quen gì? Say ấy à?
- Không. Cái thói nghỉ việc sớm ấy! Và cả cái thói say ấy. Chắc lúc con về là vui lắm hả?
- Con không nhớ!
- Còn một điều nữa con cũng không nhớ.

Bà để tờ báo xuống bàn và nhìn anh, rồi tiếp:

- Khi hôm có một bữa ăn tối ở nhà hàng Hai Mươi Mốt. Má và chín người nữa đợi con gần hai tiếng đồng hồ. Sinh nhật con. Nhớ ra chưa?
- Má có nói với con cái vụ có chín người kia đâu. Má chỉ nói rằng con đi ăn tối với má. Con cứ tưởng chỉ có má và con.
- Chỉ có má thì không cần phải không?
- Không phải vậy. Lạ chúa, chỉ vì con quên thôi. Đúng là sinh nhật không vui của con.
- Má rất tiếc?

Có vẻ như bà không muốn biết tại sao sinh nhật này không vui cho Michael. Bà có vẻ hờn giận. Michael lại nói:

- Còn chuyện này nữa má, là con muốn đi ở chỗ khác.

Bà ngạc nhiên hỏi:

- Sao vậy?
- Vì con đã hăm lẫn tuổi. Con làm việc cho má. Chứ không phải sống với má nữa.
- Con chẳng phải, phải cái gì cả!

Bà bắt đầu nghi là Ben Avery có ảnh hưởng gì đến con bà đây. Giọng điệu này là của Ben. Michael nói:

- Má, bây giờ con đau đầu quá, thôi khoan nói chuyện này đã.

Bà nhìn đồng hồ đeo tay và đứng dậy, bảo:

- Ừ, thôi để đó. Nửa giờ nữa má gặp con ở văn phòng. Đừng có quên buổi họp với mấy người ở Houston đến. Con sẵn sàng cả chưa?

- Con nhớ. Và, má này... Con rất tiếc chuyện đi ở nơi khác, nhưng mà con thấy phải vậy thôi.

- Thôi được, có thể là vậy, có thể là như thế, Michael. Thôi má chúc con sinh nhật hạnh phúc. Má có thể cho con một món quà nhỏ trên bàn giấy của con đấy.

Bà cúi hôn lên đầu anh. Anh gượng cười tuy đầu nhức như búa bổ.

- Lẽ ra má đừng chọ Quà tặng chẳng ý nghĩa gì với con nữa cả. Ben đã chẳng tặng gì cho con.

Bà Marion nói:

- Sinh nhật là sinh nhật, Michael à. Thôi má sẽ gặp con ở văn phòng.

Bà đi rồi anh vẫn ngồi yên trong phòng ăn nhìn ra cửa sổ. Anh biết anh cần căn nhà nào. Nhưng nó lại ở Boston. Song anh sẽ cố tìm một căn giống vậy ở New York. Anh vẫn chưa chịu bỏ hình ảnh nó, mặc dầu biết rằng bám víu hình ảnh ấy chỉ là điên...

Chương 9

- Chào cô Sue, có ông Hillyard trong văn phòng không?

Ben đang đứng trước văn phòng của Michael, có vẻ như nhẹ người vì ngày làm việc đã gần hết. Suốt ngày anh không có thì giờ để ngồi xuống nữa, chớ đừng nói nghỉ xả hơi.

- Dạ có ạ. Có cần tôi vào báo là ông đến không?

Cô ta mỉm cười. Ben chú ý đến khuôn mặt kín đáo của cô thư ký này. Bà Marion Hillyard không chấp nhận những cô thư ký quá hấp dẫn. Nhất là thư ký của con trai bà. Tuy nhiên cô Sue này quả là duyên dáng. Ben lắc đầu nói:

- Thôi, cảm ơn. Để tôi tự vào cũng được.

Anh ta đi ngang qua bàn cô thư ký, tay cầm tập hồ sơ, làm như là cái cớ vào gặp Michael. Anh gõ cửa, hỏi:

- Có ai không ạ?

Không có tiếng trả lời. Anh ta lại gõ nữa. Cũng không nghe trả lời. Anh liền quay nhìn cô thư ký, hỏi:

- Cô chắc là có ống trong đó không?

- Chắc chứ.

- Tốt.

Ben lại gõ cửa. Lần này có tiếng khàn khàn mời anh vào. Anh cẩn thận mở cửa và nhìn quanh. Đoạn hỏi:

- Cậu ngủ gật hay sao vậy?

Michael nhìn lên và cười, nói:

- Muốn ngủ lắm. Ngó đủ các thứ đây xem.

Trên bàn anh cả đồng hồ sơ, giấy tờ, bản vẽ, đủ thứ. Có lẽ phải cần đến cả chục người làm suốt trong một năm mới ra chừng đó giấy tờ. Michael nói:

- Ngồi đi, Ben.

- Cảm ơn, ông chủ.

Ben vẫn hay chọn Michael như thế.

- Đẹp đi. Cậu đem hồ sơ gì cho mình vậy?

Anh đưa tay chải vào mái tóc, và ngồi dựa ra ghế. Anh đã quen với cách ngồi đó cũng như quen với mọi thứ bằng treo trên tường. Anh chẳng chú ý gì nữa. Anh chẳng ngó ngang gì tới văn phòng anh, hay cô thư ký của anh, hay cả cuộc đời anh nữa. Anh chỉ ngó chồng hồ sơ trên bàn, mà cũng không quan tâm gì mấy. Đã bốn tháng như vậy rồi. Anh nói với Ben:

- Làm ơn đừng đưa thêm vấn đề gì về cái trung tâm bán hàng chết bầm ở Kansas City nữa nghe. Mình muốn khùng chuyện đó rồi.

- Nhưng mà vẫn thích cái trung tâm đó chứ? Này, Michael, phim cuối cùng cậu đã xem là phim nào? Cầu trên sông Kwai, hay Fantasiả Không bao giờ ra khỏi đây hả?

- Khi nào có dịp mới đi chứ. Đâu hồ sơ gì vậy?

- Cái này chỉ là cò mồi. Mình chỉ muốn đến nói chuyện với cậu chơi thôi.

- Bộ không có cớ thì không tới nói chuyện được à?

Michael cười lớn. Hai người lại như hai cậu bé xưa, đến thăm nhau với cái cớ là hỏi bài với nhau. Ben nói:

- Mình cứ quên rằng mẹ cậu không phải như bà cô già Sanders hồi ở trường St. Judés.

- Lạy Chúa.

Thực ra cả Michael lẫn Ben đều biết bà Marion còn ghê hơn bà cô già Sanders nữa, nhưng không nói ra. Bà Marion rất ghét những người đi rảo rảo các phòng, theo cách nói của bà, và bà luôn luôn nhìn xem người nào đi như vậy thì có mang hồ sơ gì không. Michael hỏi:

- Vậy nói chuyện gì, Ben? Mùa hè này dân Hamptons ra sao?

- Cậu quan tâm vậy à?

- Thì mình rất quan tâm đến cậu.

- Còn bản thân cậu thì sao? Cậu có soi gương không? Ngó thấy ghê

- Cám ơn Ben.

- Cám ơn gì, mình tới đây là vì vậy đó. Rủ cậu cuối tuần này đi Cape nghỉ. Họ đi. Thì mình đi. Cậu phải đi chơi chút xíu đi.

Ben không cười, có vẻ rất nghiêm trang. Michael biết vậy. Nhưng anh lắc đầu nói:

- Mình muốn lắm Ben à. Nhưng không đi được. Còn phải lo vụ Kansas City đó! Còn khối vấn đề vụ đó chưa giải quyết được. Hôm qua họp có cậu, cậu cũng biết rồi !

- Thì hôm qua có cả hai mươi ba người họp. Để họ lo ít nhất cuối tuần cậu cũng đi chơi chút đi. Hay là không muốn ai động vào công việc của cậu?

Nói thế, nhưng Ben, cũng như Michael, biết rằng công việc là thuốc phiện, nó giúp Michael quên hết những chuyện khác. Từ lúc bắt đầu làm việc, Michael đã lậm vào công việc như lậm vào ma túy. Ben vẫn nói:

- Nào, Michael, cậu nên giữ sức. Đi một lần này thôi vậy.

- Không được Ben à.

- Mẹ kiếp, mình phải nói với cậu sao đây? Cậu ngó lại cậu mà xem. Cậu bắt cần nữa à? Cậu đang giết dần giết mòn cậu, để làm gì chứ? - Giọng Ben như vang lên trong tai Michael - Để làm cái đích gì chứ, Michael? Cậu có tự tử thì cũng không làm nằng sống lại được. Cậu còn đang trẻ trung, nghe rõ chưa. Hai mươi lăm tuổi, đời còn tươi trẻ, bây giờ lại dày ải cuộc đời như bà mẹ của cậu đó hả? Cậu muốn vậy sao? Muốn giống như bà cụ à? Muốn sống, ăn ngủ, uống và chết với công việc này hả? Cậu là vậy thôi đó à? Thật, mình không tin nổi ! Thừa ông chủ, tôi biết ông có một con người khác bên trong ông kia. Và tôi yêu cái con người đó hơn. Vậy mà ông đối xử với cái con người khác đó trong ông như một con chó. Tôi không để ông làm như vậy đâu. ông biết ông phải làm gì không? ông phải ra ngoài kia, vui sống. ông phải chuyện trò với cái cô xinh xắn ngoài kia kia, hoặc với hàng chục những người đẹp đi dạ hội ngoài phố kia. Nào, Michael, đứng dậy, đi chơi đi...

Nhưng Michael chồm tới trước bàn giấy hét to:

- ông ra khỏi văn phòng tôi đi, Ben, không thôi tôi giết ông bây giờ. Cút đi !

Cả hai đứng ngó nhau sừng sộ, một lát lâu Michael bỗng nói:

- Mình rất tiếc!

Anh ngồi phịch xuống ghế, hai tay ôm đầu. Rồi tiếp.

- Thôi, chuyện hôm nay chúng ta bỏ qua đi.

Ben lặng lẽ đi ra khỏi phòng của Michael. Cô thư ký nhìn Ben nhưng không hỏi gì.

Trên đường về phòng mình, Ben thấy bà Marion đang nói chuyện gì đó với ông Calloway ở nơi phòng lớn, bà không chú ý đến anh, mà anh cũng chẳng vui vẻ gì chào hỏi. Anh thấy chán nản đối với bà ta khi thấy bà để cho con bà làm việc như vậy. Có lẽ mục tiêu bà là như vậy. Michael làm việc như thế có lợi cho cái vương quốc doanh nghiệp của bà. Ben thấy nản lòng.

Tối đó, Ben rời phòng làm việc lúc sáu giờ rưỡi, khi ra đường nhìn lên cửa sổ phòng của Michael anh thấy đèn vẫn sáng. Anh biết là đèn sẽ sáng như vậy tới mười hai giờ đêm. Mà cũng đúng thôi. Michael về nhà làm gì? Cái căn nhà trống rỗng anh đã thuê ba tháng nay ở Central Park South và trang trí giống như căn nhà của Nancy ở Boston, có còn gì nồng ấm được đâu? Chạy theo hình ảnh cũ như một tên điên để được gì? Bây giờ Michael lạnh lùng, cô đơn và trống rỗng. Căn nhà càng làm anh thấy trống rỗng hơn. Tặng không cho Ben đi nữa, Ben cũng không thèm trở về một căn nhà như thế. Anh hiểu Michael khổ sở đến mức nào! Ben biết là ngoài Nancy không ai còn có thể làm gì giúp Michael được nữa. Nhưng nàng đã chết. Nghĩ đến Nancy, Ben cũng còn thấy rờn rợn. Nhưng rồi tuổi trẻ đã giúp anh mau quên. Anh hy vọng Michael rồi cũng quên nàng đi. Song, đối với Michael, Ben biết còn có một sự tan vỡ bên trong mà lúc nào cũng biểu hiện nơi đôi mắt nhìn xa xăm của người bạn ấy mỗi khi ngồi nơi bàn giấy nhìn ra ngoài chân trời xa tít...

Chương 10

- Nào thưa cô nương, cô thấy tôi có giữ đúng lời hứa không? Ngồi đây cô nhìn thấy toàn cảnh thành phố có đẹp không?

Peter đang ngồi cùng Nancy ở sân thượng và nhìn ra toàn cảnh thành phố. Mặt của nàng vẫn còn băng bó, nhưng đôi mắt thì long lanh, và hai bàn tay thì đã được mở băng, trong khác trước, nhưng rất đẹp. Nàng đưa tay chỉ ra chung quanh. Bên trái là quanh cảnh của cầu Golden Gate, bên phải là vùng Alcatraz, và ngay trước mắt, bên kia vịnh là quận Marin, cảnh trí thật là tươi đẹp. Thời tiết ấm áp sáng tươi kể từ ngày nàng đến ở căn nhà này. Peter quả đã tìm cho nàng căn nhà vừa ý như ông đã hứa. Nancy nói:

- Em được nuông chiều quá, hư mất hả ông?

- Cô xứng đáng được vậy thôi. à, tôi có đem cho cô một thứ này nhạ

Nàng vỗ tay như một cô bé gái. Peter lúc nào cũng mua cho nàng món này món nọ. Bây giờ nàng có một đồng tạp chí, một đồng sách, một chiếc nón đẹp, một chiếc khăn quàng rất xinh để bao quanh đầu che bớt băng vải trên mặt, lại có mấy chiếc vòng đeo, mừng đôi bàn tay mới đã tháo băng. Luôn luôn có quà này quà nọ. Và hôm nay lại có thêm một món nữa. Với một vẻ bí mật, Peter đi vào trong, lát sau bùng ra một chiếc hộp, để trên lòng chân Nancy. Nàng thấy hơi nặng nề, đoán không ra, bèn hỏi:

- Gì vậy Peter? Hình như một cục đá!

Nàng mỉm cười trong lớp băng vải. ông ta cười lớn, bảo:

- Ở thì cục đá ngọc to tướng tôi tìm thấy ở tiệm bán đồ cổ đấy!

- Tuyệt!

Nhưng khi mở ra là một máy chụp ảnh loại mới rất đắt tiền. Nancy kêu lên:

- Peter! Lạy Chúa! Món quà tuyệt quá. Em không dám...

- Sao không! Và tôi chờ xem cô xử dụng thử đấy!

Cả Peter và Nancy đều thấy rằng đây quả là một cánh cửa mới, mở ra cho đôi tay của nàng.

Nancy từ ngày tay bị băng bó đã cảm thấy không muốn trở lại với hội họa nữa. Cứ mỗi lần nghĩ đến nghề vẽ nàng bỗng thấy khựng lại không muốn. Những bức tranh mà hai cô y tá lấy ở căn nhà nàng tại Boston, đem theo cho nàng, bây giờ vẫn còn xếp xó cho phòng kho. Nàng không buồn ngó đến, chứ đừng nói về cái mới. Bây giờ quả là thú vị hơn nếu nàng quay qua chụp ảnh. Peter thấy một tia sáng ánh lên trong mắt Nancy, ông cầu mong nàng thích công việc mới này. ông bảo:

- Có một cuốn sách chỉ dẫn rất phức tạp kèm theo đó. Mười năm học trường thuốc không dạy tôi về vụ này nên chắc tôi mò không ra. Cô xem thì chắc hiểu được.

- Vâng hả, để em xem.

Nàng xem qua cuốn sách nhỏ, rồi say sưa vừa xem vừa quan sát chiếc máy ảnh, quên cả Peter bên cạnh. Peter chỉ ngồi mỉm cười hài lòng. Lát lâu gần cả nửa tiếng đồng hồ sau, Nancy mới chột ngắc lên, mắt long lanh, tỏ vẻ biết ơn Peter và nói:

- Tuyệt quá Peter. Thật là một món quà tuyệt vời trong đời em.

Ngoại trừ râu chuỗi ngọc xanh của Michael ở hội chợ... Song Nancy cố xua đuổi ý này đi. Peter thì đã quen với những đám mây mờ chột đến trong mắt Nancy như thế. ông biết rồi qua thời gian, những đám mây đó rồi sẽ không còn nữa. Nancy hỏi:

- ông có mua phim không?

- Dĩ nhiên có!

- Thật ông chẳng quên một thứ gì!

Nancy tra phim vào máy và bắt đầu chụp cảnh chung quanh, chụp ngay mấy con chim vừa bay ngang trước mắt. Nàng nói:

- Mới đầu, chắc em chụp chưa được đẹp.

Peter nhìn nàng, đoạn choàng tay qua vai nàng cùng trở vào nhà, vừa đi vừa nói:

- Nancy, hôm nay còn một món quà nữa cho cô

- Chắc là một chiếc xe Mercedes!

- Không. Nói chuyện nghiêm chỉnh mà.

ông nhìn qua nàng và mỉm cười. Đoạn nói tiếp:

- Ấy là đem đến cho cô một người bạn. Cô nương này đặc biệt lắm.

Nancy thoáng thấy một sự ghen tương kỳ cục chạy qua người nàng. Nhưng nhìn ánh mắt Peter thì nàng thấy rằng không nên như thế. ông tiếp:

- Tên cô ta là Faye Allison, hồi đó còn học y khoa với tôi. Cô ta là một bác sĩ tâm lý phải nói là giỏi nhất bên miền Tây này. Có thể là nhất nước nữa đấy, và cô ta là một người bạn tốt, một con người đặc biệt. Tôi nghĩ là cô sẽ thích cô ta lắm.

- Và sao nữa?

- Và... tôi nghĩ là cô cần gặp Faye Allison đã. Chúng ta đã bàn chuyện này trước đây rồi, đúng chưa?

- Bộ ông thấy em không biết thích nghi với hoàn cảnh mới à?

Nàng có vẻ không vui, để chiếc máy ảnh xuống bàn và nhìn ông tạ Nhưng Peter vội nói:

- Nancy, cô thích nghi giỏi lắm. Nhưng dù vậy cô vẫn cần một người bạn để chuyện vãn chứ. Ngoài Lily, Gretchen và tôi, cô không cần có ai khác để chuyện trò à?

- Em không biết thế nào.

- Gặp Faye cô sẽ biết. Cô ta tử tế lắm. Và cô ta có cảm tình với trường hợp của cô ngay từ bữa đầu kia lận!

- Cô ấy biết em à?

- Biết từ đầu lận!

Thật vậy, hôm bà Marion Hillyard nói chuyện với bác sĩ Peter trên điện thoại thì có Faye nghe. Peter và Faye có một thời yêu nhau mấy năm, nhưng chỉ là một thứ tình yêu bạn bè chứ không phải mê đắm gì nhau. Gần như họ chỉ là bạn nhau hơn là tình nhân của nhau. Peter bảo Nancy:

- Chiều nay cô ta sẽ cùng dùng cà phê với chúng ta. Cô thấy được chứ?

Nancy đâu có thể lựa chọn gì được, nàng nói:

- Thì được chứ sao.

Nàng trở nên suy nghĩ lúc ngồi ở phòng khách. Nàng không mấy thích có thêm một phụ nữ nữa trong cảnh này của nàng. Nàng thấy không mấy an tâm.

o0o

Faye Allison cao, hơi gầy, tóc vàng, nét mặt góc cạnh, nhưng trong toàn thể rất mềm mại dịu dàng. Đôi mắt cô ta lạnh lợi, đậm thắm như lúc nào cũng sẵn sàng cười vui, nhưng hình như cô sẵn sàng nghiêm nghị, đầy xót thương.

Peter để cho Faye và Nancy nói chuyện với nhau hồi lâu. Hai người nói đủ thứ chuyện, nhưng lại không đề cập gì đến vụ tai nạn. Chỉ những chuyện như về Boston, hội họa, San Francisco, trẻ em, con cái, mọi người, trường thuốc. Faye kể cả những chuyện đời của nàng. Nancy cũng vậy. Và rồi nàng kể luôn chuyện thu xếp giữa nàng và bà Marion Hillyard. Faye nghe một cách hiểu biết, không lộ vẻ ngạc nhiên, hay trách móc, hay gì cả. Nancy nhìn Faye và nói:

- Em không hiểu sao. Nhưng.. Em chưa bao giờ được sống trong không khí gia đình thật sự. Em lớn lên trong viện cô nhi mà. Em chỉ biết di phước. Nhưng riêng với bà Marion Hillyard, theo như Michael kể hay bạn anh ta là Ben kể, thì em vẫn có một cảm nghĩ kỳ lạ, điên điên rằng bà ta có thể thích em, bà ta và em có thể là bạn thân thiết chị à!

- Cô có nghĩ là bà ta rất có thể thành mẹ cô không?

Nancy gật đầu. Đoạn cười hỏi:

- Như vậy hơi điên điên phải không chị?

- Không hẳn. Bình thường thôi. Cô yêu Michael mà. Cô không có gia đình. Rất bình thường khi cô muốn nhận gia đình anh ta làm gia đình cô Phải vì thế mà cô thấy việc thỏa thuận với bà ta trong vụ này làm cô khổ nhiều?

- Vâng. Vì em thấy như vậy là bà ta ghét em lắm.

- Không hẳn như vậy, Nancy Vì nhìn mọi sự, thì thấy rõ là bà ta giúp cô nhiều lắm chứ. Bà ta gửi cô cho Peter để tạo cho cô một khuôn mặt mới mà!

Đó là chưa kể bà ta còn giúp Nancy sống thoải mái, dàng hoàng trong thời kỳ chữa trị.

- Ấy là chỉ vì em chịu bỏ Michael. Bà ta loại trừ em, vì Michael và vì chính bà ta. Lúc đó em biết là nếu không thế, em sẽ chẳng hy vọng gì được bà ta chạy chữa cho em. Thật là kinh hoàng.

Nàng thở dài và dịu nhẹ nói:

- Nhưng em cũng biết trước là em thua. Em phải sống đã.

- Cô có nhớ gì lúc cha mẹ cô mất không?

- Không. Lúc đó mẹ còn nhỏ quá, đâu có nhớ gì chuyện ba em chết và mẹ em bỏ em. Em có khóc, nhưng lúc đó cũng không hiểu sao mình khóc. Em không nhớ rõ mẹ em lắm. Em chỉ cảm thấy là mình bị mẹ mình bỏ rơi, vậy thôi.

- Như bây giờ vậy chứ gì?

- Có lẽ. Đôi khi em vẫn nghĩ rồi bây giờ ai lo cho mình đây. Hồi đó em nghĩ là gia đình lo cho mình chứ ai. Bây giờ thì em có Peter lo cho em, nhờ tiền bà Marion, cho đến lúc em lành hẳn. Nhưng rồi sao?

- Vậy còn Michael? Cô có nghĩ là anh ấy sẽ trở lại với cô không?

- Nhiều lúc em nghĩ như vậy?

- Còn những lúc khác?

- Em nghĩ là có thể anh ấy sợ khuôn mặt bị thương của em. Nay nếu anh ấy biết là công việc giải phẫu tốt đẹp, thì sao anh ấy không đến? Em cũng hơi lạ!

- Cô có câu giải thích nào không?

- Đôi khi em nghĩ là mẹ anh ấy đã thuyết phục được anh, rằng lấy một cô gái có nền tảng gia đình không tốt như em sẽ có hại cho sự nghiệp anh ấy. Bà Marion Hillyard đã xây dựng được cả một cơ nghiệp vĩ đại, bà ta trông anh Michael tiếp tục sự nghiệp đó. Thì không thể lấy một người con gái vô danh, xuất thân từ một cô nhi viện, lại là một họa sĩ nữa chứ! Bà ấy chỉ muốn Michael lấy một người con gái có cửa hời môn, có thể giúp thêm cho anh ấy.

- Cô có nghĩ rằng chuyện đó anh ta cho là quan trọng không?

- Trước thì không... Nay có thể lắm... Em không rõ.

- Nếu cô mất luôn anh ta thì sao?

Nancy im lặng, không nói gì, chỉ nhắm mắt lại một lúc. Faye Allison lại hỏi:

- Nancy, rất có thể là anh ta không đối phó được với những chuyện xảy ra cho cô. Nhiều người đàn ông không can đảm như ta tưởng đâu!

- Em chẳng hiểu. Có thể là anh ấy chờ cho mọi việc xong xuôi hẳn rồi mới tính.

- Cô không giận anh ta à? Lúc cô cần anh ta sao anh ta không đến?

Nancy thở dài rồi mới nói:

- Em cũng chẳng hiểu. Em có suy nghĩ điều đó, nhưng không hiểu nổi.

- Thì chỉ có thời gian mới trả lời được. Chuyện bây giờ là cô cảm thấy thế nào. Cô, với con người mới của cô đấy. Cô có thích không? Hay sợ? Hay giận dỗi thấy mình khác trước, hay nhẹ nhõm trong lòng thấy mình có khuôn mặt mới, bàn tay mới?

- Tất cả điều chị nói đó em đều cảm thấy cả!

Faye cười lớn vì sự thành thật của Nancy. Nancy nói tiếp:

- Nói thật với chị. Em cũng sợ lắm. Chị cứ tưởng tượng sau gần hai mươi năm, soi gương thấy mình thành một người khác! Lạy Chúa, phải nói là dị kỳ, biến đổi kỳ lạ!

- Cô thường nghĩ đến gì nhất?

- Nói thật nhá?

- Dĩ nhiên!

- Đến Michael. Đôi khi đến Peter. Nhưng thường là nghĩ đến Michael.

- Cô có thấy yêu Peter không?

Câu hỏi này là của bà bác sĩ Allison, chứ không phải của nàng Faye Allison. Rất tự nhiên. Faye chỉ nghĩ đến bệnh nhân Nancy. Nhưng Nancy trả lời:

- Không. Em không thể yêu Peter. ông ta là người tốt, là bạn tốt. ông ta cũng tựa như một người

cha tuyệt vời của em. ông cho em quà luôn. Nhưng... em yêu Michael thôi.

- Tốt, để xem lại chuyện gì sẽ xảy đến!

Faye nhìn đồng hồ tay và ngạc nhiên thấy đã nói chuyện với Nancy hơn ba tiếng đồng hồ. Bây giờ đã quá bảy giờ. Cô ta vội bảo:

- Lạy Chúa! Cô biết mấy giờ rồi không?

Và Faye đứng dậy. Nancy nói:

- Chị có trở lại với em không? ông Peter nói thật đúng, chị là một phụ nữ rất đặc biệt.

- Cám ơn. Tôi sẽ trở lại với cô Peter muốn là tôi đều đặn đến đây với cô. Cô thấy thế nào?

- Em nghĩ là có người để nói chuyện như hôm nay thì thật tuyệt quá.

- Tôi không thể hứa là sẽ nói chuyện cả ba tiếng đồng hồ như hôm nay đâu.

Cả hai cùng cười. Nancy đứng dậy tiễn Faye ra cửa.

Faye quay lại hỏi:

- Mỗi tuần ba lần, mỗi lần một tiếng đồng hồ, được chưa? Và chúng ta sẽ ngồi riêng nói chuyện với nhau, không có ai khác. Được không?

- Vậy thì tuyệt quá!

Hai người bắt tay, và Nancy ngạc nhiên thấy mình rất nôn nóng chờ tới buổi gặp mặt với Faye.

Chương 11

Nancy ngồi ngả người thoải mái trong chiếc ghế bên cạnh lò sưởi. Hôm nay nàng chuẩn bị sớm trước năm phút, chờ buổi nói chuyện với Faye. Nàng nghe tiếng giày cao gót của Faye đến gần. Nàng mỉm cười đứng dậy:

- Chào con chim đẹp. Hôm nay chị mặc bộ đồ đỏ xinh quá!

- Đừng để ý áo đỏ áo xanh. Nào, cho tôi xem cái cằm mới của cô xem.

Faye bước lại gần, quan sát phần cằm dưới mặt Nancy, rồi mỉm cười có vẻ đắc thắng nhìn Nancy. Nancy hỏi:

- Sao chị, chị thấy thế nào?

- Nancy, đẹp lắm. Thật đẹp.

Phần cằm được sửa rất ăn khớp với phần cổ và vai xuôi đẹp của Nancy Khỏe miệng rất hấp dẫn, xinh và biểu lộ được cá tính của Nancy mà bác sĩ Peter đã nghiên cứu rất kỹ. Faye lại bảo.

- Lạy Chúa tôi, tôi cũng muốn có một cái cằm như thế này!

Nancy cười khúc khích, và ngồi lại xuống ghế. Phần trên của mặt nàng thì vẫn còn bằng lại. Nhưng hứa hẹn sẽ là một khuôn mặt đẹp. Nancy cũng bắt đầu cảm thấy được phần nào kết quả. Bác sĩ Peter đã giữ đúng lời hứa. Nàng nói với Faye:

- Chị Faye, em thấy thật khả quan. Điều kỳ lạ là mặc dầu không giống với khuôn mặt của xưa, em vẫn thích.

- Không giống cô mà cô không phiền à?

- Em vẫn còn hy vọng là không đến nỗi quá khác. Mới chỉ lộ ra một phần. Vả lại em cũng không thích cái miệng em trước đây lắm. Lần này thích hơn. Nhưng để xong toàn bộ hẳn hay. Nếu có khác lạ quá thì cũng bối rối lắm. Em chưa biết sao.

- Nancy, có thể là cô sẽ chỉ việc ngồi mà thích chí với khuôn mặt mới. Mà cũng có thể là cô phải tập cho quen với nó.

- ý chị nói thế nào?

- Đây này, cô phải tập làm một Nancy mới, chúng tôi sẽ lần hồi giúp cô từng phần. Chẳng hạn, cô có thích cái kiểu đi của cô trước đây không?

Nancy hơi bối rối. Chuyện này thì trong bốn tháng qua được tiếp xúc với Faye, hai người chưa bàn luận đến.

Nancy đáp:

- Em không biết, chị Faye Em không bao giờ để ý đến kiểu đi của em.

- Tốt. Vậy còn giọng nói của cô. Cô có bao giờ nghĩ là cần có người hướng dẫn giọng nói cho cô không? Cô có giọng nói dịu nhẹ, êm ái lắm. Chỉ cần hướng dẫn một chút nữa là cô có giọng nói rất tuyệt. Tại sao chúng ta không tìm cách lợi dụng những gì cô đã có được để làm thành lợi thế?

Nancy có vẻ thích thú với điều Faye nói. Nàng đã lay sự hứng khởi của Faye Nàng nói:

- Em có thể phát triển những khía cạnh mới của em, phải không chị? Chơi dương cầm chẳng hạn... tập kiểu đi mới... Đổi cả tên nữa cũng không chừng, phải không chị?

- Khoan nhảy vào các thứ này. Cô đừng làm cho tự cô cảm thấy đánh mất chính mình. Mà phải làm sao có cảm tưởng là mình thêm vào con người cũ của mình. Chúng ta bàn kỹ lại chuyện này. Tôi thấy ý này hay đấy.

- Em muốn có một giọng nói mới. – Nàng cười rúc rích và tiếp – Như thế này này.

Nàng hạ giọng trầm xuống, làm cho Faye cười ngất. Faye bảo:

- Nếu cô nói luôn được như vậy, Peter sẽ thêm cho cô một bộ râu.

- Kinh khủng!

Hai người rất vui vẻ, Nancy lại đứng dậy và tập đi kên kên quanh phòng. Faye thấy quả là cô gái này còn trẻ thật. Faye nhớ ra là Nancy mới hăm ba tuổi. Còn rất trẻ. Faye nói:

- Nancy, tôi muốn nhắc cô một điều.

- Gì vậy chị?

- Tôi nghĩ là cô cần hiểu tại sao cô thích mình thành một con người mới. Những người mồ côi vẫn thường như thế. Cô không rõ rệt cha mẹ mình thế nào, luôn cảm thấy như mình có một phần gì bị mất mát. Thành thử cô dễ dàng chấp nhận bỏ những phần đời cũ thiếu hụt ấy để nhận một cái mới hoàn hảo hơn. Chứ những người biết rõ cha mẹ họ, và những trách nhiệm liên đới với cha mẹ họ, thì rất hay từ bỏ con người cũ của họ. Nói cách khác, sự việc với cô rất thuận lợi đấy.

Nancy lặng yên. Faye mỉm cười, một lúc rồi mới tiếp:

- Thôi được. Cô cần có thời gian để suy nghĩ. Còn bây giờ, chúng ta có một đề tài khác đáng bàn hơn, đó là bàn về những ngày nghỉ lễ của chúng ta

- Nghỉ lễ nào chị? Lễ Giáng sinh ấy hả?

- Tôi muốn biết cô cảm thấy thế nào? Có sợ không?

- Không.

- Buồn không?

- Không.

- Tốt. Vậy cô thấy thế nào?

- Chán! Em thấy nản!

- Nản?

- Rất nản. Vô cùng nản!

- Nản ai?

- Michael. Em nghĩ đáng lẽ đến nay anh ấy phải tìm được tới em rồi chứ. Đã hơn bảy tháng. Em nghĩ là đáng lẽ anh phải đến đây. Nàng nhắm mắt để khỏi khóc.

- Cô có giận ai không? Giận chính cô không?

- Có chị à.

- Sao vậy?

- Vì đã chịu thương lượng với Marion Hillyard. Em ghét mưu mô của bà ta đã đành, mà em còn giận mình hơn, vì coi như đã bán mất mình.

- Có chuyện bán nữa à?

- Em nghĩ là vậy. Tất cả chỉ để có một cái cảm mới như thế này.

- Tôi không đồng ý với cô, Nancy. Cô làm thế không phải vì cái cảm mới đâu. Mà vì một cuộc đời mới. Ở tuổi cô như vậy là sai lầm à? Nếu một người khác làm như vậy, cô sẽ nghĩ thế nào?

- Em không biết. Có thể là em cho rằng họ ngu ngốc. Mà cũng có thể em hiểu cho họ.

- Lúc này chúng ta đang nói về chuyện một cuộc đời mới. Giọng nói mới, kiểu đi mới, khuôn mặt mới, tên mới. Tất cả đều mới, trừ một thứ.

Nancy chờ đợi, song không muốn Faye nói ra. Faye tiếp:

- Đó là Michael. Nghĩ đến một cuộc đời mới mà không có Michael, cô thấy thế nào? Cô có nghĩ đến chuyện đó không?

- Không.

Nhưng mắt Nancy đầy nước mắt. Nàng đã nói dối.

- Không bao giờ à?

- Em không bao giờ nghĩ đến những người đàn ông nào khác. Nhưng đôi khi em cũng có nghĩ là không cần Michael.

- Rồi cô cảm thấy thế nào?

- Tựa hồ em đã chết rồi !

- Thì bây giờ cô đâu có Michael nữa, vậy mà có sao đâu? Có chết đâu?

Nancy chỉ nhún vai trả lời. Faye dịu dàng bảo:

- Nancy, có lẽ cô phải suy nghĩ thực tế về chuyện này.

- Có nghĩa là chị cho rằng anh ấy không trở lại với em nữa, phải không?

Nancy thấy giận. Mà giận ngay Faye, vì chẳng còn ai để giận nữa cả. Faye đáp:

- Tôi không rõ, Nancy Ai mà trả lời được câu đó, ngoại trừ chính Michael!

- Vâng, tên chó đẻ.

Nancy đứng dậy, đi đi lại lại trong phòng, nước mắt nàng tuôn ra. Nàng đứng trước tấm bình phong lò sưởi, tay nắm chặt và nói:

- Ô! Faye, em sợ quá!

- Chuyện gì vậy?

- Em sợ cô đơn. Em sợ mình không còn là mình nữa. Em sợ là mình đã làm một chuyện đáng ân hận. Em không còn yêu thích khuôn mặt em nữa.

- Hãy nghĩ là cô đã mất hết cả rồi. Cuối cùng cô sẽ thấy vui thôi.

- Vâng... Có thể là như thế...

Và Nancy ầm ức khóc. Một lát nàng nói với Faye:

- Chị biết không, em sợ cả những ngày nghỉ tới đây nữa. Có lẽ còn đáng sợ hơn là trở lại viện mồ côi nữa đó! Vì nay thì Lily và Gretchen đã về bên miền Đông được một tháng rồi. Chị thì sẽ đi riêng phần chị. ông Peter thì đi Châu Âu một tuần lễ.. và...

Nàng ảm ức khóc. Thực tế bây giờ của nàng là vậy. Faye và Peter có cuộc sống riêng của họ, họ không thể hoàn toàn dành cho Nancy tất cả thời gian. Faye nói:

- Có lẽ nghỉ lễ này cũng là lúc cho cô đi chơi và tìm bạn mới chứ.

- Đi chơi với khuôn mặt băng bó như thế này à? Làm sao có thể mang cái mặt còn băng bó này gặp ai? Họ thấy cũng đủ phát khiếp. Tưởng em là quỷ Dracula!

- Thấy cũng chẳng dễ sợ gì cả, Nancy, vả lại đúng ngày sẽ gỡ băng ra, có phải băng luôn như vậy đâu. Người ta hiểu chứ bộ!

- Thì cũng có thể. Nhưng em đâu có cần bạn bè gì nữa. Em có chiếc máy ảnh được rồi.

- à, tôi có xem tập hình cô chụp. ông Peter thích lắm. ông ta khoe với mọi người. Nancy, cô chụp ảnh đẹp lắm, đấy là những tác phẩm nghệ thuật!

- Cám ơn chị quá khen em.

Nancy cảm thấy trong lòng dịu lại phần nào. Nàng dựa ra ghế, và bỗng hỏi Faye:

- ô, chị Faye... Rồi cuộc đời em biết làm gì nữa đây.

- Đây chính là điểm chúng ta sẽ bàn luận, phải không Nancy? Trong khi chờ đợi, chúng ta thử tính chuyện hôm nay xem sao. Cô nghĩ thế nào về chuyện tập một giọng mới, tập hát chẳng hạn để cho vui, và tập những gì cho con người mới của cô

- Vâng. Em sẽ tính các chuyện đó. Chừng nào chị đi nghỉ lễ và trở về?

- Chừng hai tuần. Nhưng tôi sẽ ghi số điện thoại để khi nào cần thì cô gọi.

Chính Faye rất lo cho Nancy trong thời gian nghỉ này. Thời gian nghỉ lễ thường xảy ra lắm chuyện bi đát, có người đã tự tử nữa. Nhưng Nancy xem ra thì không đến nỗi vậy. Chỉ có điều là nàng sẽ thấy cô đơn hơn. Rủi thay cả Peter lẫn Faye đều đi nghỉ cùng một lúc, không ai ở lại được với Nancy. Song mặt khác đó cũng có thể là cơ hội giúp cho Nancy quen với hoàn cảnh tự mình, không nhờ ai nữa.

Faye bảo:

- Chúng ta hẹn gặp nhau sau hai tuần nữa, được chứ? Tôi muốn lúc đó được xem vô số ảnh cô chụp trong dịp tôi đi vắng nhé!

Nancy bỗng đứng ngay dậy và nói:

- Chút nữa em quên!

Nàng chạy vào trong lấy ra một bao giấy màu nâu, đưa cho Faye và nói:

- Mừng Giáng sinh vui vẻ.

Faye mở ra xem. Đó là một bức ảnh chụp Faye đang đứng nơi hàng hiên nhà Nancy, với vẻ mơ màng, tóc bay trong gió, mặc chiếc áo màu hồng, phía sau là mặt trời đang lặn màu đỏ thẫm.. Faye nhớ hôm đó, nhưng không nhớ là Nancy có chụp ảnh mình. Cô ta lấy làm lạ hỏi:

- Cô chụp lúc nào vậy?

- Lúc chị không chú ý.

Nancy có vẻ thích chí, vì bức ảnh rất đẹp. Nàng tự phóng to và sang ra và vào khung tử tế. Bức ảnh gây ấn tượng mạnh không thua gì một bức tranh nghệ thuật. Faye nói:

- Cô kỳ lạ lắm, Nancy Thật là một món quà quá đẹp!

- Vì em có chủ đề đẹp cho tấm ảnh!

Faye ôm Nancy thân ái. Lúc thả ra, Nancy bảo:

- Chúc chị đi nghỉ lễ tuyệt vời nha

- A tôi sẽ đem về cho cô một năm tuyệt.

Nancy lại ôm Faye, chúc thêm Faye một mùa Giáng Sinh vui vẻ. Hai người chúc qua chúc lại cho nhau trước khi Faye ra về. Tự nhiên Faye cảm thấy một nỗi xúc động. Cô ta thấy Nancy quả là một cô gái có một tâm hồn đẹp. Đó chính là điểm rất quan trọng.

Chương 12

- ông Calloway đang chờ ở đầu dây, thưa ông Hillyard.

Tuyết đã rơi liên tiếp năm sáu tiếng đồng hồ trên đường phố New York, nhưng Michael chẳng để ý gì cả. Anh đã đến văn phòng từ sáu giờ sáng, và bây giờ đã năm giờ chiều.

Anh với cầm ống điện thoại lên nghe, tay kia vẫn ký một chồng thư từ để cho cô thư ký kịp đi gửi. Công chuyện về Kansas City đã qua. Bây giờ anh đang lo công việc về Houston. Và tới mùa xuân anh sẽ phải lo chuyện Trung Tâm Y Khoa mở ở San Francisco. Công việc của anh toàn là những vấn đề nhúc nhủ, những nhu cầu, những kế ước, những cuộc họp liên miên bất tận. Anh cũng cảm tạ Chúa rằng nhờ thế anh bận tâm liên tục.

- ông George hả? Michael đây. Gì vậy?

- Mẹ cậu đang bận họp. Bà nhờ tôi nói với cậu rằng bà sẽ từ Boston về New York tối nay nếu tuyết ngưng rơi. Còn không thì mai mới về.

- Ủa, trời đang tuyết à?

Michael ngạc nhiên, anh tưởng đang còn tháng Sáu mà trời tuyết sớm.

- Không. Sao người ta nói có gió tuyết ở New York? Đúng không?

Michael nhìn ra ngoài cửa sổ và cười nói vào máy:

- à có đấy. Xin lỗi, vì tôi không nhìn ra phố.

Thật chết người, George không hiểu sao mẹ con nhà Hillyard làm việc ghê gớm đến thế. ông chắc lưỡi và nói:

- Bà ấy dặn cậu ở nhà để dự buổi tiệc tối Giáng Sinh vào đêm mai. Có mấy người bạn cùng dự, và bà muốn có mặt cậu.

Michael thở dài. Mấy người bạn, tức là vào khoảng hai ba chục người, toàn là những người anh không ưa hoặc không biết, và thế nào cũng có cái cô gái độc thân từ một gia đình sang trọng mà bà Marion nhắm cho anh đó. Thật là một kiểu ăn lễ Giáng sinh chán mửa. Anh nói vào máy:

- Thật đáng tiếc, ông George Chắc tôi phải xin lỗi mẹ tôi, vì tôi đã có một cái hẹn trước rồi.

- Vậy à?

- Tôi định nói với mẹ tôi tuần trước, mà rồi quên mất. Tôi bận cái vụ Houston quá nên quên. Tôi chắc mẹ tôi hiểu.

Anh đã thực hiện được những việc rất hay với khách hàng ở Houston, nên chắc chắn bà Marion phải hiểu. George nói:

- Chắc là bà ấy buồn, nhưng nếu cậu đã có chương trình rồi thì bà ấy hiểu thôi. Chắc là có gì hay lắm hả?

- Vâng, một cú bị hạ!

- Sao? Trầm trọng lắm không?

George có vẻ lo âu. Nhưng Michael đáp:

- Không, chẳng có gì đáng lo Đùa thôi.

- à, ra vậy. Chúc Giáng Sinh vui vẻ.

- Vâng, xin chúc ông vui vẻ. Nhắc thăm mẹ tôi. Tôi sẽ gọi cho bà ngày mai.

- Tôi sẽ nói lại.

Ông George gác máy, vui lòng vì thấy Michael đã tỉnh táo làm việc. Anh lúc gần đây đã có cuộc sống khác trước. Bà Marion thấy nhẹ người. Song có lẽ bà sẽ bức mình lắm khi biết con bà không dự tiệc Giáng Sinh với bà và các bạn của bà. Tuy nhiên dù sao anh còn trẻ. Anh có quyền được vui riêng.

Ông George tự mỉm cười, nhấp một chút rượu mạnh, nhớ là một mùa Giáng Sinh của ông ở Vienne cách đây hai mươi lăm năm. Tâm trí ông nghĩ lan man đến bà Marion.

Còn tại phòng Michael thì điện thoại reo tiếp ngay sau khi Michael vừa gác máy. Ben gọi cho Michael để biết chắc là Michael có kế hoạch ăn lễ Giáng Sinh. Michael cam đoan với Ben là mình sẽ ăn Giáng Sinh ở nhà mẹ. Rồi thì chuông điện thoại vẫn reng liên hồi. Người ta gọi để chia vui, hoặc chúc mừng Giáng Sinh Michael, song cũng có người than thở này nọ...

Michael vừa gác điện thoại của người sau cùng, lẩm bầm “A! Mẹ kiếp!” thì bỗng anh nghe có tiếng cười lạt lạt ở cửa văn phòng. Thì ra là người họa sĩ trang trí nội thất mà Ben đã mời làm việc cho hãng. Một cô gái xinh đẹp, có mái tóc nâu xõa đến ngang vai từng cuộn như sóng. Nước da trắng ngà, đôi mắt xanh. Cô ta nói:

- Ông vẫn luôn luôn chúc Giáng Sinh cho mọi người kiểu ấy sao?

- Chỉ đối với ai tôi thích thôi.

Anh cười, và tự hỏi không biết cô ta đến làm gì đây. Anh không có hẹn cô ta, và cô ta thì cũng chẳng có gì phải làm việc trực tiếp với anh. Anh hỏi:

- Nào, cô có việc gì cần không, cô..

Mẹ kiếp, anh cũng không nhớ nổi tên cô ta nữa. Tên con mẹ gì đây nhỉ... Cô kia liền nói:

- Vâng, Wendy Townsend. Không, tôi chỉ đến chúc mừng Giáng Sinh thôi.

Michael mời cô ta ngồi. Cô ta nói:

- Họ nói ông làm việc ghê lắm.

- Thì cũng hay cho cái tính của tôi thôi.

- Hay nhiều thứ chứ.

Cô ta gác chân này lên chân kia, đôi chân rất đẹp. Nhưng Michael không mấy quan tâm. Cô ta nói:

- Tôi cũng đến để cảm ơn ông đã tăng lương cho tôi.

Cô ta cười lộ hàm răng trắng đẹp. Anh cũng mỉm cười, nhưng không biết thực sự cô ta đến đây muốn gì. Một số tiền thưởng chăng? Hay xin tăng lương nữa? Anh chỉ nói:

- Cô phải cảm ơn Ben Avery về chuyện đó. Tôi không có liên quan gì đến chuyện tăng lương của cô cả.

- Vâng tôi hiểu.

Cô ta thấy nói chuyện nữa cũng không đâu vào đâu, bèn đứng dậy và liếc nhìn ra cửa sổ. Một lớp tuyết dày ở bộ cửa sổ có đến vài tấc. Cô ta nói:

- Giáng Sinh này chắc là Giáng Sinh màu trắng. Chắc là hết còn về nhà được đêm nay

Michael đáp:

- Cô nói đúng đấy. Có lẽ tôi cũng không muốn về nhà.

Anh chỉ một chiếc ghế đệm dài trong phòng anh và tiếp:

- Thành thử họ cho tôi chiếc ghế dài để cột chân tôi lại văn phòng.

Cô gái nghĩ ngay: “không đúng đâu, thưa ông, ông tự cột ông vào thì có.” Nhưng cô chỉ mỉm cười và chúc Michael “Giáng Sinh vui vẻ”.

Michael trở lại bàn ngồi ký giấy tờ. Và quả thật đêm đó anh ngủ lại ở văn phòng anh. Đêm sau cũng vậy nốt. Năm nay lễ Giáng Sinh rơi vào cuối tuần, nên không ai biết anh ở lại văn phòng cả, ai cũng về nhà, kể cả người gác cửa và mấy cô giúp việc.

o0o

Ở San Francisco, Nancy cũng sống qua những ngày nghĩ Giáng Sinh trong cô đơn. Nàng nấu một con gà nhỏ, và ca những bài ca Giáng Sinh một mình mình trong đêm lễ, ở hàng hiên trước

nhà. Rồi nàng đi nhà thờ, trở về ngủ thẳng cho tới trưa hôm sau. Thời tiết ở San Francisco không nhắc nhở nàng lắm đến những Giáng Sinh xưa, lúc nàng ở bên phía Đông. Người ta ở đây làm như đón Giáng Sinh giả vờ.

Nàng có hai món quà, một chiếc xách tay hiệu Gucci rất đẹp do Peter tặng, và một cuốn sách vui do Faye tặng. Nàng ngồi co trong một chiếc ghế bành để đọc cuốn sách, sau khi ăn gà và xúp. Tối sau giờ chiều ngày lễ chính, nàng mới thả sách xuống và sửa soạn đi dạo một chút. Nàng đội chiếc mũ súp súp để che bớt băng vải trên trán. Nàng đem theo máy ảnh, xuống thang máy, ra đường.

Buổi chiều tối có gió khô, không có sương mù gì cả. Nàng biết là rất tốt cho việc chụp ảnh, nàng chậm rãi đi về phía bến tàu. Đường phố khá vắng vẻ. Mọi người đang ở nhà ăn thêm lễ tối, hoặc xem truyền hình, hoặc ngủ... Miên mang nghĩ đến những cảnh tượng đó trong đầu, Nancy suýt trượt chân ngã, nàng phải dang tay để lấy thăng bằng gượng lại, rồi ngã nhẹ lên một con chó đang nằm. Cả nàng và con chó nhỏ đều kêu lên. Đoạn con chó ngồi lên vẩy vẩy một chân. Nó là một con chó xù màu nâu nhạt. Nó nhìn nàng và sủa sủa mấy tiếng. Nancy bảo:

- Tao rất tiếc! Mày cũng làm tao hết hồn, chứ sủa gì!

Nàng cúi xuống vuốt ve bộ lông của con chó, tiếc là không có gì để cho nó ăn. Trông nó có vẻ đói. Nàng vuốt thêm nó vài cái đoạn đứng lên đi, vẩy tay nói:

- Thôi nhé, tạm biệt!

Nàng ngạc nhiên thấy nó đi theo nàng một quãng xa Sau cùng nàng đứng lại bảo:

- Này nghe nhá, mày về nhà mày đi ! Đi đi...

Nhưng hể nàng bước đi là nó đi theo. Nàng phải đứng lại cười. Thật là con chó kỳ lạ, khôn đáo để. Nàng phải cúi xuống vuốt ve nó. Nàng nảy ra cái ý chụp hình nó. Nàng lấy vài kiểu hình rất tự nhiên. Gần nửa giờ mà con chó vẫn quấn quýt, không chịu đi. Nàng nói:

- Thôi thì đi !

Thế là nàng có một người bạn mới, cùng đi ra bến tàu. Nàng chụp hình những quán bán tôm cua, những người bán rong, những du khách, những ông già Noel say rượu, những ghe thuyền, chim và thêm vài mẫu của con chó nữa. Nancy rất vui, cuối cùng nàng kéo súp mũ xuống, vào một quán cà phê Nàng gọi cà phê và mấy thứ nàng thích. Gọi cho con chó một miếng hăm-bơ-gơ Nó sủa lên như cảm ơn.

- Mày cảm ơn, hay còn muốn gì nữa?

Có một người nào đó đến vỗ vỗ vào đầu nó và hỏi Nancy tên nó là gì. Nàng nói:

- Tôi cũng không biết nữa. Nó mới theo tôi.

- Cô có báo cho cảnh sát biết không?

- Có lẽ phải báo.

Lúc trở về trước cửa khu nhà nàng ở, nàng gọi cho cảnh sát ASPCA. Nhưng họ cho biết không ai báo mất một con chó như vậy cả. Họ khuyên nàng nên tạm giữ đó, hoặc cho nó nằm đâu đó ngoài mái hiên nhà. Nàng bèn dẫn nó lên nhà nàng luôn. Lên tới nhà, nàng bảo:

- Nào bé con, mày dơ lắm, tắm cho mày nha

Nó vẫy đuôi như đồng ý, nàng bèn cho nó vào chậu tắm. Tắm xong nàng thấy lông nó đẹp lắm, nàng mong đừng ai đến đòi lại, nàng sẽ nuôi luôn. Nancy nhớ là hồi ở cô nhi viện nàng muốn nuôi chó nhưng bị cấm nuôi. Hồi nàng ở Boston thì người ta cũng không cho nuôi loài vật trong chung cư. Còn ở đây thì quản lý tòa nhà này không phản đối việc nuôi các con vật thân thiết. Nancy nghĩ ra một cái tên cho con chó. Nàng nghĩ đến tên mà Michael đã có lần kể là anh đặt cho con chó của anh lúc anh còn nhỏ.

Nàng hỏi con chó:

- Kêu mày là Fred nha, chịu không? Được nha

Nó sủa hai ba tiếng. Nancy cho là nó đồng ý.

Chương 13

Faye Allison đang ngồi gần lò sưởi trong phòng khách nhà Nancy, thì Nancy từ ngoài cửa bước vào. Faye hỏi:

- Hôm nay cô nương bận việc gì vậy?

Faye vừa nói vừa cười vì thấy Nancy vui vẻ:

- Em dẫn một người bạn đến!

- Có hả? Tôi đi mới có hai tuần cô đã có một người bạn mới rồi hả? Sao, cô thích chứ?

Vừa lúc đó con chó nhảy vào phòng, nó có vẻ thích chiếc dây đeo cổ màu đỏ của nó. Đã không có ai nhận lại, nên Nancy nuôi luôn. Hôm nay thì nó đã có giấy phép. Một cái giường ngủ nho nhỏ, một cái chén, và mười mấy thứ đồ chơi. Nancy rất thích nó. Nàng nói với cô Faye:

- Faye, đây, nó là bạn em, tên là Fred.

Nàng mỉm cười có vẻ tự hào. Faye cười lớn:

- Đẹp đấy Nancy Cô kiếm ở đâu vậy?

- Nó đi theo em đêm Giáng Sinh. Đáng lẽ ra em gọi nó tên Noel, nhưng em thấy tên Fred hợp hơn.

Nàng không giải thích tên Fred vì thấy nay mà còn bám víu vào những gì của Michael thì e Faye cho là nàng điên.

Nancy lại nói:

- Em cũng có đem một đồng tác phẩm em chụp được cho chị xem đây.

- A, vậy là cô có việc làm bận bịu rồi. Tôi có thể đi vắng thường xuyên hơn được rồi!

- Em mong chị đừng!

Faye nhìn vào mắt Nancy thì cũng thấy rõ nỗi buồn cô đơn của nàng. Nhưng ít ra nàng cũng sống được một mình qua kỳ lễ Giáng Sinh được đấy. Vậy cũng là điều đáng mừng.

Nancy ngập ngừng nói thêm:

- Và... em cũng thu xếp được với một người dạy cho em giọng nói. ông Peter bảo rằng đó cũng là một phần trong chương trình chữa bệnh. Ngày mai em bắt đầu luyện giọng lúc ba giờ. Nhưng còn học khiêu vũ thì chưa được, vì cái mặt mới của em chưa hoàn tất. Tới mùa hè thì có thể.

- Rất vui, Nancy

- Em cũng vậy.

Hôm đó hai người nói chuyện rất vui, và lần đầu tiên trong tám tháng qua, họ không nói gì đến Michael cả. Nancy chỉ toàn nói đến các dự tính của nàng như là tập giọng, chụp ảnh.
o0o

Qua mùa xuân, Nancy thường dắt chú chó Fred đi dạo công viên hoặc ra bãi biển. Đôi khi nàng cũng đi cùng Peter. Dần dần khuôn mặt nàng lạnh lặn, hình thành. Cá tính nàng cũng theo khuôn mặt, hình thành những nét mới. Peter có cảm tưởng như ông càng hoàn thiện khuôn mặt mới cho Nancy bao nhiêu thì ông càng hiểu rõ thêm nàng bấy nhiêu. Qua một năm, Nancy trưởng thành rất nhiều.

Một buổi chiều Faye Allison ngạc nhiên hỏi Nancy:

- Vậy mà đã một năm rồi à?

Lúc này Peter đang sửa khuôn mặt Nancy lên tới khu vực quanh đôi mắt. Và Nancy phải mang một cặp kính đen thật to để che cả đôi mắt lẫn phía trên hai gò má. Nancy trả lời Faye:

- Dạ, đúng một năm, và em gặp chị thì được tám tháng rồi. Chị thấy em có tiến bộ gì không?

- Bộ cô nghi ngờ gì à?

- Đôi khi chị à. Là những khi em nghĩ đến Michael nhiều quá.

Nàng vẫn bám lấy hy vọng là cuối cùng rồi Michael sẽ tìm đến, và việc thương lượng giữa nàng với bà Marion coi như nàng thắng.

Nàng thổ lộ với Faye:

- Em cũng không hiểu sao em còn nghĩ đến làm gì. Vậy mà cứ nghĩ !

- Mai mốt cô đi ra ngoài rồi là hết nghĩ ngợi. Chứ bây giờ nằm đây không có việc gì làm cứ nhìn những chuyện cũ. Cái đó cũng tự nhiên thôi. Bây giờ cô chưa có ai để nghĩ đến cả. Nhưng đến lúc có người nào đó mới, thì đâu còn nghĩ đến Michael nữa. Cứ yên chí đi.

Nancy thở dài nói:

- Có lúc em như hết nhẩn nại nổi. Việc chữa trị khuôn mặt này em cứ thấy như kéo dài vô tận. Đôi lúc em thù cả Peter nữa. Nhưng em biết không phải lỗi tại ông ấy. ông ấy cố làm cho em thật nhanh. Nhưng công việc nó phải vậy thôi.

- Thời gian cô nằm chữa trị ở đây là một sự đầu tư đáng giá đấy, cô đừng lo

Nancy mỉm cười. Nét duyên dáng trên mặt nàng đã hiện rõ theo nụ cười. Việc nàng luyện giọng cũng tiến triển rất tốt. âm giọng của nàng hơi trầm xuống nghe ấm và có sắc độ. Faye cười hỏi:

- Nancy, có hồi nào cô nghĩ là mai mốt khi chữa trị xong, cô đi đóng kịch, đóng phim không?

Nancy mỉm cười lắc đầu:

- Làm phim thì em làm chứ đóng phim hay đóng kịch thì em không. Em thích đứng đằng sau máy ảnh hay máy quay phim hơn.

- Thì tôi gợi ý vậy thôi. à, còn tuần này thì chương trình của cô làm gì?

- Em nói với ông Peter là em sẽ chụp cho ông ta vài bức hình. Chủ nhật sẽ bay đến Santa Barbara ông ấy muốn thăm mấy người nào ở đấy, nói sẽ đem em theo.

Faye nhìn đồng hồ tay và nói:

- Hay lắm. Hẹn gặp cô vào thứ tư tới nhé!

- Dạ.

Nancy mỉm cười chào tiễn Faye Con chó Fred cũng nhảy tung tung lảng xãng. Nó quen với những cuộc gặp mặt giữa Nancy và Faye rồi.

Sau đó Nancy đi dạo ra công viên gần nhà để xem có trẻ nào thì chụp hình chơi. Lúc nàng đến nơi thấy có nhiều em bé chạy nhảy nô đùa rất vui. Nàng ngồi nơi ghế đá nhìn lũ trẻ. Nàng chụp một số hình mặc dù không biết chúng là ai và ở đâu. Nàng cảm thấy vui vui...
o0o

- ông có hay ra đây không?

Michael nghe hỏi, ngạc nhiên nhìn lên. Anh đang ngồi trên một chiếc ghế đá ở một chỗ hẻo lánh trong công viên để nhìn cây lá tươi xanh của mùa xuân New York đang đến. Thỉnh thoảng anh từ văn phòng bề bộn ra đây ngồi một vài giờ cho khuây khỏa. Anh nghĩ ở nơi góc hẻo lánh này chắc ít ai đi đến. Nhưng bây giờ anh thấy cái cô Wendy Townsend, người họa viên của hãng anh, lại cũng ra đây. Anh đáp:

- Không. Tôi ít ra đây. Hôm nay thấy trời xuân đẹp nên mới ra đây một chút.

- Tôi cũng vậy.

Cô ta hơi bối rối vì tay đang cầm cây kem, cây kem chảy nước, cô phải liếm vì sợ chảy mất phần chocolat bọc quanh nó. Michael cười bảo:

- Trông ngon quá.

- ông ăn không?

Cô ta vừa hỏi vừa đưa cây kem, như bạn bè học trò lúc còn học lớp bạ Anh lắc đầu nói:

- Cám ơn cô Cô thích ngồi đây không?

Michael thấy cô gái này vui tính. Từ lúc cô ta đến văn phòng chúc lễ Giáng Sinh cho anh, đến

này đã hơn năm tháng. Anh có gặp cô ta vài lần khi đi lại trong sở.

Wendy ngồi xuống cạnh Michael, ăn nốt cây kem. Lát sau, Michael hỏi:

- Lúc này cô đang làm cho kế hoạch nào vậy?

- Kế hoạch cho Houston và Kansas City Công việc của tôi bao giờ cũng đi sau công việc của ông năm hay sáu tháng. Làm nổi gót ông như vậy cũng vui lắm.

- Ben đối xử với cô thế nào? Có tử tế không, hay là chuyên môn hối thúc cô làm việc?

- ông ấy không có hối thúc gì đâu.

- Tôi hiểu. Bọn tôi thân nhau như anh em.

- ông ấy tử tế lắm.

Michael gật đầu, anh nhớ lại là một năm qua rất ít gặp Ben. Chỉ vì anh không có thì giờ. Anh chẳng hiểu Ben đang sống thế nào nữa. Anh bỗng cảm thấy mình có lỗi. Anh ngồi trầm ngâm nghĩ ngợi. Phần anh, trong một năm qua anh thay đổi thật nhiều. Wendy bỗng nói:

- ông ra đây khá vắng vẻ đấy chứ, ông Hillyard nhỉ? Chắc ông thích nơi đây?

Anh nhún vai nói:

- Mùa xuân thường làm tôi chú ý lắm. Năm nào tôi cũng ngưng làm việc một lúc nào đó để quan sát mùa xuân đến. Hôm nay cũng vậy.

- Hay lắm. Tôi thì lại chú ý thời tiết vào tháng chín. Tôi hay chú ý đến đầu năm học. Rất nhiều người thì chú ý đến mùa tháng giêng như ông. Mùa xuân cũng có nhiều ý nghĩa lắm. Mọi vật bắt đầu lại vào mùa xuân. Chắc người ta cũng nghĩ là bắt đầu lại đời mình vào mùa xuân đấy nhỉ?

Michael mỉm cười. Anh nhìn ra mặt nước hồ yên tĩnh, chỉ có mấy con vịt lội thong dong. Cảnh vật vắng vẻ, chẳng có bóng dáng một người nào. Wendy hỏi:

- Năm ngoái vào lúc này ông đang làm gì ạ?

Một câu hỏi vô tình nhưng nó cắt vào anh như một nhát dao. Năm ngoái, khoảng này...

- Thì cũng không khác bây giờ đây bao nhiêu...

Anh hơi nhúu mày, nhìn đồng hồ tay, đứng dậy, và nói:

- Tôi phải về thôi, mười phút nữa có cuộc họp. Nói chuyện với cô cũng vui lắm.

Anh mỉm cười, đoạn bước đi. Cô ta ngồi lại ngẫm nghĩ xem mình có nói gì quấy không. Cô thấy rằng phải hỏi thăm Ben xem cái anh chàng Michael này có chuyện gì mà khó gần gũi đến thế.

Chương 14

Michael rất ngạc nhiên là trong cuộc họp sau đó lại có Wendy dự họp nữa. Ben đã ghi tên cô ta Buổi họp bàn về các kế hoạch cho Trung Tâm Y Khoa San Francisco, mà trong đó trang trí nội thất giữ một phần quan trọng. Phần lớn nghệ thuật địa phương sẽ được đưa vào các phần thiết kế cơ bản. Ben phụ trách tìm ra các mẫu nghệ thuật này, nhưng Wendy sẽ phải phối hợp để trang trí mặt tiền của trung tâm. Dự án thì còn lâu, nhưng ngay từ bây giờ phải bắt đầu thảo ra những đồ án và bàn những vấn đề chi tiết cần yếu.

Cuộc họp chủ yếu do bà Marion điều khiển, với sự phụ tá của George Calloway. Nhưng Michael cũng có nhiều quyết định quan trọng vì dự án này của anh đưa ra, theo ý kiến của mẹ anh. Các hãng kiến trúc trong nước đều đã tỏ ý muốn thầu dự án này, và bà Marion muốn thực hiện để củng cố tên tuổi Michael trong doanh nghiệp.

Đến gần sáu giờ chiều hôm đó buổi họp mới chấm dứt. Wendy mệt lử. Cô đã trình bày các ý kiến của cô rất tốt, làm cho Michael hài lòng. Lúc ra về Ben vỗ vai Wendy:

- Tuyệt lắm cô bé! Tuyệt thật!

Vừa lúc đó người thư ký của anh ta gọi anh ta có việc gì đó, Wendy phải đi về một mình. Bỗng cô ngạc nhiên nghe Michael gọi cô dừng lại và nói:

- Wendy, công việc của cô được lắm. Tôi nghĩ rằng chúng ta sẽ thực hiện được công trình tốt đẹp đấy.

Wendy nói:

- ông Michael, tôi xin lỗi nếu tôi có ý thất thố lúc ở công viên. Thật tình là không phải tôi ra đó rình rập gì ông cả... chỉ vì sự vô tình.

Michael mỉm cười đưa tay khoát khoát và nói:

- Không có gì đâu. Tôi mới là bất lịch sự với cô. Có lẽ tôi hơi khùng khùng. Thôi thì tôi mời cô đi ăn tối nay để đền cô vậy, được chứ?

Cô ta hơi bối rối, má ửng hồng và nói:

- Tôi... xin ông đừng quan ngại việc đó nữa.

- Tôi biết. Nhưng tôi muốn mời cô Cô rảnh chứ?

- Vâng. Nếu vậy thật thích quá.

- Tốt. Vậy một giờ nữa tôi đến đón cô ở nhà cô nhé.

Michael ghi địa chỉ của cô ta, mỉm cười, rồi vội vã về văn phòng.

o0o

Đúng một tiếng đồng hồ sau anh đến nhà Wendy

Căn nhà thật dễ thương, nó có bốn gian. Wendy được gian nhỏ nhất nhưng lại có khoảng vườn. Trong nhà, Wendy dùng loại đồ đạc rất đẹp, bóng loáng, từ tay nắm cửa cho đến đế đèn. Mọi vật trình bày trang nhã. Michael nhìn quanh tỏ vẻ rất thích, và ngồi thưởng thức mấy món nhắm cô ta mời anh. Hai người uống chút rượu, Bloody Marýs, và nói vài chuyện chuyên môn liên hệ đến công việc. Khoảng một giờ sau Michael mời cô ta đến một nhà hàng Pháp gần đây, nhưng có lẽ lúc ấy đã trễ, Wendy nói:

- Muốn kịp có bàn ngồi ở đấy chắc chúng ta phải chạy bộ. Có cần thiết không?

Michael ngạc nhiên thấy cô ta nói rất đúng ý của anh. Lâu lắm anh không đi ra ngoài nên có vẻ chậm chạp. Anh ngại cô ta có mỉa mai gì anh chẳng, anh hỏi:

- Cô có nghĩ thật như vậy không, hay có ý gì?

- Tôi nghĩ là chi bằng mình đem theo ít đồ ăn ra bờ sông Đông ngồi ngoài trời còn thú vị hơn.

- Hay đấy. Cô có bơ đậu phộng đấy không?

Cô ta có vẻ chàm tụt ái, nói:

- Sao lại bơ đậu phộng? Có pa-tê gan đấy chứ, ông Hillyard, tôi tự làm đấy. Có cả bánh mì bột chua nữa đấy chứ.

Cô ta có vẻ tự hào nói các món đó ra. Michael có vẻ thích thú nói:

- Lạ Chúa. Vậy mà tôi cứ nghĩ đi ngoài trời chỉ cần ăn bơ đậu phộng, mút nhuyển, hoặc thịt nhồi.

- Không.

Rồi cô ta cười, chạy vào bếp, chỉ mười phút soạn đủ đồ ăn cho hai người. Có pa-tê gan, bánh mì bột chua, mận chín, nho và một chai rượu vang. Cô ta đem ra hỏi:

- Đủ không ông?

Michael cười:

- Cô hỏi thật à? Làm sao ăn cho hết! Nói thật, từ nhỏ tôi ăn sao cũng được, không quan tâm lắm đâu. Đồ cho chó ăn tôi cũng ăn được luôn, chẳng để ý gì đâu.

- Lạ quá. Vậy mà ông không chết đói à?

Michael không chết đói, nhưng anh rất gầy.

Wendy lấy một chiếc khăn lớn đem theo. Michael xách chiếc giỏ đựng đồ ăn. Và họ ra đi.

Tới bờ sông Đông họ chọn một chiếc ghế đá, ngồi nhìn ra ghe thuyền xa xa Trời đêm ấm áp dễ chịu, sao lấp lánh trên cao. Vài chiếc thuyền buồm còn qua lại trên sông như đi chơi đêm. Michael vừa ăn pa-tê bánh mì vừa hỏi:

- Có phải công việc làm của cô hiện nay là công việc đầu tiên của cô không?

- Vâng. Và cũng là công việc đầu tiên tôi áp dụng sở học từ sau khi tốt nghiệp ở Parson ra. Tôi vui lắm...

- Cũng hay Tôi cũng vậy, đây là lần đầu tiên tôi ra làm việc.

Anh muốn hỏi xem Wendy có thích mẹ anh không, nhưng rồi ngần ngại không hỏi. Chắc là không hay Cô ta ắt nhiên là ghét mẹ anh. Bà Marion Hillyard thật là một con quái vật trong công việc. Chính Michael cũng biết vậy.

Cô ta cười nói ghẹo anh:

- Michael, ông làm việc gì ở đó là phải làm thật tốt?

Anh cũng cười lớn. Rồi hỏi:

- Sau đấy rồi cô làm gì? Lấy chồng, có con?

- Tôi không biết. Có thể là vậy. Nhưng chắc còn lâu. Tôi cần có một công việc trước đã. Tới tuổi ba mươi có con cũng được.

- Lạ vậy! Người ta thì ai cũng mong có gia đình sớm chứ!

- Vâng, nhiều người hiện nay cũng nôn lập gia đình lắm. Còn ông thì có muốn lấy vợ không?

Cô ta tò mò nhìn Michael. Nhưng anh lắc đầu, nhìn ra xa Cô ta hỏi:

- Không bao giờ à?

Anh quay lại nhìn cô ta và lại lắc đầu. Cô ta không biết có nên hỏi thêm chẳng. Cô ta lưỡng lự một chút, rồi quyết định hỏi:

- Tôi có thể hỏi tại sao không ông?

- Có lẽ là vì không quan trọng gì đối với tôi nữa cả. Tôi đã bỏ không nghĩ đến chuyện đó cả năm nay rồi. Hồi năm ngoái tôi đã định lập gia đình rồi ấy chứ. Thế mà trên đường đi làm lễ cưới thì Ben Avery và... và... người yêu của tôi.. bị tai nạn xe hơi. ông tài xế xe kia bị chết, và cô ấy cũng vậy.

Anh không khóc, nhưng cảm thấy như lòng tan nát. Wendy mở mắt to ngạc nhiên kêu lên:

- Ô! Lạy Chúa! Kinh khủng vậy sao ông Michael? Thật là ác mộng!

- Đúng vậy. Tôi bị mê man hai ngày. Lúc tôi tỉnh dậy thì nàng đã chết. Tôi...

Anh không muốn nói ra. Với cả Ben anh cũng chưa kể, nhưng lần này anh kể:

- Tôi trở lại chỗ nhà nàng hai tuần sau đó, nhưng nhà nàng trống trơn. Người ta đã lấy hết đồ đạc của nàng. Có hai cô y tá nào đó đến ăn cắp mấy họa phẩm của nàng. Nàng là một họa sĩ mà.

Cả hai ngồi yên lặng lúc lâu. Sau cùng anh mới nói:

- Còn gì nữa đâu. Tôi cũng vậy, còn gì đâu!

Anh thấy Wendy ứa nước mắt, cô ta nói:

- Tôi rất buồn cho ông, Michael!

Anh gật đầu, và anh khóc. Tự nhiên anh đưa tay ôm lấy Wendy.

Chương 15

- Michael, anh nghĩ thế nào về người phụ nữ điều hành cái văn phòng ở Kansas City ấy...

Wendy vừa hỏi vừa nhìn qua Michael đang nằm trong chiếc ghế dựa ngã dài nơi vườn nhà nàng. Anh không nghe cô ta hỏi gì cả. Cô ta lại kêu:

- Michael !

Anh đang nhìn chăm vào tờ báo chủ nhật. Họ đang mặc đồ tắm ngồi phơi nắng dưới mặt trời New York tháng chín. Nhưng Wendy biết Michael thực sự cũng không phải đang đọc báo. Cô ta lại kêu:

- Michael !

- à hả, gì vậy?

- Em đang hỏi Anh về cái người phụ nữ ở văn phòng tại Kansas City Nhưng anh cũng lại chẳng nghe gì cả.

Wendy liền hỏi lớn:

- Anh muốn uống một ly Bloody Mary nữa không?

- Hả? Ừ... chắc anh phải đến văn phòng một lát.

Anh nhìn qua cô ta, đến một điểm nào đó phía sau cô ta, tự nhiên Wendy nói:

- Tuyệt vời.

- Nghĩa là thế nào?

Anh nhìn qua Wendy, anh không rõ cô ta muốn nói gì. Nếu anh cố gắng tìm hiểu thì cũng hiểu đấy. Nhưng anh không bao giờ cố gắng. Wendy đáp:

- Không.

- Này, cái trung tâm Y Khoa ở San Francisco đòi hỏi anh phải làm việc cật lực trong hai năm tới. Phải nói đây là một trong những công trình lớn nhất nước đấy nhá.

- Nếu không có công trình đó, thì cũng có một chuyện khác. Anh khỏi cần viện có cho mệt!

- Em đừng làm cho anh phải mất quá nhiều thì giờ ở đây.

Anh nhìn qua Wendy Cô ta đã hơi nổi sùng nói:

- Mất thì giờ? Đêm qua mười hai giờ rưỡi anh mới đến đây. Chúng ta dự định đi ăn tối với gia đình Thompsons, vậy mà chín giờ bốn lăm anh mới gọi điện thoại cho em. Lẽ ra em phải đi nữa chứ.

- Vậy sao em không đi Em không nên cứ ngồi nhà mà chờ như vậy?

- Thì vì yêu anh, em phải chờ anh gọi. Vậy mà anh không để ý gì cả. Anh có chuyện gì vậy? Bộ anh sợ đến bất cứ nơi đâu ngoài cái văn phòng của anh hả? Anh sợ có ai móc câu anh hả? Anh sợ anh sẽ yêu em hả? Bộ yêu em là kinh khủng lắm hả?

- Em đừng có kỳ cục. Em biết rõ chương trình làm việc của anh rồi mà. Đáng lẽ em phải thông cảm anh hơn ai hết chứ.

- Em hiểu chứ sao không. Chính vì vậy em mới biết là anh dùng công việc anh như một nơi để nấp kín. Để tránh em, tránh cả chính anh nữa.

Và cả Nancy nữa. Nhưng Wendy không nói ý đó ra.

- Thật kỳ quặc!

Anh đứng dậy, đi tới đi lui trong khu vườn nhỏ xinh xắn. Trời tháng chín ở New York vẫn còn hơi nóng. Mùa hè vừa qua, giữa anh và Wendy cũng có những tuần lễ khá hạnh phúc, nhưng rồi cũng không đi tới đâu. Anh lo làm việc nhiều hơn là tình tự. Anh nói với Wendy:

- Vả lại em muốn anh như thế nào mới được chứ? Ngay từ đầu chúng ta đã minh định rõ ràng quá rồi. Anh đã bảo em là anh không muốn tiến tới.

- Anh bảo với em là anh không muốn đi sâu vào vấn đề quá chứ gì? Anh sợ bị tổn thương chứ gì? Anh không muốn tiến đến hôn nhân chứ gì? Lạy Chúa, Michael, anh dành nhiều thì giờ cho cái máy điện thoại của anh hơn em. Anh tử tế với cái máy đó hơn với em...

- Vậy nữa à?

Wendy thấy có một cái gì đáng sợ nơi mặt Michael. Rõ ràng anh ta không cần một cái gì cả. Cô ta lại muốn ở cạnh anh. Có một cái gì mạnh mẽ, đẹp đẽ, một cái gì hoang dại, u buồn nơi Michael thu hút cô ta một cách kỳ lạ. Và hơn hết, cô ta thấy nỗi đớn đau của anh thật là quá lớn. Cô ta muốn đưa tay ra đỡ lấy anh, cho anh rõ là anh được yêu thương. Vậy mà khốn thay anh ta chẳng cần gì cả. Cô ta không phải là Nancy! Cả cô ta và anh đều biết vậy.

Wendy lặng lẽ đứng dậy đi vào nhà để Michael khỏi thấy nước mắt trào ra nơi mắt cô ta. Vào nhà bếp, Wendy tự rót một ly Bloody Mary, rồi đứng lặng yên nhắm mắt, lòng xúc động. Cô ta biết Michael không bao giờ ở lại đây với cô.

Wendy uống cạn rồi để mạnh ly xuống bàn. Bỗng cô ta cảm thấy bàn tay Michael chạm vào cánh tay mình. Nhưng Wendy chán nản, không quay lại. Michael nói:

- Wendy, anh cần em.

Wendy cảm thấy nóng ran cả người, nhưng vẫn không quay lại, nàng cảm thấy ghét bàn tay Michael đang vuốt ve mình, bèn nhại lời anh lúc nãy để hỏi lại anh:

- Vậy nữa à?

Anh dịu dàng nói:

- Em cũng rõ, anh không biết làm thế nào thoát được áp lực của sự việc hồi ấy.

- Đó không phải là áp lực, Michael. Đó là tình yêu đấy. Điều đáng buồn là anh không phân biệt sự khác nhau giữa tình yêu và áp lực của hoàn cảnh. Anh mất cô ta, anh khổ quá không chịu đựng nổi chứ gì? Phải không? Bây giờ anh không muốn yêu ai nữa, phải không?

- Sao em lại nói như thế?

Anh bỗng nhớ lại sự lạnh lùng cứng rắn của mẹ anh. Nhưng Wendy không hẳn hoàn toàn như bà Marion. Anh nói:

- Sao em lại vặn những gì anh nói với em như vậy?

- Em không vặn vẹo. Em chỉ hỏi anh đấy thôi. Nếu có gì sai, em xin lỗi. Nhưng em nghĩ em không có gì sai.

Wendy đứng tựa vào cái quầy bếp, nhìn Michael. Anh lấy hai tay cầm vai cô ta và kéo về phía anh. Wendy kêu:

- Michael !

Nhưng anh không nói gì, chỉ áp môi anh vào môi cô ta, rồi giật đứt cả nịt ngực lẫn quần lót của cô ta và kéo nằm xuống sàn nhà. Chính Wendy cũng thấy giận mình tại sao để cho Michael kéo nằm xuống như vậy. Nhưng cô ta không nói gì khi Michael làm tình với cô ta cuồng nhiệt.

Lát sau khi cả hai thở hỗn hển nằm dài ra sàn nhà, Wendy nghe tiếng đồng hồ tích tắc, chung quanh lặng lẽ dị kỳ. Michael cũng nằm im, trông có vẻ buồn bã kỳ lạ. Bất giác Wendy hỏi:

- Anh có sao không?

Đáng lẽ Michael hỏi cô ta như thế, nhưng lại chính cô ta hỏi trước! Sự việc xảy ra thật như điên cuồng nhưng cô ta không dừng lại được. Đôi khi Wendy tự hỏi là nếu cơn sốt khủng điên của Michael qua rồi thì sự việc sẽ ra sao? Anh ta sẽ bảo Ben Avery đuổi cô ra khỏi hãng chẳng? Cô ta vẫn chờ chuyện đó xảy ra.

Wendy lại gọi khe khẽ:

- Michael !

- Hả? à... anh xin lỗi, Wendy Đôi khi anh thật là một con lừa bất trị.

Có ngấn nước mắt long lanh trong mắt anh.

Wendy nhìn Michael, hôn lên chỗ cằm anh ta và nói:

- Em biết là không thể trách anh. Dù sao em cũng yêu anh.

- Nhiều khi anh cũng tự trách mình về những chuyện anh đối với em...

Wendy để một ngón tay lên miệng Michael và bảo:

- Em biết rồi !

Michael lặng lẽ gật đầu, rồi đứng dậy. Wendy vẫn nằm yên nhìn anh. Đoạn kêu:

- Michael !

- Hả?

Vẻ mặt anh bây giờ dịu lại, khác với nửa giờ trước đây. Wendy liền hỏi:

- Anh có còn nhớ cô ta mãi mãi không?

Michael yên lặng một lúc lâu rồi mới gật đầu, và mắt anh lộ vẻ buồn đau. Đoạn anh lặng lẽ đi qua phòng ngủ để thay đồ. Wendy chậm rãi đứng dậy. Cô không bận tâm vì nịt ngực và quần lót bị xé rách, cứ khỏa thân ngồi lên một chiếc ghế và nghĩ ngợi về vẻ đau buồn trong mắt Michael.

Lúc Michael mặc đồ xong trở ra, Wendy vẫn còn ngồi lặng lẽ như vậy. Cô ta giật mình nhìn lên, thấy Michael một tay xách cặp, tay kia cầm chiếc áo khoác. Cô biết anh đến văn phòng mặc dù hôm nay là chủ nhật. Chuyện này đã quá quen thuộc. Cô ta hỏi:

- Chốc nữa em có còn gặp lại anh không?

Wendy hỏi xong, mới thấy tự ghét mình. Cô có vẻ như van xin. Mẹ kiếp, sao anh ta cứ đi trốn thế!

Michael lắc đầu đáp:

- Có lẽ anh sẽ làm việc tới ba giờ sáng, sau đó về đằng nhà anh, để thay đồ, làm việc đầu tuần

chứ.

Sự dịu dàng tử tế của anh lúc này đã hết. Anh ta trở lại là Michael, Michael trốn chạy mọi người! Chỉ mười lăm phút sau khi làm tình với nhau, Wendy đã mất Michael trở lại! Tình cảnh thật là tuyệt vọng. Nhưng Wendy vẫn không muốn gặt bỏ. Cô ta lại càng muốn tìm cách cho anh nhiều hơn. Cô nói:

- Như vậy mai em gặp lại anh ở văn phòng vậy.

Wendy cố nói một cách tự nhiên để khỏi ứa nước mắt. Cô gượng cười đưa anh ra cửa. Michael đi nhanh ra, không nhìn lui. Wendy đóng cửa và bắt đầu khóc. Cô ta không còn mong chờ gì ở Michael Hillyard được cả!

Chương 16

Peter nhấn sát ga chiếc xe Porsche, cảnh vật hai bên đường như bay ngược lại. Thật là một cảm giác thú vị. Đường vắng vẻ chẳng có người. Độ này cứ chủ nhật là Peter và Nancy lại lái xe đi như vậy. Peter đón Nancy khoảng lúc mười một giờ, đi về hướng Nam thật xạ Thỉnh thoảng họ lại dừng đậu đó ăn trưa rồi cầm tay nhau đi dạo một lúc, kể những chuyện cũ để cười vui, rồi cuối cùng trở về nhà. Gần như một lệ quen mà nay Nancy rất thích. Peter là một người đặc biệt trong đời Nancy ông đã đem trả lại cho nàng tất cả những ước mơ trước đây, cộng thêm nhiều ước mơ mới nữa.

Hôm nọ họ dừng lại gần Santa Cruz, ghé dùng một quán ăn nhỏ trang hoàng theo kiểu Pháp. Họ dùng một món thịt trộn xà lách, và uống một tí rượu vang nồng. Nancy rất quen với các món ăn nhẹ này. Peter Gregson là người rất tế nhị, hiểu biết, Nancy rất mến ông ở điểm này. ông luôn luôn làm cho nàng cảm thấy dễ chịu, bình thường, mặc dù nàng vẫn còn băng bó ở phần trán và trên mắt, và phải đeo kính đen, đội mũ thấp để che các phần ấy đi. Phần mặt còn lại bên dưới thì quả thật rất xinh. Nancy biết như vậy và bắt đầu thấy tự tin. Nàng chọn trang phục vui tươi, may khéo, phù hợp với vóc dáng thon đẹp của nàng, vì trong thời gian qua nàng cũng đã sụt đi vài ký. Giọng nói cũng khác trước hơn. Có thể bảo bây giờ Nancy là một con người mới.

Nàng bảo Peter:

- Peter, ông biết không, em đã nghĩ đến chuyện đổi tên luôn đấy!

Nàng mỉm cười. Peter bảo ngay:

- Điều đó cũng chẳng đáng ngạc nhiên. Bây giờ cô là một con người mới mà. Thì tên mới là đúng thôi. Cô có nghĩ ra một tên gì lạ chẳng?

Peter vừa nói vừa đốt một điếu Dunhill. Nancy đã quen và thích mùi thơm của thuốc này, nhất là sau một bữa ăn ngon. Peter quả đã giới thiệu cho Nancy các thứ hàng tiêu dùng đặc biệt trong đời sống. Kể cũng là lý thú trong đời người. Peter cười hỏi:

- Vậy cô bạn gái mới của tôi đó sẽ có tên gì vậy.
- Em chưa quyết định hẳn, có thể là Marie Adamson. ông nghe thế nào?
- Cũng được, không đến nỗi nào. Mà sao cô lại định lấy tên mới đó?
- Nó vừa là tên đẻ của em, vừa là tên dì phước mà em mến.
- Lạy chúa tôi ! Kết hợp cũng lạ đấy!

Cả hai người cùng lớn. Nancy ngồi dựa ra ghế có vẻ hài lòng. Peter lại hỏi:

- Chừng nào cô định dùng tên mới ấy?
- Em không biết. Em chưa định.
- Sao không dùng ngay đi. Nếu cô thấy thích thì ký luôn lên các tác phẩm của cô

Nancy rất vui khi nghe Peter đề cập đến các tác phẩm của nàng. ông coi việc nàng chụp ảnh cũng là nghề ngang như nghề bác sĩ của ông. ông rất trọng tài năng của nàng. Nàng cười nói:

- Cái gì? Ký Marie Adamson trên các tấm ảnh em chụp cho ông ấy à?
- Cô có thể mở rộng lãnh vực chụp ảnh ra nữa chứ?

Hai người đã thường bàn đến chuyện này, nên Nancy liền xua tay, lắc đầu nói:

- Thôi đừng bàn tới chuyện đó nữa.
- Nancy, tôi cứ bàn, cho đến khi nào cô chịu mới thôi. Cô đừng nên che giấu tài năng nữa. Cô là một họa sĩ, cô vẽ hay chụp ảnh đều có trình độ nghệ thuật như nhau. Che giấu tài năng của mình cũng là một tội lỗi đấy. Cô phải biểu lộ ra.
- Không!

Nancy hớp một hớp rượu, nhìn ra ngoài và tiếp:

- Em đã triển lãm nhiều lần tác phẩm của em rồi, em không muốn nữa.
- Tốt, vậy thì bây giờ thu hẹp, triển lãm cho mình, cô chỉ cần chụp ảnh tôi cũng được.
- ông có cho rằng như vậy là bi thảm lắm không? Cả đời che giấu tài năng?

- Dĩ nhiên! Thế thì cô phải phô trương ra, đừng có che giấu. Thì cứ thử triển lãm, ký tên Marie Adamson. Nếu thấy không thích, không thành công thì bỏ cái tên đó đi. Tuy nhiên phải thử mới biết chứ. Greta Garbo trước khi ở ẩn thì thành công lắm đấy. Cô phải thử đã chứ.

Nancy thấy Peter rất có lý. Nhưng nàng vẫn thấy có một cái gì làm nàng ngần ngại khi biểu lộ tài năng nghệ sĩ của nàng ra. Nàng có thể bị ... Michael khám phá!

Nàng nói với Peter:

- Để em sẽ nghĩ lại xem sao.

Đây là câu trả lời mà Peter thấy là đáng tin cậy được, ông liền nói:

- Chắc chắn là cô sẽ làm thế... Marie!

ông nhìn nàng và cười vui vẻ. Nancy nghe tên Marie cũng khúc khích cười, và nói:

- Có tên mới nghe cũng buồn cười ông há?

- Sao lại buồn cười? Cô có một khuôn mặt mới, thì một tên mới là tự nhiên vậy thôi.

- Vâng. Cám ơn ông và cô Faye. Bây giờ em có thể đã quen với khuôn mặt mới của em.

- Vậy tôi cũng bắt đầu gọi cô là Marie nhé?

ông ta nói đùa, nhưng lại thấy ánh mắt Nancy tươi sáng lên, trả lời ông:

- Vâng, được vậy... Em sẽ cố gắng cho phù hợp với tên mới ấy.

- Hay lắm, Marie. Nếu khi nào tôi quên, cô nhớ nhắc nhá.

- Không những nhắc, em sẽ lấy máy ảnh liệng vào ông nữa nhá!

Hai người cùng cười. Họ trả tiền quán, rồi đi dạo ra bờ biển gần sáng, ghé xem các cửa hàng dọc bờ biển, vào xem các phòng có trưng bày tranh ảnh đẹp. Sau lưng họ con chó Fred luôn luôn chạy theo. Nó cũng quen với những vụ đi chơi này rồi.

Đi lòng vòng khoảng một tiếng đồng hồ. Peter nhìn Nancy và hỏi:

- Cô mệt chưa?

Peter thường vẫn hỏi như vậy thì ông biết sau mười bốn cuộc giải phẫu suốt mười bảy tháng

qua, sức khỏe Nancy không bền lắm. Cũng phải một năm nữa nàng mới hoàn toàn bình phục như xưa.

Peter thì biết vậy, nhưng người ngoài nhìn vào Nancy thì thấy nàng vẫn khỏe bình thường, chứ không rõ những cơn mệt bất chợt của nàng. Lúc nào Nancy cũng cố tươi vui, hăng hái. Peter lại hỏi:

- Thôi, về được chưa?

- Vâng, về cũng được. Nhưng đi chơi sao em ghét về quá.

Peter cầm tay nàng và bảo:

- Một năm nữa cô chạy đua ăn đứt tôi đấy Marie à!

Nàng cười lớn, vì ý nghĩ của Peter và vì ông vẫn nhớ gọi nàng là Marie. Rồi nói:

- Em sẽ chạy đua với ông.

- Chắc chắn là cô phải thắng, vì cô còn có một cái lợi thế nữa.

- Lợi thế gì vậy?

- Tuổi trẻ.

- Thì ông cũng trẻ mà.

Nhưng Peter cười, lắc đầu nói:

- Đó là tại vì cô luôn luôn nhìn tôi với đôi mắt thân ái đó thôi.

ông nhìn xa xa, đôi mắt thoáng buồn, và Nancy hiểu. Không thể chối cãi sự cách biệt tuổi tác giữa ông ta và nàng. Những hai mươi ba tuổi!

Nhưng Nancy thường không quan tâm sự kiện đó. Nàng đã từng nói như vậy với Peter. ông ta có vẻ tin nàng thật. Song, phần ông thì vẫn thường buồn. Đứng trước Nancy ông ao ước sao mình còn trẻ ở tuổi nàng. Hoặc trẻ lại chừng mười, mười hai tuổi cũng được. Đứng trước tuổi trẻ, thời gian như một gánh nặng trên vai ông. ông bỗng gọi:

- Nancy

ông quên tên mới của nàng. ông nhìn nàng, vẻ trầm ngâm như có một điều muốn nói. Nancy hỏi:

- Vàng, sao ạ?

- Cô... cô có còn nhớ anh ta không?

Trong mắt ông có vẻ rất bi thiết, khiến cho Nancy muốn nói ngay với ông là nàng đã quên rồi. Nhưng nàng không thể nói dối. Tự nhiên nàng ứa nước mắt, rồi nhún vai nói:

- Đôi khi thôi, chứ không phải luôn luôn nhớ.

- Cô còn yêu anh ta không?

Nàng nhìn sâu vào mắt ông ta một lúc lâu, rồi mới nói:

- Em không rõ. Em chỉ nhớ anh ấy như lúc tụi em còn với nhau. Nhưng chuyện đâu còn như vậy nữa phải không ông? Em không còn là con người cũ nữa. Hẳn nhiên anh ấy chắc cũng thế. Vụ tai nạn chắc ghi dấu nơi anh ấy. Có lẽ khi gặp nhau lại cả hai tụi em đều thấy không còn gì với nhau cả. Quá khứ chỉ còn là những giấc mơ. Đôi khi em cũng muốn gặp lại anh ấy để thấy rằng đã hoàn toàn đứt khoát. Nhưng rồi... nhiều khi em thấy cũng chẳng bao giờ... gặp lại anh ấy đâu.

Nancy có vẻ khó khăn trong sự diễn tả. Cuối cùng mới nói:

- Thành thử rồi em cũng xua những giấc mơ đi luôn.

- Không dễ đâu.

Peter nói với ánh mắt buồn khiến cho Nancy thắc mắc rằng có lẽ ông ta cũng gặp trường hợp tương tự như mình chẳng? Nàng hỏi:

- Peter, tại sao ông không lập gia đình?

Peter không trả lời. Hai người đi dọc theo bờ biển. Con chó Fred chạy lon ton phía sau. Nancy nói:

- Có lẽ em không nên hỏi câu đó phải không?

- Đâu có sao! Có lẽ tại nhiều nguyên do lắm cô à. Và tôi cũng lại rất ích kỷ nữa. Tôi bận bịu quá sức. Công việc lu bù, không có thì giờ để mà yên định nữa.

- Em không tin như vậy.

Peter cười, bảo:

- Thì chính tôi cũng không tin. Nhưng sự thật là vậy đó. Dĩ nhiên cũng còn có những lý do khác nữa. Tôi có yêu một người khoảng mười hai năm. Cô ta lúc đầu là một bệnh nhân của tôi. Tôi rất để ý đến cô ta, nhưng rồi tôi tránh, không để dính líu vào. Cô ta không biết... Mãi về sau, chúng tôi cứ tình cờ gặp nhau luôn ở các dạ tiệc, các công tác xã hội, hay chuyên môn. Chồng cô ta cũng là một bác sĩ. Tôi cố gắng chống chọi lại với đam mê được một năm. Rồi không chịu đựng nổi, chúng tôi gặp nhau. Chúng tôi tính chuyện trốn đi với nhau, lấy nhau và có một đứa con. Nhưng rồi không thực hiện việc đó. Cứ tiếp tục yêu nhau thôi, mười hai năm. Bao nhiêu là lý do để chúng tôi không thể thực hiện ý muốn, nào là nghề nghiệp, gia đình nàg, chồng nàg...

Chuyện này Peter chưa từng thổ lộ với Nancy trước nay Nancy thấy ông vừa kể vừa nhìn xa xôi tận đâu đâu. Nàng bỗng hỏi:

- Rồi sao hai người không gặp nhau nữa. Hay là...

Nhưng Nancy đỏ mặt không hỏi tiếp, nàng thấy mình có vẻ tò mò quá. Cuộc đời Peter có nhiều điều nàng chưa biết, nàng không có quyền biết. Nàng bèn nói:

- Xin lỗi, đáng lẽ em không nên hỏi vậy.

Peter dịu dàng nói:

- Không sao. Cô có quyền hỏi tôi bất cứ điều gì. Cô biết không, rồi người tôi yêu đó, cô ấy chết. Cách đây bốn năm. Vì bị ung thư, lúc cô ta bị bệnh tôi luôn luôn ở bên cạnh, từ cái ngày cuối cùng ấy. Tôi nghĩ rằng cuối cùng Richard, chồng cô ta, cũng hiểu ra. Không sao. Cả hai chúng tôi đều đã mất cô ta rồi. Richard có vẻ vui lòng là cô ta đã không bỏ ông trước đó. Cô ấy là một phụ nữ tuyệt vời. Cô ấy... giống như cô bây giờ vậy.

Cả Peter và Nancy đều có ngấn nước mắt. Nàng nhẹ nhàng đưa tay lau nước mắt nơi hai gò má ông ta, rồi hôn nhẹ ông tạ Họ đứng lại một lúc lâu, yên lặng bên nhau. Peter quàng tay ôm lấy Nancy Nàng cảm thấy một sự ấm êm kỳ lạ. Rồi ông cúi hôn lên môi nàng với tất cả say mê như chất chứa từ bốn năm nay Sau khi Livia chết, ông có gặp đôi phụ nữ khác, nhưng ông không yêu ai cả. Trừ Nancy bây giờ. ông nói:

- Em có biết là tôi yêu em lắm không?

Nhưng Nancy cảm thấy vừa vui vừa buồn. Nàng chưa thể yêu ông với tất cả tâm hồn, như ông yêu nàng.

Nancy khẽ nói:

- Em cũng yêu ông, Peter, theo kiểu đặc biệt của em.

Livia trước đây cũng nói với ông tương tự như thế. ông bảo:

- Không sao. Tôi nhắn nại chờ đợi vậy.

- Tốt lắm. Em rất muốn là khi nào em cảm thấy yêu ông thật sự thì có ông bên cạnh.

- Luôn luôn bên cạnh em. Đừng lo

Nancy tự hỏi không biết mình sẽ có lúc nào yêu Peter thực sự không. Bỗng nàng chợt nảy ra một ý. Mắt nàng sáng lên. Peter nhìn thấy ngay ánh mắt của nàng, ông hỏi:

- Em vừa mới nghĩ điều gì vậy?

- Không có chi

- ô, lạy Chúa! Có đấy! Này Nancy... à không, Marie, từ này chỉ gọi là Marie thôi nha, Marie em vừa nghĩ điều gì vậy?

Nancy vẫn lắc đầu, và cười. Peter liền nói:

- Vậy thì tôi có một ý kiến với em này, Marie. Cuối năm nay coi như khuôn mặt mới của em đã vẹn toàn. Vậy thì để mừng đầu năm, em mở một cuộc triển lãm ảnh nghệ thuật, ký tên Marie Adamson. Em thấy sao? Đồng ý không?

- Có thể!

Peter nói:

- Không, em phải hứa chắc!

ông ta rút chìa khóa xe hơi ra khỏi ổ điện, bỏ xuống nệm ghế, ngồi dè lên chiếc chìa khóa rồi cười bảo:

- Tôi không đưa em về nếu em không đồng ý mở cuộc triển lãm. Đừng hòng vật được tôi ra mà lấy chìa khóa.

- Thôi được em chịu thua. Em sẽ mở triển lãm. Nhưng còn phần em, khuôn mặt em lúc đó sẽ thế nào chứ.

- Cái đó tôi lo. Em lại muốn thương lượng à?

- Vâng, thưa ngài đúng vậy.

- Em khỏi lo, em sẽ không phải hối tiếc đâu.

Peter ôm mặt Nancy trong hai tay ông và hôn lên môi nàng. Rồi cho xe chạy. Họ lái xe từ từ dọc theo đường ven biển, về đến nhà nàng thì đã sáu giờ. Peter quay qua bảo:

- Thôi, chào cô nương nhé. Chúc một đêm ngủ ngon. Mong gặp em tại văn phòng tôi sáng mai tươi vui, thoải mái.

Ngày mai ông sẽ tháo thêm băng trên chỗ mi mắt nàng. Và dự trù có hai cuộc giải phẫu trong hai tháng tới. Nhưng qua tháng mười hai sẽ không còn phải giải phẫu gì nữa. Tới đầu tháng giêng là nàng hoàn toàn có khuôn mặt mới.

Nancy hỏi:

- ông muốn ghé lên nhà một chút không?

- Thôi. Tuần này chúng ta sẽ đi ăn tối một bữa nào nhé. Sẽ có tin tức cho em về cuộc triển lãm dự trù.

- Không có tin thì em cũng không buồn đâu.

Peter mỉm cười. Nancy và chú chó Fred ra khỏi xe. Nàng còn quay lui vẫy tay với Peter trước khi vào nhà.

Nancy đi thẳng luôn vào căn phòng nhỏ chứa đồ cũ để thực hiện cái ý mà nàng chợt nghĩ ra lúc còn ở bãi biển. Nàng lục tìm cái túi xách lớn trong đó đựng mấy bức họa nhỏ nàng đã vẽ, cùng một số đồ nghề, bút, màu... Nàng lấy ra một bức tranh, ngồi xuống nhìn kỹ vào nó. Đó là bức tranh nàng đã khăng định tặng Michael trong ngày lễ cưới cách đây một năm rưỡi. Bức tranh vẽ phong cảnh, có cậu bé con nấp lấp ló sau một thân cây. Nàng ngồi nhìn bức tranh, nước mắt lăn trên gò má nàng. Mười tám tháng qua, nay nàng mới nhìn lại được bức tranh. Nàng sẽ vẽ hoàn tất nó. Cho Peter...

Chương 17

Trời lạnh và khô Marie kéo vành nón xuống, kéo cổ áo choàng lên, chiếc áo choàng bằng len màu đỏ. Nàng đi bộ một đoạn đường ngắn đến văn phòng Faye Allison. Chú chó Fred chạy theo nàng như thường lệ, dây nịt cổ và dây dắt nó cũng màu đỏ như áo choàng của Nancy. Lúc quanh qua góc đường nàng nhìn nó và mỉm cười. Nàng đang phấn khởi tinh thần. Nàng đi nhanh lên mấy bậc cấp trước văn phòng của Faye, rồi nói lớn:

- Hello, em đến đây, chị Faye ới !

Giọng nàng vang trong căn nhà ấm. Có tiếng Faye từ trên gác trả lời vọng xuống. Marie cởi áo choàng. Bên trong là chiếc áo len màu trắng, có chiếc kim cài bằng vàng Peter đã tặng nàng trước đây. Nàng lơ đãng nhìn vào tấm gương soi lớn trong phòng, kéo nghiêng chiếc nón một

chút trông cho vui, và mỉm cười với hình mình trong gương. Chỉ còn một dải băng nhỏ ở phần trên của trán. Vài tuần nữa dải băng này cũng tháo. Xong. Công việc chữa trị của nàng như vậy là hoàn tất.

- Hài lòng với ảnh trong gương phải không Nancy?

Nàng giật mình thấy Faye đã đứng sau lưng. Cô ta cười rất thân ái. Marie gật đầu và nói:

- Vâng, bây giờ em đã quen với khung mặt mới của em rồi. Nhưng mà chị thì chưa quen đấy!

Ánh mắt nàng hơi nghịch ngợm nhìn Faye, cô ta liền hỏi:

- Ý cô nói sao?

- Thì chị cứ gọi em là Nancy đó! Mà bây giờ là Marie chứ, chị quên à? Chính thức là Marie nhá!

- Tôi xin lỗi.

Faye lắc đầu, rồi cầm tay Marie dẫn vào gian phòng quen thuộc thường ngồi nói chuyện. Faye nói:

- Tôi cứ quên hoài !

- Đúng vậy. Em nghĩ là thói quen cũ khó bỏ lắm, phải không chị?

Mặt nàng tự nhiên buồn khi nói xong câu đó. Đoạn nàng tiếp:

- Em suy nghĩ chuyện này rất nhiều. Nhưng chắc rồi cuối cùng em phải vượt qua được thôi.

Faye hỏi:

- Chuyện Michael ấy hả?

Marie gật đầu. Faye hỏi:

- Điều gì khiến cô tin là rồi cô sẽ vượt qua được.

- Em nghĩ là em phải cương quyết vượt qua thôi. Không thể khác được. Chị Faye à, thực sự cũng đã gần hai năm kể từ ngày xảy ra tai nạn. Chính xác là mười chín tháng. Vậy mà anh ấy có đi tìm em đâu. Anh ấy từng nói với mẹ anh là bất cứ giá nào anh cũng sống với em. Vậy mà anh đã quên em! Anh ấy bỏ em, thì bây giờ em bỏ anh ấy vậy!

- Không dễ đâu. Cô chờ mong ở anh ấy rất nhiều trong thời gian qua

- Mà anh ấy lại bỏ rơi em!

- Rồi cô thấy thế nào về chuyện đó?

- Em thấy là em muốn khùng anh ấy luôn, chứ không phải khùng cho em.

- Cô không còn giận cô về chuyện cô đã thỏa thuận với mẹ anh ấy à?

Marie lạnh lùng nói:

- Lúc đó em không còn cách nào khác.

- Nhưng cô không tự trách mình à?

- Sao em phải tự trách mình được? Bộ chị cho rằng anh Michael tự trách anh ấy khi bỏ rơi em à? Anh ấy tự trách là đã không đến thăm em sau tai nạn à? Chị nghĩ là anh ấy mất ăn mất ngủ vì em à?

- Vậy chứ cô còn có những đêm mất ngủ hay không? Tôi muốn biết điều đó? Nancy!

- Marie chứ! Không, em chẳng còn mất ngủ. Em quyết định dứt khoát bỏ. Em đã sống với ảo tưởng phi lý quá lâu rồi.

Marie nói với vẻ dứt khoát. Nhưng Faye vẫn chưa nắm chắc Marie cảm thấy thực sự thế nào. Cô ta bèn hỏi:

- Vậy bây giờ thì sao? Cái gì thay chỗ Michael? Hay ai thay chỗ Michael? Peter chẳng?

- Bây giờ em làm việc. Trước hết là em đi nghỉ khỏe ít lâu ở vùng Tây Nam, vào trước dịp lễ Giáng Sinh. Có vài nơi rất đẹp ở đấy em muốn chụp ảnh. Em đã dự định hết rồi. Arizona này, Mexico này. Đúng, em sẽ bay qua Mexico vài hôm.

Nàng có vẻ hài lòng khi nói các thứ, nhưng trong nét mặt vẫn che giấu một cái gì thoáng buồn. Nàng đã chấp nhận một sự mất mát. Mất Michael sau một thời gian dài lâu mong đợi. Nàng tiếp:

- Em sẽ đi khoảng ba tuần lễ.

- Rồi sau đó?

- Làm việc, làm việc và làm việc. Em bây giờ chỉ quan tâm chuyện làm việc. ông Peter đã lo sắp xếp cuộc triển lãm cho em. Vào khoảng tháng Giêng. Chị nên đến xem.

Faye mỉm cười:

- Bộ cô nghĩ là tôi sẽ không đến à?
- Đâu có, em dâu có nghĩ vậy. Em lựa những tác phẩm em thích để đem triển lãm. Chị chưa xem mấy tác phẩm đó đâu. Peter cũng chưa. Em hy vọng là ông ấy sẽ thích lắm.
- Đối với ông ấy thì tất cả những gì cô làm ông đều thích. Bây giờ tôi hỏi nhé, Nancy... à không, Marie, cô nghĩ sao về Peter?

Marie thở dài, nhìn ngọn lửa lò sưởi và nói:

- Em nghĩ rất nhiều điều khác nhau về ông Peter.
- Cô có yêu ông ấy không?
- Một cách nào đó, có.
- Có thể Peter thay chỗ Michael trong đời cô
- Có thể. Em đang cố để cho Peter thay thế Michael. Nhưng có một cái gì đó ngăn em. Thành thử em chưa chắc chắn. Em không rõ lắm, chị Faye à... Em cảm thấy có lỗi là chưa yêu ông ấy lắm. Ông ấy đem lại cho em thật nhiều. Và em biết là ông ấy quan tâm đến em nhiều lắm.
- Peter là người rất kiên nhẫn.
- Quá kiên nhẫn. Em chỉ sợ làm tổn thương ông ấy. Em cũng quan tâm đến Peter nhiều lắm.
- Vậy thì cô cứ chờ xem. Khi cô đã quyết định bỏ rơi Michael ra ngoài đời mình, thì sẽ thấy tự do thoải mái hơn

Faye thấy Marie hơi mím miệng khi nghe cô ta nói câu đó. Cô nói luôn:

- Marie, nhưng cô không bỏ hẳn mọi người, không bỏ hẳn tình yêu chứ?
- Sao lại bỏ hẳn được.
- Phải rồi. Michael chỉ là một con người, chứ không phải là tất cả. Cô nên nhớ vậy. Luôn luôn vẫn có một người khác yêu cô Peter chẳng hạn, hoặc một người nào đó. Luôn luôn có một người. Cô là một cô gái đẹp, mới hai mươi ba tuổi. Cô có cả một cuộc đời trước mặt.
- Vâng Peter cũng bảo vậy.

Marie ngược nhìn Faye và mỉm cười có vẻ không tự nhiên nói tiếp:

- Em cũng đã có một quyết định rồi !

- Quyết định gì vậy?

- Em sẽ đi làm việc, làm việc thật nhiều chị à.

- Và hưởng cuộc sống nữa chứ.

Faye thấy nơi Marie vẫn còn một cái gì không rõ rệt. Dường như cô gái trẻ trung này vẫn chưa tin chắc điều mình đã quyết định. Faye nói:

- Marie, cô được trời ban cho một quà tặng tuyệt vời, đó là sắc đẹp. Đừng chôn giấu sắc đẹp của mình.

- Đó không phải là quà tặng đâu chị. Mà em phải trả giá đắt để có được đó!

Nói xong, Marie đứng dậy, đội chiếc mũ rộng vành nghiêng nghiêng lên đầu, chúc trước những lời mừng lễ Giáng Sinh cho Faye, rồi vui vẻ chào ra về. Trông có vẻ như Marie chào Faye để bước vào một cuộc đời mới, bỏ lại sau lưng những gì nàng đã từng một lần yêu thương.

Chương 18

Marie rời văn phòng của Faye, đón một xe taxi đến thẳng Union Square. Nàng đã dặn chỗ trước rồi, bây giờ chỉ đến trả tiền lấy vé thôi. Đây sẽ là cuộc du lịch đầu tiên của nàng sau gần hai năm, kể từ lần cuối đi với Michael đến Bermuda..

- Nơi đây phải không thừa cổ

Người tài xế taxi ngừng ở góc đường gần khách sạn Saint Francis. Marie gật đầu.

Nàng trả tiền xe, dắt chú chó Fred xuống, và đi thẳng đến quầy vé. Vẫn còn sớm, chưa có người nối đuôi lấy vé. Tự nhiên nàng thấy mình bây giờ hoàn toàn tự do Xong rồi. Mọi việc hoàn tất. Không còn phải tiếp xúc với nhà tâm lý học nào nữa. Nghe mà phát ón! Bây giờ thì nàng tự do Nhưng đồng thời cũng cảm thấy cô đơn. Vừa vui mừng vừa muốn khóc.

Cô gái sau quầy vé nhìn Marie, mỉm cười hỏi:

- Cô cần gì ạ? Cô lấy vé phải không?

- Vâng. Tôi đã dặn chỗ tuần trước. Tôi là Adam... McAllister.

Nàng có cảm giác là khi dùng lại tên họ cũ sau hai tháng đã dùng tên mới Marie. Chuyển này trở về nàng sẽ chính thức có tên mới hợp pháp, tức là kể từ ngày đầu tháng Giêng năm tới. Nàng sẽ là Marie Adamson vĩnh viễn. Cuộc du lịch này tựa hồ như cuộc du lịch mừng đám cưới, nhận lấy tên mới Marie Adamson, bỏ tên thời con gái Nancy McAllister. ôi ! Michael đã quên nàng, bây giờ chính mình cũng sẽ quên mình đi nốt. Chẳng cần phải nhớ. Mà dù có ai trước đây từng biết nàng, bây giờ cũng chẳng thể nhận ra được nàng đâu. Khuôn mặt mới xinh đẹp của nàng chắc hẳn tất cả những ai quen nàng trong hai mươi bốn năm qua nay cũng đành chịu không biết được.

Không còn Nancy McAllister nữa. Giọng nói nàng cũng khác, dịu hơn, sâu lắng chừng chặc hơn. Nàng thấy người ta chú ý nghe nàng hơn, như giọng nói ấy có một sức thu hút. Đôi bàn tay nàng thon đẹp, tinh tế hơn và cử động uyển chuyển hơn sau mấy lớp vũ ballet mà Peter đã gửi nàng tới học. Ngoài ra nàng đã tập luyện một ít Yoga Và tất cả đã tạo nên một Marie Adamson khá hoàn chỉnh.

Cô gái ở quầy vé liếc nhìn máy tính và nói với Marie:

- Một trăm chín mươi sáu đô la ạ!

Cô bán vé cứ nhìn chăm chăm Marie, như bị thu hút vì dáng vẻ và cử chỉ của nàng.

Marie viết chi phiếu, nhận vé, rồi trở ra Union Square. Nàng bỗng luôn con chó Fred lên tay để khỏi bị người ta đạp phải. Nàng vừa đi vừa mỉm cười một mình, băng qua quảng trường. Một ngày rất đẹp và nàng đang có cuộc đời tươi đẹp trước mắt: nàng đang đi nghỉ lễ, đã xong hết các cuộc giải phẫu, bắt đầu một cuộc sống mới, một nghề mới. Nàng có một căn nhà xinh xắn, một người đàn ông yêu nàng. Nàng không thể đòi hỏi gì nhiều hơn...

Marie thả bộ vào trong tiệm I Magnin để mua vài món đồ. Nàng đi hết quầy hàng này đến quầy hàng khác, thử các kiểu nón, vòng cổ, áo gió, túi xách, giày kim tuyến... Cuối cùng nàng mua một chiếc áo choàng ngắn, vải ca-sơ-mia, màu trắng, mà nàng thấy rất hợp với màu da và mái tóc của nàng. Nàng mặc áo trông giống như cô Bạch Tuyết trong truyện. Nàng mỉm cười thích thú. Có lẽ Peter sẽ thích chiếc áo này...

Rồi nàng đi trở lại các gian hàng chính, mua một hộp chocolat cho Faye. Nàng viết thiệp, nhờ tiệm gửi quà đến nơi: "Cám ơn, thương yêu. Marie". Cám ơn Faye đã giúp nàng quên Michael chẳng? Cám ơn vậy... Đang nghĩ ngợi bỗng Marie sững lại, như vừa thoáng thấy một bóng ma gì vậy, đến nỗi cô gái bán hàng đưa hóa đơn mà Marie vẫn không nghe thấy. Nàng vẫn nhìn chăm chú tới phía xa: Ben Avery đang đứng xem một chiếc túi xách du lịch đắt tiền dành cho phụ nữ.

Marie đứng yên một hồi lâu, đoạn quyết định tới gần Ben xem sao. Nàng tự hỏi không biết anh ta có nhận ra nàng chẳng; nàng cầu mong anh ta nhận ra được. Nhưng rồi biết chắc là không thể nào có chuyện đó. Nàng tự hỏi không biết anh ta có gặp Michael không, anh ta có đến làm cho hãng của bà Marion không. Nàng bèn đến sát bên, giả vờ xem chiếc túi du lịch cạnh chiếc túi Ben đang xem. Nàng vẫn nhìn chăm chăm vào anh ta. Bất ngờ Ben nhìn qua nàng và mỉm cười. Vẫn nụ cười dễ thương của anh ngày trước, nhưng rõ ràng anh ta không có một chút gì là nhận ra nàng cả. Trái lại anh nhìn nàng một cách chiêm ngưỡng, và đưa tay sờ chú chó Fred. Anh ta nói:

- A! chào chú chó xinh xắn.

Giọng nói quen thuộc của Ben làm Marie mềm nhũn cả lòng. Nàng không ngờ chỉ gặp người bạn của Michael mà nàng đã xúc động đến thế. Song đây lại là mối dây đầu tiên từ bấy lâu đến nay. Nàng cố nén nước mắt, nhìn qua mấy chiếc túi xách. Vô tình tay nàng đưa lên sờ sợi dây chuyền mà Ben tặng nàng bữa đêm trước khi tai nạn. Nàng vẫn còn đeo nơi cổ. Nàng hỏi Ben:

- Anh mua quà Giáng Sinh à?

Nàng tự hỏi không biết Ben có nhận ra tiếng nói của nàng không. Nhưng rõ ràng anh ta vẫn trả lời rất lạ.

- Vâng, mua cho một cô bạn. Nhưng tôi không biết chọn thứ gì.

- Cô ta như thế nào?

- Tuyệt lắm.

Marie cười lớn. Đúng là Ben như thế. Anh ta tiếp:

- Cô ấy có mái tóc đỏ, và... cũng cao cỡ như cô vậy.

Anh ta lại nhìn Marie từ đầu đến chân, có vẻ rất say mê. Nàng không hiểu là nên cười hay nên giận. Đúng là Ben như thế. Nàng hỏi:

- ông có chắc là cô ấy thích túi xách không?

Marie thấy món quà ấy không hấp dẫn gì cả. Nàng thì thích Peter cho nàng một chiếc máy ảnh mới chẳng hạn.

Nhưng Ben nói:

- Chúng tôi sắp đi du lịch với nhau, tôi định mua túi xách và bỏ vé du lịch vào đấy làm món quà bất ngờ.

Năm trăm đô la một chiếc túi du lịch nhập từ nước ngoài để bỏ hai vé du lịch à? Thế thì Benjamin trong hai năm qua hẳn làm ăn khá lắm. Marie nói:

- Cô ấy thật là diễm phúc!

- Không, tôi mới là người có diễm phúc ạ.

- Đi du lịch tuần trăng mật à?

Marie thấy mình tò mò chuyện vô duyên. Song nàng cứ hỏi tới. Biết đâu sẽ được tin tức. Nhưng rồi Ben lắc đầu nói:

- Không đâu, cộ Chỉ là du lịch làm ăn. Song cô bạn tôi chưa biết. Thừa cô, cô thấy chiếc túi nào đẹp? Màu nâu hay màu xanh lá?

- Cái màu nâu có sọc đỏ ấy. Tôi thấy đẹp lắm.

- Vâng, tôi cũng thấy vậy.

Anh ta gật đầu và ra dấu cho cô bán hàng, nhờ cô gửi theo địa chỉ anh đưa đến New York. à, vậy là anh ta ở New York. Anh quay qua Marie:

- Cám ơn sự giúp đỡ của cô, cộ. ồ, à...

- Adamson. Rất vui. Tôi xin lỗi đã hỏi ông nhiều câu tò mò quá. Những ngày nghỉ lễ tôi thường nhận lắm.

- Tôi cũng vậy. Nhưng đây là những ngày đẹp nhất trong năm. Ở New York cũng vậy.

- ông ở New York à?

- Khi nào đi du lịch về thì tôi ở đấy. Tôi đi nhiều lắm, do công việc.

Marie vẫn chưa rõ là có phải Ben làm cho Michael không. Nhưng nàng thấy không thể hỏi. Và bỗng nhiên nàng thấy kỳ quặc. Tại sao còn muốn biết tin tức về một người không còn liên hệ gì với nàng nữa.

Ben lại nhìn kỹ Marie, làm tim nàng như đứng lại. Nhưng anh ta mỉm cười, rõ ràng không biết nàng là ai cả, nàng kéo chiếc nón xuống chút nữa. Ben bỗng nói:

- Tôi hỏi điều này thật không phải, tôi có thể mời cô đi uống gì chẳng? Vài giờ nữa tôi mới phải đáp máy bay. Chúng ta có thể qua chỗ nhà hàng St. Francis.

Nhưng Marie đã lắc đầu, mỉm cười nói:

- Tôi cũng phải đi máy bay ông à. Dù sao cũng xin cảm ơn lời mời của ông, ông Avery ạ.

- Sao cô biết tên tôi?

- Tôi nghe cô bán hàng gọi.

Thực ra nàng đối đáp nhanh trí, chứ không hề nghe cô bán hàng gọi tên Ben. Ben có vẻ tiếc nuối. Tuy chuyện giữa anh và Wendy ba tháng vừa qua khiến anh yêu Wendy lắm. Nhưng dù sao vẫn có quyền mời một cô gái đẹp như Marie đi uống một cái gì. Anh liền hỏi lại:

- Cô Adamson, máy bay của cô bay đi đâu vậy?

- Santa Fe, New Mexico

Anh có vẻ thất vọng nói:

- Thế mà tôi cứ hy vọng cô đi New York, thì ít ra cũng cùng được đi chuyến bay với cô

- Tôi nghĩ là cái cô mà được ông tặng túi du lịch chắc thích được vậy lắm.

Cả hai cùng cười. Nàng hỏi:

- ông có hay đến San Francisco đây không?

- Không. Nhưng rồi tôi sẽ đến thường. Hãng của tôi có một dự án ở đây. Rồi ra tôi sẽ phải làm việc ở đây nhiều hơn ở New York.

- Vậy chúng ta sẽ có dịp gặp lại nhau!

Giọng Marie có vẻ hơi buồn. Dù gặp lại thì cũng chỉ là Ben thôi. Ben chẳng phải là Michael.

Cô gái bán hàng lúc ấy đưa phiếu tính tiền. Marie viết chi phiếu. Rồi nàng lặng lẽ cầm cánh tay Ben siết mạnh. Ben rất ngạc nhiên, nhìn quạ Marie nói thật khế: "Chúc Giáng Sinh vui vẻ", rồi biến vào đám đông. Ben có vẻ thất vọng. Anh trả tiền xong, nhìn khắp lượt những người trong tiệm nhưng không thấy Marie đâu nữa. Marie đã ra đón xe taxi. Lòng nàng như chùng xuống nặng nề.

Nàng bảo xe ngừng ở trạm thú y cho nàng gửi lại chú chó Fred ở đấy. Đoạn lại bảo đưa về nhà. Nàng đã chuẩn bị vali sẵn, chỉ cần ghé lấy và đi luôn ra phi trường. Đây là chuyến đi cuối của Nancy McAllister. Chấm dứt cuộc đời cũ, bắt đầu một cuộc đời mới. Nàng nhìn quanh căn nhà trước khi đi, tựa hồ có thể sẽ không còn nhìn lại nó được nữa. Nàng khe khẽ đóng cửa và nói rất nhỏ: "Tù biệt". Nàng nói với Ben, với Michael, với chính nàng, với tất cả những ai nàng đã từng yêu thương, quen biết... Nàng bước đi, mắt rơm rớm lệ, vai mang túi đựng máy ảnh, tay xách chiếc vali.

Chương 19

Marie không cho Peter ra phi trường đón nàng. Nàng đi một mình, bây giờ về cũng một mình. Nàng muốn vậy. Cuộc du lịch đầu tiên đem lại cho nàng nhiều lý thú. Nàng ghi nhận được nhiều điều và suy nghĩ thêm những điều mới mẻ. Tuy gặp Ben Avery đã gợi lại nhiều kỷ niệm, nhưng nàng coi như mọi sự đã hết rồi. Bây giờ nàng sống cuộc sống mới.

Những ngày Giáng Sinh, nàng đi chụp ảnh ở vùng tuyết gần Taos, chen lẫn cùng mọi người. Nàng muốn trượt tuyết chơi, nhưng rồi thôi, vì Peter dặn là tránh những động tác có thể gây tai hại cho khuôn mặt mới, và nhất là tránh ánh nắng mặt trời được bao nhiêu hay bấy nhiêu. Nàng giữ lời hứa của ông. Và ông cũng giữ lời hứa với nàng. Nàng đã dặn ông đừng ra phi trường đón, nên ông đã không ra. Nàng đứng một mình giữa rừng người lạ, cảm thấy an toàn dễ chịu khi chẳng ai chú ý đến mình. Hơn một năm rưỡi qua nàng đã học được cái cách làm cho không ai để ý tới mình dưới lớp vải băng quấn quanh mặt. Tuy nhiên bây giờ cách đi đứng, trang phục, lời nói của nàng lại dần dà làm người ta chú ý hơn.

Marie đón xe taxi ở phi trường, đưa địa chỉ nhà cho người tài xế, rồi ngồi dựa ra ghế sau, thở dài yên lặng. Nàng hơi mệt. Lúc này đã mười một giờ. Từ lúc năm giờ sáng nàng đã thức dậy chuẩn bị cho cuộc hành trình trở về. Nàng quyết định về tới nhà là ngủ ngay cho khỏe, để hôm sau còn nhiều việc phải làm, nhất là Peter sẽ tháo cho nàng lớp băng cuối cùng ở trên chóp trán. Sau đó họ dùng bữa trưa để mừng công việc hoàn thành trọn vẹn. Nàng sẽ hoàn toàn trở

lại bình thường như mọi người. Mang tên mới hợp pháp Marie Adamson.

Người tài xế bỏ nàng xuống trước căn nhà. Marie đi chậm rãi lên căn nhà cũ. Nàng cười một mình, biết đâu Peter chẳng nấp một nơi nào đó để hù nàng? Nhưng rồi Marie thay đồ nằm dài ra giường ngủ. Nàng lại suy nghĩ miên man. Công việc chữa trị cho nàng hoàn tất, rồi thì sẽ ra sao? Nàng sẽ không gặp lại ông Peter? Lúc đó sẽ thế nào? Tuy nhiên đây chỉ là ý nghĩ không đâu. Nàng biết Peter sẽ không rời hủn nàng. ông đã thu xếp tổ chức cuộc triển lãm cho nàng ngay sau khi nàng có khuôn mặt mới hoàn chỉnh. ông quan tâm đến nàng như một con người chứ không phải chỉ như một đối tượng của công cuộc giải phẫu của ông.

Marie bỗng ngồi nhồm dậy, soi mình vào gương.

- Ồ, nếu mình phải sống một mình thì cơ sự sẽ ra sao?

Nàng muốn có một người nào để nói chuyện, để họ bảo cho nàng biết rằng nàng không cô đơn, không phải sống một mình. Nàng mân mê chiếc máy ảnh. Không, nàng có nhiều việc tốt đẹp để làm, để suy nghĩ. Thật là điên mới nghĩ là mình cô đơn. Nàng thở dài, và chui vào giường trở lại...

Khoảng gần sáu giờ sáng hôm sau thì Marie thức dậy. Nàng trang điểm, thay đổi y phục và bảy giờ rưỡi thì rời khỏi nhà. Nàng ra khu chợ nông sản và hàng hoa chụp một số hình ảnh. Ghé qua khu Chinatown, rồi ghé trạm thú y nhận lại chú chó Fred. Chín giờ thì nàng đến văn phòng Peter. Peter thấy nàng là kêu lên ngay:

- Lạ chúa tôi, sao hôm nay cô vui vẻ và đẹp quá vậy? Chà, chiếc áo choàng đẹp quá.

Chiếc áo này Marie mới mua ở New Mexico. Nàng cầm vạt áo lên xem lại và mỉm cười, đoạn bước tới chỗ thùng rác ở góc phòng, liệng chiếc nón của nàng vào đó và nói:

- Bác sĩ Gregson, hôm nay vậy là em không cần chiếc nón lụp xụp này nữa phải không?

ông gật đầu, và nói:

- Em sẽ chẳng bao giờ cần tới nó nữa.

- Cám ơn ông.

Nàng muốn hôn Peter, và tự nhiên nhận ra rằng nàng đã rất nhớ đến ông rất nhiều trong chuyến du lịch vừa qua. Bây giờ ông là một con người khác, sẽ không còn là vị bác sĩ điều trị của nàng nữa sau buổi sáng hôm nay ông sẽ trở thành một người bạn của nàng, hoặc trở thành bất cứ là gì của nàng cũng được. Mặc dầu điều đó chưa quyết định dứt khoát. ông đã nhiều lần nói là ông yêu nàng, nhưng nàng vẫn chưa nói lời cuối cùng. Phần ông thì không thúc hối.

- Peter, em nhớ ông ghê!

Nàng ngồi xuống và cầm cánh tay ông, khe khẽ vuốt ve nhẹ nhàng. Peter nhìn nàng một lát, rồi nói:

- Hôm nay em nôn nao lắm phải không?

- Sau hai mươi tháng, ông không nôn nao sao?

- Tôi hiểu.

Nàng nghe tiếng dụng cụ chạm vào chiếc khay kim loại, nhắm mắt lại, và cảm nhận miếng băng cuối cùng từ từ được lột ra khỏi trán nàng, ngay dưới chân mái tóc trước. Mỗi chút băng được gỡ dần ra Marie cảm thấy thơ thới hơn một chút. Cho đến cuối cùng, Peter bảo:

- Marie, em mở mắt ra và đến soi gương đi!

Đã hàng ngàn lần Marie làm cái động tác soi gương ấy. Ban đầu chỉ là liếc qua khuôn mặt băng bó. Dần dần từng chút ngạc nhiên, song chưa bao giờ nàng được thấy toàn vẹn khuôn mặt của mình. Peter thúc dục lần nữa:

- Nào, đến soi gương đi!

Marie có cảm giác như sợ hãi. Nhưng rồi cũng từ từ đứng dậy, chậm rãi đến trước gương soi. Nàng cười to lên, và nước mắt tuôn trào. Peter đứng xa xa sau lưng nàng. ông muốn để nàng một mình nhận diện khuôn mặt mới. Marie kêu lên:

- Lạy chúa! Nó cũng đẹp nhỉ, Peter!

ông cũng cười lớn, bảo:

- Nó nào đẹp? Em đẹp chứ. Em, nghe rõ chưa?

Nàng chỉ biết gật đầu, rồi quay lại nhìn ông. Gỡ mặt vải băng nhỏ thôi, mà khuôn mặt nàng đổi đi rất nhiều. Nàng bước lại ôm chặt ông trong hai tay nàng. Hai người đứng lúc lâu như vậy. Peter lau nước mắt cho nàng và bảo:

- Kể từ hôm nay thì em tha hồ, có thể đi nắng, chỉ cần đừng phơi nắng quá độ. Làm tất cả những gì em muốn. Vậy thì việc gì em định làm trước nhất?

- Làm việc!

Và Marie ngồi lên một chiếc ghế xoay, co chân lên sát cằm, xoay một vòng. Peter la:

- Cẩn thận, coi chừng té gãy chân!

- Hôm nay mà có gãy chân, em cũng phải đi ăn mừng cuộc đời mới của em trước đã rồi mới tính.

- Hay lắm.

Con chó Fred nhảy lên sủa sủa mấy tiếng, như thể nó hiểu điều nàng nói. Hai người cười lớn, Peter vuốt vuốt bộ lông cho nó và bảo Marie:

- Chúng ta vẫn đi ăn trưa chứ?

Mắt ông ta có vẻ như lo ngại là Marie sẽ bỏ bữa ăn trưa. Marie hiểu và xúc động. Peter hẳn nghĩ rằng một khi nàng không cần đến bàn tay chữa trị của ông nữa, thì nàng cần gì ông trong cuộc sống nàng không? Marie bèn mỉm cười bảo:

- Peter, đừng có điên. Chúng ta đi ăn trưa chứ sao lại hỏi vậy?

Nàng nhìn ông và tiếp:

- Mãi mãi trong đời em lúc nào cũng sẵn sàng thì giờ cho ông. Em mong ông hiểu như vậy. Nhờ ông mà em có lại cuộc đời.

- Không phải đâu. Cái đó là trách nhiệm của người khác chứ.

Bà Marion Hillyard, dĩ nhiên. Nhưng Peter không nói ra vì biết Marie rất ghét nghe đến tên bà ấy. ông cũng không hiểu tại sao nàng lại ghét như vậy. ông nói:

- Tôi sẽ sẵn sàng khi nào em cần đến. Luôn luôn sẵn sàng khi em cần tôi.. bất cứ việc gì.

- Tốt lắm. Như vậy lát nữa mười hai giờ rưỡi ông cho em ăn nọ Chúng ta sẽ gặp nhau ở đâu?

Nàng đứng lên và choàng áo khoác vào.

Peter đề nghị nhà hàng ở gần bến cảng, nơi đó có thể ngồi nhìn ra ghe tàu qua lại ở vịnh và xa xa là đồi Berkeley

Marie nói:

- Vậy thì tuyệt quá. Em sẽ lòng vòng đầu đó sáng nay để chụp một số hình.

- Chụp hình chứ đừng làm việc gì khác.

ông nghiêng người mở cửa cho nàng đi ra. Nàng nháy nháy mắt với ông rất vui vẻ.

Ra đến ngoài phố, Marie nảy ra ý đi mua một bộ đồ thật đẹp để mặc đi ăn trưa với Peter. Hôm nay là ngày đặc biệt nhất trong đời nàng, nàng muốn tận hưởng sự sung sướng. Nàng cũng muốn mua cho Peter một món quà đặc biệt.

Nàng mua một chiếc áo cashmere màu nâu tuyệt đẹp, rồi ghé tiệm làm tóc sửa lại mái tóc một kiểu thích hợp với khuôn mặt nàng. Rồi nàng ghé mua đôi hoa tai vàng, một sợi dây chuyền vàng, đôi giày da hoẵng màu nâu nhạt, một lọ nước hoa, thứ mà nàng vẫn thích nhất từ xưa nay.

Với tất cả đó, Marie chưng diện hoàn toàn lịch sự để đi dùng bữa trưa với bác sĩ Peter Gregson. Nàng đã là một phụ nữ mà bất cứ người đàn ông nào nhìn thấy cũng phải rung động con tim.

Xong, Marie ghé tiệm buôn Shrevés, mua một chiếc đồng hồ quả mít mặt vàng mà nàng biết là Peter rất thích. Nàng nhờ họ gói lại thật đẹp, rồi gọi taxi đi thẳng đến nhà hàng ăn mà Peter đã hẹn.

Lúc nàng vào tới nơi thì Peter cũng mới vừa ngồi xuống. Nhìn thấy cách ông ta ngó nàng, Marie cũng đủ vui. Mấy người khác trong nhà hàng cũng nhìn nàng một cách chiêm ngưỡng. Peter nói:

- Phải em đó thật không?
- Bé Lọ Lem của ông đây. ông bằng lòng không?
- Bằng lòng à? Còn hơn thế nữa chứ! Cả buổi sáng em làm gì? Đi mua sắm à?
- Thì dĩ nhiên. Hôm nay ngày đặc biệt mà.

Peter vừa cầm tay Marie vừa mỉm cười có vẻ sung sướng bảo:

- Tôi rất mừng là em được vui.
- Em vui lắm. Nhưng không phải chỉ vì khuôn mặt mới, mà còn vì cuộc triển lãm ngày mai, vì công việc của em, vì cuộc sống của em, và vì ông nữa..
- Tôi ở sau cùng phải không? Còn chú chó Fred thì sao?

Cả hai cùng cười lớn. Peter gọi rượu Bloody Marýs, sau lại đổi, gọi rượu sâm banh. Marie kêu:

- Sâm banh? Trời ơi, tuyệt!
- Chứ sao! Và chiều nay tôi đóng cửa, nghỉ việc một buổi. Tôi hoàn toàn rảnh, trừ phi là em có

chương trình gì khác.

- Lạy chúa, chương trình gì bây giờ anh?

- Làm việc chẳng hạn?

-Ồ! Đừng có điên! Hôm nay mình làm chuyện gì vui vui một chút đi !

Peter cười hỏi:

- Thí dụ như cái gì? Em thích làm chuyện gì nhất?

Nàng nghĩ ngợi một lúc, nhưng chẳng nghĩ ra được chuyện gì, bèn cười hỏi:

- Đi ra bãi biển chơi được không?

- Tháng giêng mà ra bãi biển à?

- Chứ sao. Đây là California mà, đâu phải là Vermont. Chúng ta có thể lái xe tới Stanson, và đi dạo chơi!

- Thôi được em thật dễ thương đấy!

Marie muốn đi dạo bãi biển để có một chỗ đặc biệt tặng món quà cho Peter. Nàng cố giữ bí mật cho đến xế chiều, lúc đi ngoài bãi biển lộng gió, nàng mới nói:

- Peter, em có cái này tặng anh.

Hai người đứng lại. Peter ngạc nhiên nhìn nàng. Marie lấy chiếc đồng hồ cho Peter và nói:

- Nếu anh muốn, em sẽ nhờ khắc chữ lên nữa.

- Marie, thật là quá mức. Em không nên tặng tôi như vậy... Tôi không muốn...

ông cảm động, bối rối, và mừng vui khi thấy chiếc đồng hồ đẹp. ông quàng tay qua vai nàng và nói:

- Sao em làm như vậy?

- Là tại vì em đâu có... làm gì cho em!

Đôi mắt nàng có vẻ tinh nghịch, Peter cười lớn, ôm nàng sát vào người ông, và hôn nàng thật lâu. Marie hôn lại Peter rất nồng thắm. Với tất cả tâm hồn yêu thương của nàng. Tự nhiên Peter

yêu thích Marie vô hạn, ông nói:

- Nay, cô nương, cô cẩn thận, không thôi tôi hiếp cô trên bãi biển này đấy.

Nàng mỉm cười trêu ghẹo:

- Dám không?

ông lại cười và kéo nàng vào lòng. ông thấy cô gái quả thật là kỳ lạ. ông thấy nàng không còn là một bệnh nhân của ông nữa. ông kêu:

- Marie... Em yêu thương...

Marie hôn Peter thật lâu. Chợt Peter lui lại và nói:

- Hay là mình về đi... em.

Nàng lặng lẽ gật đầu, và theo ông đến xe. Lúc về tới nhà nàng, nàng bảo:

- Peter em có cái này cho anh. Anh lên phòng em đi.

- Chắc không?

- Chắc chứ!

Nàng chạy lên trước, Peter lặng lẽ theo sau. Nàng không bật đèn, đi thẳng tới phòng làm việc quay giá về lại, rồi mới mở đèn sáng lên. Peter thấy trên giá một bức tranh phong cảnh, có một người con trai ngồi ló sau một cây xanh. Marie đã hoàn tất bức tranh trước khi đi du lịch, và để dành hôm nay, giờ phút này mới tặng Peter. ông nhìn nàng như có vẻ không hiểu. Marie nói:

- Dành cho anh đó, Peter. Em vẽ từ lâu lắm rồi.. Em dành cho... anh đó!

-Ồ! Cưng..

ông sáng mắt lên, bước tới nhìn kỹ bức tranh. Hôm nay thật là ngày đầy những ngạc nhiên và xúc động cho ông. Cho cả hai người. Peter nói:

- Tôi không nhận đâu. Em đã tặng tôi nhiều rồi. Em cho tôi hết, rồi lấy gì mà triển lãm?

- Những cái kia là ảnh. Còn cái này thì khác. Đây là dấu hiệu sự tái sinh của em. Lần đầu tiên em vẽ lại sau bao nhiêu lâu. Bức tranh này rất có ý nghĩa đối với em. Em muốn anh nhận, nha!

Có ngấn lệ trong mắt nàng. Peter bước đến, hai tay ôm nàng vào lòng, và bảo:

- Tuyệt quá. Cám ơn em. Tôi chẳng biết nói sao. Em quá tốt với tôi.

- Anh khỏi phải nói gì cả.

Đoạn nàng hôn Peter với tất cả ý nghĩa nồng nàn, say đắm. Peter hiểu rõ. ông dìu nàng qua bên phòng ngủ. Sự say mê làm tay ông hơi run, ông nhẹ nhàng cởi quần áo cho nàng. Trong ánh sáng mờ dịu, hai người say đắm trong yêu đương...

Chương 20

- Anh, anh kéo giúp dây gài cho em.

Marie vừa nói vừa quay lưng lại cho Peter cài áo. ông hôn vai nàng và bảo.

- Tôi thích kéo dây mở áo cho em hơn là gài áo em!

- Nào nhanh lên, kéo bị trễ bây giờ!

Nàng nhìn Peter đắm thắm, và cả hai cùng cười. Nàng mặc chiếc áo đen cắt rất đẹp, có eo, làm nổi bật vóc dáng của nàng. Peter lóa mắt bảo.

- Kiểu này chẳng có ai xem ảnh triển lãm nữa cả, họ thích xem em hơn.

- Ồi xì !

Peter cười lớn, rồi cũng sửa lại cà vạt của ông. Trông cả hai người thật lịch sự. Peter bỗng hỏi:

- à! Mà họ có treo ảnh đúng vị trí và cách thức mà em muốn chưa? Tôi không có thì giờ hỏi lại em nữa!

Sáng nay, lúc tám giờ sáng ông thức dậy thì nàng đã đi rồi. Tới buổi chiều ông mới ghé trở lại nhà nàng. Hai người làm tình với nhau, sung sướng. Có vẻ họ sẽ sống như thế với nhau mãi mãi.

Lúc Peter sửa xong cà vạt, mặc áo ngoài vào, thì Marie mới trả lời ông:

- Dạ, họ treo đúng như em đã muốn. Chắc anh bảo họ làm theo ý em phải không, hay Jacques bảo?

Jacques là chủ phòng triển lãm, và là một bạn cũ rất thân của ông Peter. Marie nói tiếp:

- Em được nuông chiều quá mức. Như một nghệ sĩ tài ba không bằng!

- Đúng là vậy chứ sao. Tác phẩm của em quan trọng lắm. Rồi em sẽ thấy!

oOo

Và thật vậy. Các báo hôm sau đều có những bài phê bình rất tốt. Hai người ngồi uống cà phê trong phòng khách nhà nàng và cùng nhau vừa cười vừa đọc các bài phê bình ấy. Peter có vẻ hài lòng bảo:

- Em thấy chưa, anh đã bảo mà. Em là một ngôi sao sáng mà!

- Anh điên rồi !

Nàng vừa nói vừa ngã đầu xuống chân ông đang ngồi, làm nhàu cả tờ báo. Peter nói tiếp:

- Em chờ coi ! Các tay đại lý về ảnh trong nước tuần tới sẽ gọi điện thoại cho em tới tấp.

- Trời ơi, anh điên rồi hả!

Nhưng Peter đã không điên chút nào. Chỉ tới ngày thứ hai là Marie nhận được điện thoại từ Los Angeles, rồi Chicago... Nàng đều rất vui thích. Cho đến lúc chính Ben Avery gọi tới. Đó là vào ngày thứ năm, trong khi nàng đang làm mấy bức ảnh. Lúc nghe điện thoại reng, nàng rửa tay, đi vào để trả lời:

- A lô

- Có phải cô Adamson không ạ?

- Vâng, tôi đây.

Nàng không nhận ra giọng của Ben.

- Tôi không rõ có phải là chúng ta đã gặp nhau chẳng. Nhưng trước đây tôi có gặp một cô Adamson. Tại cửa hàng I Magnin's lúc ấy tôi đang mua một món quà Giáng sinh. Tôi mua một túi xách du lịch... và...

Marie không nói gì cả. Đúng là Ben. Kỳ thật. Làm sao anh ta lại biết ra là nàng, và lại bận tâm làm gì vậy?

Ben lại hỏi trong máy:

- Phải là cô không ạ?

Nàng đã muốn trả lời không. Nhưng nói dối làm gì? Nàng đáp:

- Có lẽ tôi nghĩ là đúng đấy.

- Tốt quá. Vậy là chúng ta đã có gặp nhau. Tôi gọi cô đây vì tôi vừa mới xem tác phẩm của cô ở phòng triển lãm Montpellier ở đường Post. Tôi rất xúc động, và bạn tôi, cô Townsend, cũng vậy.

Marie bỗng nổi trí tò mò. Phải đó là cô gái mà anh ta mua tặng túi xách du lịch chẳng? Nhưng không tiện hỏi. Nàng thở dài, ngồi xuống và nói:

- Tôi rất vui là ông thích tác phẩm của tôi, ông Avery

- Cô nhớ cả tên tôi nữa à?

Lạy chúa! Marie đáp:

- Tôi hay có trí nhớ những chuyện linh tinh như vậy.

- Vậy là rất quý cho cô Trí nhớ của tôi thì như một cái sàn thừa, lọt hết! Thật bất lợi cho tôi. Thừa cô, tôi rất muốn được hội kiến với cô để thảo luận về các tác phẩm của cô

- Theo nghĩa nào? Có cái gì mà thảo luận đây?

- Chúng tôi đang xây một trung tâm y khoa ở San Francisco đấy, cô Adamson ạ. Đây là một dự án lớn, chúng tôi muốn dùng tác phẩm của cô làm chủ đề trang trí ở trong các tòa nhà. Chúng tôi cần những tấm ảnh của cô Chúng tôi muốn thương lượng cùng cô Đây có thể là một dịp tốt cho nghề của cô

Anh ta nói có vẻ tự hào, và chờ mong sự đáp lại nhiệt tình ở đầu dây. Marie nói:

- Tôi hiểu. Nhưng ông đại diện cho hãng nào vậy?

Nàng đã biết rõ câu trả lời, nhưng vẫn hồi hộp đợi. Ben đáp ngay:

- Hãng Cotter-Hillyard ở New York.

- Vâng, thế thì không được, ông Avery ạ.

- Sao vậy? – Anh ta có vẻ sửng sốt và tiếp – Tôi không hiểu nổi!

- Tôi không thích ông Avery ạ!

- Chúng ta có thể gặp nhau để bàn luận không?

- Không!

- Nhưng tôi thì lại đã báo cáo với... Tôi

- Tôi nói là không. Cảm ơn ông đã gọi.

Nàng nhẹ nhàng gác máy, và trở về phòng rửa ảnh. Nàng không muốn giao dịch với họ. Thế thôi. Nàng đã cắt đứt liên hệ với Michael Hillyard. Anh ta không cần nàng làm vợ anh. Thì nàng cũng không cần làm việc cho anh ta Không cần bất cứ điều gì.

Điện thoại lại reng. Nàng biết Ben gọi nữa. Nàng muốn trả lời thật dứt khoát, nên nàng nhắc ông nghe lên nói như hét vào máy:

- Tôi đã bảo là không kia mà!

Nhưng giọng Peter vang lên:

- Lạy chúa, anh có làm gì đâu nào!

Peter nửa cười nửa sùng sốt. Marie thở phào, và nói:

- ôi, lạy chúa tôi! Em xin lỗi anh. Em lại tưởng cái ông vừa quấy rầy em vừa lúc này.

- Chuyện triển lãm ấy à?

- Thì cũng đâu đó.

- Sao phòng triển lãm lại cho số điện thoại nhà riêng của em làm gì vậy, sao không trao đổi giao dịch tại đây luôn?

- Em sẽ gợi ý ông Jacques chuyện này.

Peter lo lắng là có thể ai đó gọi điện thoại quấy rầy Marie, ông hỏi:

- Em có sao không?

- Em không sao?

- Tốt, độ một giờ nữa anh đến. Trong thời gian đó em đừng trả lời điện thoại cho ai cả. Sau đó nếu có ai gọi thì để anh thu xếp trả lời cho em.

- Cảm ơn, anh yêu.

Hai người nói chuyện thêm vài câu nữa rồi gác máy. Marie cảm thấy mình có lỗi là đã không nói sự thật về chuyện Ben gọi. Ben Avery làm việc cho Michael Hillyard, nhưng nàng không muốn nói cho Peter biết. ông không cần phải biết tâm trạng nàng đến bây giờ mà còn xúc động về chuyện có liên quan đến Michael.

Đêm đó rất may là Ben không gọi thêm lần nào nữa. Mãi đến sáng hôm sau, lúc nàng gần đi làm việc thì có điện thoại anh ta gọi lại.

- Chào cô Adamson. Ben Avery gọi lại đây.

- Kìa. Tôi nghĩ là chiều hôm qua chúng ta đã nói xong mọi chuyện. Tôi thật sự không quan tâm ông à.

- Nhưng cô đã biết được vấn đề gì đâu? Chúng tôi mời cô dùng bữa trưa hôm nay, có người bạn của tôi nữa, chúng ta bàn chuyện. Không có gì phiền đâu, cô đừng ngại.

Nhưng Marie nói:

- Rất tiếc, tôi bận quá ông à.

Phần Ben, anh ta chẳng hiểu tại sao cả. Cô này có việc gì mà ký với hãng Cotter-Hillyard như thế kìa? Thật vô lý. Anh ta vẫn cố gắng hỏi.

- Vậy ngày mai được không cố

- Kìa, Ben.. ông Avery... Tôi không thể. Tôi không thích. Và tôi không muốn bàn luận chuyện này với ông, với bạn ông, hay bất cứ ai. Như vậy đã rõ ràng chưa?

- Vâng, thật bất hạnh. Nhưng tôi nghĩ là cô đã phạm một lỗi lầm lớn cho nghề nghiệp của cô vậy. Nếu cô mà có người đại diện, thì họ sẽ giải thích được cho cô hiểu.

- Tôi không có người đại diện, thành thử tôi chẳng phải nghe ai giải thích cả.

- Đây là lầm lẫn của cô, cô Adamson ạ! Song thế nào chúng tôi cũng tiếp xúc với cô

- ông quan tâm như vậy là rất tử tế, nhưng thật sự là xin ông đừng làm phiền tôi.

- Được rồi, được rồi. Tôi sẽ gửi thiệp lại cho cô, để khi nào cô đổi ý thì gọi cho chúng tôi. Gọi đây, hoặc gọi về New York đều được. Tôi sẽ ở San Francisco từ đây đến cuối tháng mới trở về New York. Còn nhiều thời gian để bàn lại chuyện này.

- E rằng tôi không thay đổi ý gì đâu.

Rồi nàng gác máy. Quá trễ rồi ông bạn ạ. Trễ những hai năm lận!

Chương 21

Ben Avery co ro người trong chiếc áo choàng, đi thật nhanh từ lối ra của tàu điện ngầm đến văn phòng anh ở đại lộ Park. Trời buổi sáng tháng hai sắp sửa đổ tuyết. Chưa đến tám giờ sáng, nhưng anh phải vội vàng vì có cuộc họp với bà Marion. Anh có nhiều tin tức tốt đẹp để báo cáo với bà ta.

Thang máy đã có đông người chờ. Ở New York giờ đó giới doanh gia đã làm việc tấp nập, khác với không khí chậm chạp bên San Francisco hay Los Angeles.

Tuy nhiên, lên đến tầng lầu có văn phòng của anh, thì cũng chưa có mấy người làm việc. Ben nhìn đồng hồ tay, cởi áo choàng, và xoa hai bàn tay vào nhau hồi lâu để lấy hơi ấm. Chưa quen ngay lại được với khí lạnh buốt giá và ẩm ướt của New York. Anh không hiểu tại sao thiên hạ lại mò đến ở tại New York, trong khi có những thành phố mà khí hậu quanh năm ấm áp như San Francisco, để sinh sống?

Nhưng thôi, không có thì giờ nghĩ vớ vẩn, anh trút hết giấy tờ, hồ sơ trong cặp của anh ra bàn giấy, và bắt đầu sắp lại theo từng thứ với nhau. Mọi việc đều đã tiến hành rất khả quan. Chỉ có một rắc rối nhỏ thôi. Tuy nhiên sẽ có cách khắc phục. Anh lại nhìn đồng hồ tay, nghĩ ngợi một lát, đoạn quyết định thử lại một lần nữa xem sao, nếu được thì là ngoạn mục lắm. Ben đã mang về đây mấy mẫu tác phẩm của Marie Adamson mà anh đã mang ở phòng triển lãm của nàng. Một khi bà Marion và Michael xem qua mấy mẫu này thế nào cũng chịu, và cũng thuyết phục cô Marie này ký giao kèo. Và thế nào cô ta cũng phải thích thôi.

Anh quay số điện thoại của Marie. Kể cũng điên điên. Lúc này bên San Francisco mới năm giờ rưỡi sáng! Nhưng biết đâu trong lúc ngái ngủ cô ta có thể có ý khác.

Giọng Marie ấp úng trong máy.

- A lô!

- Ộ. cô Cô Adamson, tôi hết sức tiếc là gọi điện thoại vào giờ này cho cô. Nhưng tôi là Ben Avery đang ở New York đây. Sáng nay tôi sắp sửa họp với chủ tịch hãng của tôi, và tôi không mong gì hơn là báo cáo với bà ta rằng cô nhận làm việc cùng chúng tôi trong dự án trung tâm y khoa. Tôi nghĩ rằng...

Anh ngừng nói, vì nghe đầu dây bên kia vắng lặng quạ. Bỗng nhiên Marie nói:

- Lạy Chúa! Năm giờ sáng, ông gọi tôi để nói là ông sắp họp, quả là chuyện điên! Tôi đã nói với ông là không! Vậy thì tôi có liên hệ gì đâu kia?

Ben nhắm mắt lại, vừa bối rối, mà vừa nghĩ ra một điều gì đó. Là thật, giọng nói này sao nó quen thế nào ấy! Không giống như giọng nói của Marie Adamson thực sự. âm thanh cao hơn, trẻ hơn, gọi anh nhớ nhớ một cái gì... Giống ai đây này.. Nhưng anh nhớ không ra!

Đầu kia Marie lại hỏi:

- Lạy Chúa! ông nghe tôi nói rõ chưa, thưa ông?

Những lời giận dữ của Marie lôi Ben trở lại thực tế. Rõ ràng anh đang nói với Marie Adamson. Anh bảo:

- Thật là rất tiếc! Tôi cũng biết thế này là hơi điên. Có điều tôi hy vọng rằng...

- Tôi bảo với ông là không! Tôi sẽ không nghe, không bàn, không xét, không suy nghĩ, không nói chuyện gì với ông nữa cả về cái trung tâm y khoa vớ vẩn gì đó của ông. Xin ông để tôi yên.

Marie gác máy. Ben ngồi cười một cách tội nghiệp. Rồi anh tự nhủ:

- Thôi, được. Dẹp chuyện đó.

- Dẹp chuyện gì vậy?

Michael đứng ở cửa mà Ben không thấy. Anh vừa hỏi vừa bước vào phòng Ben, ngồi vào chiếc ghế bành, và tiếp.

- Rất vui thấy cậu về tới.

- Về đây thì vui. Nhưng lạnh quá. Lạy Chúa! Quen ở bên San Francisco ấm áp, về đây chưa thích ứng kịp.

- Từ nay cậu sẽ qua đó luôn, lo gì. Khi nãy điện thoại chuyện gì vậy?

- Đó là điều duy nhất mình ngán ngẩm trong lần đi San Francisco này. Mọi việc thì đều tuyệt cả. Mẹ cậu chắc vui lắm. Duy chỉ có việc nhỏ này. Nhỏ thôi. Có điều mình muốn là mọi chuyện đều toàn vẹn hết thì mới thích.

- Có gì đáng lo không?

- Không. Chỉ bức thôi. Mình gặp một cô gái nghệ sĩ, một tay chụp ảnh tuyệt vời. Mình ghé thăm phòng triển lãm của cô ta ở San Francisco Muốn ký giao kèo nhờ cô ta trang trí các phòng hội của mình ở trung tâm y khoa. Cậu nhớ những đề mục trang trí mà chúng ta đã đồng ý với nhau rồi chứ gì?

- Nhớ. Rồi sao?

- Cô ả đó không chịu làm việc với mình.

- Sao vậy? Cô ta chê là thương mại à?

- Mình cũng đích biết tại sao. Ngay lần đầu mình gọi điện thoại, cô ả đã ngúng nguẩy rồi. Thật kỳ quái hết sức.

Michael cười tinh nghịch bảo:

- Dĩ nhiên có lý đó cậu ơi! Cô ta làm cao để đòi tiền cao đấy! Cô ả nhắm biết công việc của mình, nên định làm khó để kiếm giao kèo béo bở. Mà cô ta có giỏi thật không?

- Tuyệt lắm! Mình có đem vài mẫu tác phẩm của cô ả về đây cho cậu xem này. Cậu sẽ thích ngay

- Vậy thì cô ta muốn sao, cứ cho đi! Để ảnh đó mình xem lại sau. Bây giờ có một việc muốn hỏi cậu đã.

Michael có vẻ trầm ngâm. Đây là vấn đề anh đã định đưa ra lâu rồi. Ben vội hỏi:

- Có chuyện gì vậy hả?

- Không. Mình hỏi cái này thì cũng lạc đề... Nhưng... nè, giữa cậu và Wendy có gì không?

Ben nhìn Michael một lát. Thấy Micheal không có vẻ gì là bị xúc phạm khi hỏi câu đó. Dĩ nhiên là Ben có biết chuyện giữa Michael và Wendy Nhưng ai cũng biết là Michael không tâm gì đến Wendy cả. Ben yêu Wendy và biết Michael bỏ nàng ra. Đây là lần đầu tiên Michael đặt vấn đề trực tiếp với Ben.

Mike hỏi lại lần nữa:

- Sao, Ben? Có gì không?

Anh hơi mỉm cười. Chúng tỏ anh đã biết rồi mà vẫn hỏi. Ben đáp:

- Lẽ ra mình nói với cậu sớm hơn. Có đấy. Cậu có phiền không, Michael?

- Sao lại phiền, mình chỉ bối rối là mình không nắm được vấn đề thôi. Mình cứ tưởng Wendy nói với cậu...

- Cô ấy chẳng nói gì cả bao giờ. Chỉ có điều là cô ấy cho rằng cậu là người không được sung

sướng lắm. Chuyện này không làm hai đứa mình phiền bực gì nhau chứ?

Mike gật đầu, Ben tiếp:

- Mình không phải xen vào giữa cậu và Wendy đâu. Mình muốn cậu hiểu như vậy. Cậu và Wendy đã ngưng đi lại với nhau lâu rồi. Và nói thực với cậu, mình lâu nay vẫn có chỗ mềm lòng với Wendy

- Thì lúc cậu thuê cô ấy vào làm, mình đã ngờ ngợ rồi. Cô ấy thật là tốt đấy. Mình không xứng đáng thật.

Mike cười và tiếp:

- Và rất có thể cậu cũng chưa xứng nữa đó. à, mà này, chuyện cậu với Wendy có nghiêm chỉnh thật không?

Ben cười:

- Mình nghĩ là nghiêm chỉnh.

- Lạy Chúa! Cậu định cưới Wendy thật chứ?

Mike hơi ngạc nhiên. Tại sao lâu nay anh không nhận thấy? Có lẽ tại Ben đi xa cả tháng nay. Nhưng thực tình là hai năm nay Mike chẳng để ý một chuyện gì cả. Anh hỏi lại:

- Avery, đám cưới hả? Lạy Chúa, thật chứ?

- Tụi mình định như vậy? Cậu có gì phản đối không?

Cả hai đều biết là câu hỏi đùa. Mike nói:

- Chẳng có cái gì phải phản đối cả!

Mike vừa lắc đầu vừa cười và nói tiếp luôn:

- Mình có cảm tưởng mình thiếu sót đó đây thế nào ấy. Hay là tại cậu kín đáo quá?

- Chỉ tại cậu bận việc quá thôi. Làm mà chẳng chơi. Như vậy cậu sẽ giàu và có tiếng trong lãnh vực của cậu, nhưng hoàn toàn không nghe được các chuyện gì trong hăng cả.

- Thì cậu kể mình nghe!

- Đúng. Khi nào có chuyện gì lớn thì mình kể. Đừng lo, còn nhiều dịp mà.

Mike nhìn trong mắt Ben, đoán biết có thể Ben sẽ nhớ anh làm mai Wendy với Ben, như trước đây anh từng nhờ Ben làm mai cho anh. Anh bèn đứng dậy nói:

- Thôi, mừng ông đó. Còn chuyện cô nàng chụp ảnh ở San Francisco thì ông coi nếu đúng là tay ngon thì ký giao kèo ngon lành cho cô tạ Thế nào cô ta cũng chịu thôi, chỉ là bày trò như vậy.

- Hy vọng là thế.

- Tin tôi đi. Đúng vậy đấy.

Mike biến đi. Ben ngồi suy nghĩ, anh ta thấy vậy là khỏe rồi. Bây giờ còn một tiếng đồng hồ nữa sẽ họp với bà Marion. Tới giờ, Wendy gõ cửa mỉm cười ra dấu với Ben.

- Này anh Ben. Năm phút nữa phải đến phòng bà Marion đấy.

- Tới giờ rồi à? – Anh nhìn Wendy và tiếp – à này! Sáng nay anh nói với Mike rồi đó!

- Nói cái gì?

Wendy đang nghĩ đến vấn đề trung tâm y khoa ở San Francisco và cuộc họp với bà Marion. Họp với bà này thì Wendy lúc nào cũng sợ muốn chết.

- Thì nói chuyện về tụi mình đó. Cu cậu có vẻ hài lòng rồi.

- Thế thì vui.

Nàng không quan tâm lắm, nhưng biết là Ben rất quan tâm chuyện đó. Nàng không thêm để ý gì đến Mike nữa cả. Anh ta không tử tế, không cảm xúc, lúc nào cũng lảng nhách khi anh ta gặp nàng. Tựa hồ giữa họ chẳng có gì nhau cả.

Wendy hỏi:

- Anh sẵn sàng đi họp chưa?

- Cũng sẵn sàng rồi. Sáng nay anh thử gọi cô Adamson lần nữa, cô ta cự nự quá trời.

- Bực vậy hả?

Hai người vừa đi đến phòng họp vừa nói chuyện. Tầng lầu này được trang trí rất mỹ thuật, một màu nâu nhạt pha vàng rất trang nhã vì có văn phòng của bà Marion. Wendy cảm thấy lòng bàn tay toát mồ hôi. Cứ mỗi lần sắp họp cùng bà Marion Hillyard là Wendy ớn lạnh. Ben cười hỏi:

- Em lo lắm hả?

- Anh còn hỏi!

Cả hai cùng cười, rồi lặng lẽ vào tìm chỗ ngồi trong phòng họp. Căn phòng dài rộng, trên một bên vách có treo một họa phẩm của Mary Cassatt, vách đối diện treo một họa phẩm của Picasso. Nhìn tới đầu phòng là toàn cảnh New York, vì đây là tầng thứ sáu mươi lăm. Tựa hồ như ngồi trong một chiếc máy bay. Tuy nhiên rất yên lặng. Lúc bà Marion cùng ông George và Michael vào phòng, thì đã có hai mươi người ngồi đầy đủ vào vị trí. Người thư ký của bà Marion là Ruth mang một đồng hồ sớ

Bà Marion nhìn quanh xem đồng hồ chưa, Wendy thấy nước da bà ta có vẻ xanh tái, dường như vì thời tiết lạnh của New York, mà có lẽ cũng vì Wendy đã quen nhìn những người ở bên phía miền tây với nước da sạm nắng.

Bà Marion khởi đầu cuộc họp, bà lấy một tập hồ sơ trước mặt Ruth, lật ra và bắt đầu hỏi từng bộ phận của hãng xem có vấn đề khó khăn gì, và công việc giải quyết ra sao. Lần lượt, đến phần Ben và Wendy. Họ giải thích công việc tiến hành ở San Francisco, kết quả các cuộc họp ở đây. Bà Marion theo dõi và nhìn trên tập hồ sơ của bà. Bà ngó qua Michael, và có vẻ hài lòng. Công việc ở San Francisco như vậy là tốt đẹp. Ben bỗng nhẹ nhàng nói:

- Chúng tôi chỉ có một vấn đề chưa giải quyết được.

Bà Marion vội nhìn Ben và hỏi ngay:

- ô, vấn đề gì vậy?

- Một chuyên viên chụp ảnh trẻ. Chúng tôi đã xem tác phẩm của cô ta, chúng tôi rất thích. Chúng tôi muốn ký giao kèo mời cô ta phụ trách phần trang trí nghệ thuật cho mấy tòa nhà chính. Song cô ta không thuận.

Bà Marion có vẻ không hài lòng, hỏi:

- Nghĩa là sao?

- Cứ mỗi lần điện thoại cho cô ta, cô ta đều gác máy.

- Vậy chứ cô ta có biết anh đại diện cho hãng nào không?

Bà Marion ngụ ý rằng chỉ cần nói tên hãng của bà ra là ai cũng thuận làm việc thôi. Michael và Ben đều mỉm cười. Ben nói:

- Dạ có chứ. Mà dường như cô ta nghe đến tên hãng ta là tức giận.

- Tức giận?

Bà Marion sa sầm nét mặt. Cô bé kia là ai mà dám nghinh mũi với hãng Cotter-Hillyard? Ben nói lại:

- Không, nếu nói tức giận thì không đúng lắm. Có lẽ cô ta sợ thì đúng hơn.

Nghe vậy, bà Marion trở lại nét mặt bình thường, mọi người thấy nhẹ nhõm. Nhất là Ben. Bà Marion hỏi:

- Cô ta có đáng cho chúng ta theo dõi để mời không?

- Tôi nghĩ là cũng đáng. Chúng tôi có đem mấy mẫu tác phẩm của cô ta về đây cho bà xem. Tôi hy vọng là bà đồng ý.

- Nếu cô ta không đồng ý thì làm sao anh lại có mẫu tác phẩm của cô ta được?

- Chúng tôi mua ở phòng triển lãm của cô ta Xuất sắc lắm. Nhưng nếu hãng không đồng ý thì tôi xin mua lại cho tôi cũng được.

Lúc đó Wendy đứng dậy, tới chỗ chiếc bàn để cặp của nàng, lấy trong cặp ra ba tấm ảnh màu to, do Marie chụp ở San Francisco: cảnh công viên, cảnh bến tàu, và cảnh San Francisco hoàng hôn.

Ben không nói gì, chỉ nhận ảnh ở tay Wendy và đưa cho bà Marion xem. Mọi người cũng xem qua Bà Marion yên lặng một lúc, rồi gật đầu nói:

- Đúng đấy. Cô này đáng mời.

- Tôi rất vui là bà đồng ý.

- Michael à?

Bà quay qua phía con bà. Nhưng Michael dường như đang suy nghĩ gì. Anh không nghe gọi. Anh nhìn ba tấm ảnh tự nhiên suy nghĩ một cách kỳ lạ. Anh không hiểu tại sao, nhưng anh chắc chắn là rất phù hợp cho các tòa nhà của hãng Cotter-Hillyard ở San Francisco

Bà Marion lại hỏi anh:

- Con có thích không?

Anh yên lặng nhìn mẹ một lát rồi gật đầu. Bà liền hỏi Ben:

- Anh Ben, chúng ta làm thế nào để mời được cô ta

- Tôi cũng muốn tìm cách đây.

- Tiền. Hiển nhiên là vậy. Cô ta là hạng người thế nào? Anh có gặp cô ta không?

- Cũng hơi lạ. Tôi chỉ gặp cô ta lần tôi đến San Francisco trước kia. Cô ta khá đẹp. Có vẻ lạ lạ. Cô ta trầm tĩnh, dễ chịu, và rõ ràng là có tài. Cô ta nói là trước đây vẽ tranh, rồi mới chuyển qua chụp hình. Cô ta ăn mặc sang lắm thành thử tôi chắc là không nghèo đói gì. Người chủ phòng triển lãm cho biết là cô ta có người đỡ đầu. Một ông lớn tuổi hơn cô ta nhiều. Hình như là một bác sĩ, một bác sĩ giải phẫu thẩm mỹ khá danh tiếng. Nghĩa là nói chung thì cô ta không cần tiền. Đây là những điều tôi được biết.

- Vậy thì tiền không phải là câu giải đáp rồi.

Bỗng bà Marion ra chiều nghĩ ngợi. Bà thoáng có một ý nghĩ lạ lạ. Có thể nào là một sự trùng hợp kỳ quái chăng? Nhưng nếu đúng vậy thì sao? Bà hỏi:

- Cô ấy độ bao nhiêu tuổi?

- Cũng khó nói. Lúc tôi gặp lần đầu tiên thì cô ta đội một chiếc mũ rộng vành, sụp xuống, như để che bớt mặt, nhưng tôi có thể nói là cô ta đô... Cũng không chắc lắm... Độ hăm bốn hăm lăm tuổi gì đó. Nhiều nhất thì cũng hăm sáu tuổi. Sao ạ?

Anh ta không hiểu tại sao bà Marion hỏi tuổi cô đó.

- Không, chỉ là tôi muốn tò mò. Để rồi tôi sẽ nói anh biết. Tôi chắc anh và cô Wendy đã cố gắng lắm rồi, và chắc là cũng không mời được cô này đâu. Nhưng tôi cũng muốn thử lại xem. Anh cho tôi địa chỉ các thứ, tôi đích thân liên lạc với cô ta xem sao. Thế nào rồi vài tuần nữa tôi cũng có việc phải đến San Francisco. Rất có thể là đối với một phụ nữ lớn tuổi như tôi cô ta khó từ chối hơn là với một người trẻ như anh.

Ben mỉm cười khi nghe bà Marion dùng chữ "lớn tuổi". Anh thấy bà tự nhiên xanh tái đi kỳ lạ, không rõ bà có bị bệnh chăng. Nhưng anh chưa kịp hỏi thì bà đã đứng dậy, tỏ ý hài lòng về buổi họp, cảm ơn mọi người, rồi bà đi ra. Buổi họp coi như xong. Mọi người cũng lục tục về phòng mình.

Ai cũng có vẻ hài lòng và nhẹ nhõm vì thấy bà Marion hài lòng. Thường thường bà vẫn hay có chuyện với một vài người nào đó trong các phiên họp, nhưng hôm nay bà hoàn toàn dễ chịu. Ben vẫn thắc mắc, không hiểu bà ta có bệnh thật không. Anh là người cuối cùng rời phòng họp. Thì vừa lúc đó Ruth chạy trở lại hốt hơ hốt hải tìm Michael. Cô ta nói:

- ông Hillyard! Mẹ ông.. bà ấy...

ông George nghe qua là phóng đi trước. Michael và Ben cũng kinh ngạc phóng theo.

ông George biết chỗ lấy thuốc, rót nước ngay cho bà Marion, đỡ bà qua chiếc giường nghỉ trong phòng bà.

Bà ta xanh như tàu lá và có vẻ như thở rất khó nhọc. Michael kinh hãi, anh tự hỏi không biết mẹ anh có phải đang hấp hối không. Tự nhiên anh ứa nước mắt. Anh chạy vội tới điện thoại gọi bác sĩ Wickfield. Nhưng bà Marion ra dấu khoát tay bảo đừng, rồi bà nói như thì thào:

- Không, Michael... đừng gọi... Wick. Chuyện này là ... thường.

Michael nhìn qua ông George. Đối với Michael chuyện này là lạ, nhưng ông George thì đã quen rồi. Lạy Chúa! Michael thấy quả là trong bao tháng qua anh chẳng biết gì về những chuyện chung quanh anh cả.

Anh thấy mẹ anh xanh tái và run rẩy, anh không biết bà bệnh như thế nào. Anh nhìn chai thuốc ông George để trên bàn anh mới thấy sợ. Đó là loại thuốc viên Nitroglycerin, dùng trị bệnh tim.

Anh ngồi xuống chiếc ghế cạnh giường bà Marion và hỏi:

- Má, má có thường bị thế này không?

Anh cũng hơi tái xanh như bà. Nhưng bà Marion mỉm cười nhìn anh, rồi nhìn qua ông George, và nói:

- Con đừng lo Má không sao đâu.

- Má không được khỏe đấy. Con muốn biết rõ bệnh má thế nào?

Nãy giờ Ben đứng đấy, anh không biết nói gì, nhưng cũng không muốn bỏ đi. Anh cũng kinh ngạc với những gì anh thấy. Bà Marion xem ra cũng yếu đuối lắm. Bà nằm đó xanh xao tội nghiệp. Michael lại hỏi:

- Má...

- Không sao... con à.. chẳng sao cả!

Bà thở nhẹ rồi từ từ ngồi dậy, thả chân xuống giường, nhìn con bà và nói:

- Chỉ là bệnh tim của má, mấy năm nay thì con đã biết rồi.

- Nhưng đâu có trầm trọng như thế này.

- Thì bây giờ nó mới trở nên nặng dần. Má sống hay chết lúc nào thì chỉ có thời gian trả lời. Má chỉ biết dùng thuốc, và cố gắng vẫn sống. Vậy thôi.

- Tình trạng như thế này kéo dài bao lâu?

- Một lát thì hết, bác sĩ Wicky đã lo cho má từ hai năm nay, chỉ có năm nay thì trở nặng thôi.

- Vậy thì con muốn má nghỉ đi. Nghỉ việc ngay đi.

Bà Marion chỉ mỉm cười nhìn con bà, rồi nhìn ông George. Nhưng vẻ mặt ông ta lần này cũng có vẻ lo ngại. Bà nói với con.

- Michael, con nói thế làm ông George khó nghĩ.

Tuy nhiên bà cũng lộ vẻ bằng lòng. Bà tiếp:

- Dù sao, chuyện mẹ nghỉ việc là không đúng. Mẹ vẫn còn trẻ mà.

- Vậy thì cũng được, nhưng thôi má khỏi đi San Francisco chi cho mệt. Để con đi cho cũng được. Má chuốc mệt vào người chi cho lắm. Má cứ ở nhà nghỉ cho khỏe vậy.

Bà chỉ cười. Rồi đứng dậy bước lại bàn giấy. Trông bà vẫn còn xanh và mệt. Bà nói với mọi người.

- Thôi tất cả ra ngoài đi. Bây giờ tôi phải làm việc.

- Má, thôi, để con đưa má về nhà. Nghỉ hôm nay đi!

Nhưng bà Marion lắc đầu bảo:

- Không được đâu. Thôi con đi ra ngoài. Má sẽ về sớm. Chứ còn bây giờ thì chưa về được. Thôi cảm ơn mọi người đã lo lắng cho tôi. Nào, Ruth, mở cửa đi.

Ruth vâng lời mở cửa, mọi người lần lượt đi ra. Bà mạnh hơn tất cả. Bà biết vậy. ông George ra tới cửa, quay lại nói:

- Marion?

Bà có vẻ dịu giọng:

- Gì vậy?

- Bây giờ bà không về à?

- Chút xíu nữa thôi.

ông ta gật đầu và nói:

- Nửa tiếng đồng hồ nữa tôi trở lên.

Bà ta mỉm cười, nhìn đồng hồ tay. Đoạn bà quay điện thoại theo số Ben đã đưa cho bà. Bà để điện thoại reng ba bốn lượt. Bà không hiểu sao mà bà rất chắc chắn ngay từ lúc Ben mô tả Marie Adamson. Bà sẽ ghé thăm cô ta khi nào bà đến San Francisco. Có thể đúng, có thể sai. Nhưng bà chắc là đúng...

Vừa lúc đó đầu bà có tiếng nói. Bà Marion nín thở, nhắm mắt lại, và cố nói thật êm dịu vào máy. Không ai có thể ngờ được trước đó nửa giờ bà vừa bị cơn đau tim hành hạ.

Bà hết sức tự chủ. Luôn luôn như vậy.

- Cô Adamson à? Đây là Marion Hillyard, ở New York.

Cuộc nói chuyện ngắn gọn, lạnh lùng, và hơi gượng gạo, bà Marion không biết được thêm điều gì cả. Nhưng bà đã hẹn Maria là đúng ba tuần nữa sẽ gặp nàng. Bà liền lấy bút ghi lên tấm lịch. Rồi ngồi dựa ra, nhắm mắt. Bà nghĩ là sẽ có nhiều điều bà phải nói trong cuộc gặp gỡ tới. Bà chỉ mong còn sống được bà tuần nữa, đừng có chuyện gì xảy ra....

Chương 22

Bà Marion đang ngồi trong phòng khách của bà tại khách sạn Fairmont. Cửa sổ nhìn ra toàn cảnh vùng vịnh và thị trấn Marin ở xa xa rất đẹp. Nhưng bà Marion không quan tâm đến phong cảnh, mà bà đang nghĩ ngợi đến cô gái bà sắp gặp. Cô ta đã thay đổi như thế nào? Bác sĩ Gregson có giữ đúng lời hứa mà ông ta đã hứa hai năm trước đây hay không? Ben Avery nhận không ra, nhưng còn Michael liệu anh ta có còn nhận ra không? Và cô ta đã yêu người khác rồi, hay còn vẫn như Michael trở nên cay đắng và khép kín.

Bà Marion nghĩ ngợi lung tung. Nhưng nếu không phải thì sao? Rất có thể là không phải lắm...

Bà gác chân này lên chân kia, rồi lại bỏ xuống. Rồi bà rút thuốc ra hút, ngồi dựa vào chiếc ghế đệm, nhắm mắt lại lúc lâu. Bà thấy mệt. Chuyển bay buổi sáng nay lâu quá. Đáng lẽ bà phải nghỉ một ngày trước khi gặp cô gái này. Nhưng rồi bà nôn nóng, không thể kéo dài. Bà muốn biết ngay sự thật.

Lúc này là bốn giờ mười lăm. Bên New York là bảy giờ mười lăm. Michael có lẽ còn ở văn phòng. Avery thì chắc đã đi lang thang với cô gái bên phòng vẽ kiểu, bà chầu môi khi nghĩ đến

họ. Ben không nghiêm chỉnh như Michael con bà. Nhưng cậ ta lại không mất hạnh phúc như con bà... Bà thở dài. Bà có làm điều gì sai không? Phải chăng hai năm trước bà đã điên khùng đòi hỏi ở cô bạn gái của Michael quá mức? Không! Cô ta không thể là của con bà! Rồi con bà sẽ tìm được người đứng đắn thôi. Không lý gì lại không tìm được, vì con bà có đầy đủ: bề ngoài đẹp trai, tiền bạc, địa vị. Anh sắp là chủ của một trong những công ty dẫn đầu ở Mỹ. Anh là người có quyền lực và tài năng, lịch sự và hấp dẫn...

Nghĩ đến con bà, khuôn mặt bà dịu lại. Con bà thật tốt. Nhưng cũng rất cô đơn. Bà biết điều đó. Anh ta cũng có một khoảng cách với bà. Bà không chắc là anh có thực sự vui thích với công việc hay không. Có lẽ không thể như bà. Cũng không thể như cha của anh hay ông của anh. Bà lại nghĩ đến chồng bà. Rồi nghĩ qua ông George ông ta tử tế với bà biết bao trong mấy năm nay. Không có ông ta chắc bà không thể tiếp tục nổi công việc. ông thường gánh hết việc nặng cho bà, chỉ dành cho bà các việc thích thú, vinh quang. ông là người có sức mạnh mà cũng rất khiêm tốn...

Marion mỉm cười một mình trong dòng suy nghĩmiên man của bà. Bỗng có tiếng chuông cửa. Bà giật mình. Lúc này đã bốn giờ hăm lăm. Cô gái trẻ hẹn với bà hai mươi lăm phút. Nhưng vậy bà được một thời gian ngồi một mình suy nghĩ.

Bà trở lại khuôn mặt nghiêm trang, rồi bước chậm rãi đến mở cửa. Bà mặc chiếc áo lụa xanh, đeo chuỗi ngọc có bốn vòng, trông rất sang trọng. Cách trang điểm làm cho bà trông giống như một phụ nữ trên tuổi bốn mươi, chứ không phải ở tuổi gần sáu mươi của bà.

Bà vừa mở cửa, một cô gái rất trang nhã hiện ra trước mặt bà, tay ôm chiếc cặp rất nghệ sĩ.

- Cô Adamson phải không ạ?

- Vâng – Marie mỉm cười, rồi hỏi lại – Thưa bà Hillyard phải không?

Tuy hỏi vậy nhưng Marie đã biết rồi. Nàng đã được xem nhiều ảnh của bà Marion qua Michael. Đây là người mà nàng đã từng muốn kêu là mẹ, nhưng nay thì không còn gì nữa.

Bà Marion đưa tay ra bắt tay Marie và nói:

- Cô mạnh khỏe chứ? Mời cô vào đi.

- Xin cảm ơn.

Hai người phụ nữ nhìn nhau e dè. Bà Marion ngồi xuống và gọi khách sạn bưng trà cùng nước ngọt lên. Thật là rắc rối bao nhiêu với cô gái đã làm tốn của bà gần nửa triệu đô la này. Không biết có phải cô ta đây không. Bà nhìn cô ta một cách cẩn thận. Chẳng có một chút gì thoang thoáng giống với các tấm ảnh của Nancy mà bà đã xem. Đây không phải là cô gái ấy. Tuy nhiên bà chờ nghe giọng nói. Bà vẫn còn nhớ rõ giọng nói khản khản của cô ta lúc hai bên thương

lượng hồi hai năm trước. Bà gọi chuyện:

- Cô uống gì nào? Trà? Soda Hay gì khác?

- Thôi, cảm ơn, bà Hillyard...

Hai người chỉ nhìn nhau. Bà Marion công nhận cô gái này quả đẹp thật, ăn mặc sang trọng. Bà tự hỏi không biết có phải tiền trợ cấp của bà được cô gái dùng sắm sửa đây chăng. Bà nói:

- Chiếc áo choàng cô mặc đẹp lắm. Khí hậu ở đây thật đáng thèm. Chứ ở New York, lúc tôi ra đi qua đây, bên đó tuyết xuống dày cả năm sau tấc... cô biết New York chứ?

Đây là một câu hỏi mánh để dò, Marie biết ngay. Nhưng nàng muốn trả lời thành thật. Nàng ở New England, ít đến New York. Nếu nàng lấy Michael thì hẳn đã đến ở tại New York. Nhưng lại không được vậy. Nàng trả lời với giọng hơi cứng.

- Không. Tôi không biết rõ New York lắm. Tôi không phải là dân thành phố lớn.

Nàng hoàn toàn là Marie rồi, không còn dấu vết của Nancy nữa. Nhưng bà Marion lại nói:

- Khó tin! Tôi thấy cô trông đúng là người ở thành phố lớn.

Bà vừa nói vừa mỉm cười, và đôi mắt nhìn Marie như một con két mẹ nhìn một con chim sâu nhỏ. Marie chỉ nói:

- Cảm ơn bà.

Rồi nàng lặng lẽ mở cặp, lấy ra một tập album dày trong đó có những tác phẩm nhiếp ảnh của nàng. Tập sách hơi dày và nặng, bà Marion cầm lấy nhưng hai tay run run, Marie thấy rõ là bà ta quả đã già yếu. Thời gian đã không nhượng bộ gì bà Marion Hillyard cả. Marie chăm chú nhìn bà Marion lật từng trang ảnh. Bà ta vừa lật xem, vừa nói:

- Tôi đã hiểu tại sao Ben Avery cứ nhất định đòi ký giao kèo mời cô làm việc. Cô có những tác phẩm hết sức độc đáo. Có lẽ cô đã làm việc này nhiều năm rồi?

Marie lắc đầu:

- Dạ không ạ, chụp ảnh là nghề mới của tôi. Trước đây tôi vẽ tranh ạ.

- à, đúng. Ben có nói như vậy.

Bà cũng quên rằng đây có thể là Nancy McAllister. Bà hỏi:

- Cô vẽ thành công như chụp ảnh đây không?

- Tôi nghĩ là cũng khá, thưa bà.

Nàng mỉm cười, hai người yên lặng hồi lâu. Marie có cảm tưởng như nàng đang nhìn bà Marion qua một chiếc gương kỳ bí nàng thấy rõ được bà ta, nhưng bà ta không biết rõ được nàng. Marie nghĩ là chỉ có mình mình nắm được sự bí mật. Nàng nói:

- Bây giờ tôi thích chụp ảnh cũng như thích vẽ.

- Vì sao cô đổi nghề như vậy?

- Vì cuộc đời tôi bỗng nhiên có nhiều thay đổi, đến nỗi tôi trở thành như một người khác. Hội học là một phần của cuộc đời cũ, con người cũ của tôi, tôi không muốn vấn vương nữa.

- Tôi hiểu. Và có lẽ thế giới này không thiệt hại gì, vì cô chụp ảnh cũng thành công lắm Bỏ cái kia, có cái này. Nhưng ai giúp cho cô khởi đầu? Chắc là có một nghệ sĩ lớn ở đây? Bên đây có nhiều người tài ba lắm.

Marie chỉ lắc đầu. Nàng tưởng sẽ ghét bà Marion lắm, nhưng bây giờ nàng thấy không hẳn như vậy. Chỉ là không thích bà ta một chút thôi. Trông bà ta cũng chỉ là một phụ nữ với những yếu đuối, với sự tàn tạ về già, dù được trang điểm rất khéo, và mùa đông cuộc đời cũng đang bén gót đuối tới bà ta Marie cảm thấy không có gì phải thù ghét người phụ nữ này. Nàng đáp câu hỏi của bà ta:

- Không ạ. Thực ra chỉ có một người bạn giúp tôi. Đó là vị bác sĩ của tôi. ông ta quảng cáo tôi là một nhà nhiếp ảnh. ông quen với mọi người trong thành phố này.

- Peter Gregson.

Bà Marion tự dừng buột miệng kêu lên như thế. Và bất giác bà cũng giật mình như Marie Marie làm bộ hỏi ngay:

- Bà biết ông ta à?

Nàng không hiểu sao bà Marion nói ra như vậy. Chả lẽ bà ta biết nàng là ai rồi sao? Không, bà ta không thể biết được đâu. Chả lẽ Peter đã nói cho bà ta hay à? Không, ông không bao giờ làm như thế.

Bà Marion nói:

- Vâng, tôi cũng có biết.

Bà ngần ngừ một lúc lâu, nhìn Marie, rồi mới thủng thĩnh nói tiếp:

- Vâng, cô Nancy, tôi có biết. Quả ông ấy thực hiện một chuyện rất tốt cho cô

Đây là một cú nhắm bắn xạ Bà muốn biết đây có phải đích thực là Nancy không. Bà chỉ đoán thôi, nhưng cứ bắn thử ra một câu dò hỏi. Song Marie lại nói:

- Hình như bà có nhầm lẫn gì. Tên tôi là Marie ạ.

Tuy nhiên, tựa hồ không còn kèm chế nôi, Marie bật khóc. Nàng đứng dậy bước tới đứng ở cửa sổ, nhìn ra bên ngoài. Lúc lâu nàng mới hỏi:

- Sao bà biết? Có ai nói với bà chẳng?

Bà Marion ngồi ngã người ra chiếc ghế. Bà cảm thấy hài lòng, ít ra thì chuyến đi của bà không đến nỗi uổng công. Bà đã đoán rất đúng những gì bà nghi ngờ. Bà trả lời Marie:

- Không đâu. Tôi đoán thôi. Tôi cũng không biết tại sao. Nhưng ngay lúc Ben nói tới cô là tôi đoán được.

- Thế...

Nàng muốn hỏi thăm Michael ngay Nhưng rồi nàng lại hỏi khác đi:

- Thế bà qua đây làm gì? Để biết chắc rằng tôi có giữ lời hứa với bà hai năm trước đây không à?

- Thì cô đã chứng tỏ là cô giữ lời hứa đấy.

Giọng bà Marion lúc này dịu nhẹ, đó là giọng của một người đã già. Bà nói tiếp:

- Chính tôi cũng không biết tôi muốn gì, song tôi thực sự là muốn gặp lại cô, nói chuyện với cô, xem cô ra thế nào, và có quả thật là cô không?

- Và bà muốn xem ông Gregson làm ăn ra sao thì phải? Vậy bà thấy thế nào, có xứng với bốn trăm ngàn đô là của bà chẳng?

Giọng Marie như đầy hằn học, chua chát, và đôi mắt nàng lại lộ vẻ thù ghét bà Marion.

Bà Marion nói:

- Sao cô không tự trả lời? Cô thấy có xứng không? Cô có hài lòng không? Tôi thì thấy bây giờ cô đẹp lắm, Marie!

- Cám ơn bà. Vâng, tôi biết ông Peter thực hiện một việc rất tốt. Nhưng cũng giống như thỏa thuận với quý sứ. Đối cả một cuộc đời lấy một cái mặt.

Marie cảm thấy cơn giận như trào lên. Nàng ngồi phịch xuống chiếc ghế. Bà Marion hỏi:

- Và tôi là quý sứ? - Giọng bà run run, bà nhìn thẳng vào Marie và tiếp – Bây giờ nói ra thì có thể là không đúng nhưng cô nên biết lúc đó tôi cho là tôi đã làm một điều rất đúng.

- Bà thấy sao? Bây giờ Michael thế nào? Có hạnh phúc không? Bà thấy gạt tôi ra ngoài thì có đem lại hạnh phúc cho con bà không?

- Michael không hạnh phúc gì hơn cô Nhưng rồi nó sẽ làm lại cuộc đời. Và tôi chắc cô cũng vậy thôi. Song theo tôi thấy, hình như cô chưa lấy ai. Tôi không muốn hỏi thêm.

- Còn Michael? Anh ta cũng chưa lấy ai à?

Nàng giận mình đã hỏi câu ấy, nhưng cũng mong bà Marion trả lời là chưa. Bà ta đáp:

- Nó lấy rồi chứ!

Marie há hốc mồm, như đứt hơi thở. Song bà Marion nói tiếp:

- Nó lấy công việc của nó làm cuộc sống của nó. Nó muốn quên cuộc sống để lo công việc.

Ồ chớ cái! Thế thì tốt thôi! Tốt! Marie liền độp chát:

- Thế thì bà đã thấy bà sai lầm chưa? Bà biết đó, tôi yêu Michael, yêu hơn bất cứ cái gì trong đời này! Lạy chúa, nhưng bây giờ cái mặt đã khác mất rồi..

Bà Marion tỉnh táo nói:

- Tôi biết. Nhưng tôi nghĩ là mọi thứ sẽ qua đi.

- Qua đi

- Có lẽ vậy. Vì Michael không bao giờ hỏi đến cô

- Anh ấy có đi tìm tôi không?

Bà Marion từ tốn lắc đầu:

- Không.

Nhưng bà không nói rõ lý do Bà không cho Marie hay là Michael tưởng nàng đã chết. Marie liền hỏi:

- Vậy bà gọi tôi đến đây làm gì? Chỉ là để thỏa trí tò mò của bà thôi à? Hoặc để bà xem các tác phẩm nhiếp ảnh của tôi à?

- Tôi cũng không rõ lắm. Nancy à, xin lỗi... Marie Tôi chỉ muốn gặp cô, để biết cô đã ra thế nào. Nói ra thì có vẻ suốt mướt quá, nhưng cô biết không, tôi cũng đang hấp hối sắp từ giã cuộc đời.

Bà thật sự có vẻ buồn phiền trước mặt Marie Nhưng Marie không xúc động gì. Nàng nhìn bà ta lúc lâu, rồi mới nói:

- Tôi rất buồn khi nghe bà nói vậy, bà Hillyard. Song tôi đã chết cách đây hai năm rồi. Và xem ra, ông con trai của bà cũng đã chết như vậy. Nghĩa là hai chúng tôi đã chết trên tay bà. Thành thật mà nói, quả khó cho tôi có cảm tình với bà. Đúng lý ra, tôi phải biết ơn bà, nhờ bà mà đàn ông nay nhìn tôi có vẻ ưa thích không phải chạy trốn vì kinh hãi. Đúng lý ra tôi phải biết ơn bà nhiều lắm. Thế nhưng tôi không cảm thấy được gì cả. Vì bà đã làm hỏng cả cuộc đời Michael. Bà biết đấy. cho dù bà giúp tôi.

Bà Marion yên lặng gật đầu. Bà thấy nặng nề vì lời trách móc của cô gái. Riêng bà, hai năm qua bà cũng đã thấy như vậy về phía Michael. Song bà không biết gì về phía cô gái này. Có lẽ vì thế mà bà đã đến đây. Bà bảo:

- Tôi không biết nói sao với cô

- Thì từ biệt là hay nhất thôi.

Marie ôm cặp và áo choàng lên, bước ra cửa. Nàng dừng lại nơi cửa một chút, tay cầm quả nắm cửa, đầu cúi, nước mắt tuôn lả chả. Nàng nhìn lui cũng thấy bà Marion đang tuôn nước mắt. Nàng cố gắng nói nho nhỏ:

- Chào bà Hillyard... Nhắn gửi tình yêu của tôi đến với anh Michael.

Nàng khép cửa nhẹ nhẹ. Nhưng bà Marion vẫn đứng yên bất động. Bà thấy tim bà như nhói đau trong lồng ngực. Bà há miệng thở ngáp, quờ quạng vớ tới chỗ nút chuông điện để gọi người giúp việc của khách sạn, trước khi bà ngã xuống.

Chương 23

Tiếng chân ông bước nhanh trên hành lang bệnh viện, gần như ông đang chạy đến phòng bà tạ Tại sao bà ta cứ nhất định đi một mình? Sao cứ cái tính ưa tự ý quyết định làm chuyện của mình, sau bao nhiêu năm trời luống tuổi như thế?

ông gõ nhẹ cửa phòng. Người y tá mở cửa, nhìn ông có ý dò hỏi. ông nói:

- Đây có phải phòng bà Hillyard không? Tôi là George Calloway

ông có vẻ lo lắng mệt mỏi. ông đã phải đối phó với chuyện vô lý này nhiều bận quá rồi. ông sẽ nói cho bà ta biết. ông cũng đã nói với Michael chuyện này trước khi ông bay đến New York đây. Người y tá mỉm cười, bảo:

- Vâng, thưa ông Calloway, chúng tôi đang đợi ông.

Bà Marion được đưa vào bệnh viện lúc sáu giờ chiều. ông George đã thu xếp bay qua ngay Bây giờ là nửa đêm. Thật là hết sức nhanh. Bà Marion mỉm cười khi thấy ông bước vào. Bà chào:

- ông George hả?

- Marion, bà thấy trong người thế nào?

- Mệt. Nhưng sẽ sống thôi. Họ bảo vậy. Chỉ bị ngất chút xíu.

- Lần này là vậy. Chứ lần sau rồi sao? ông nhìn chăm bà tạ Rồi cúi hôn bà như mọi lần.

ông định nói nhiều chuyện nhưng bà Marion bảo:

- Lần sau thì lần sau tính. Bây giờ ông ngồi xuống nghỉ đã. ông muốn ăn gì? Tôi có nhờ người y tá để phần ông một bánh sandwich.

- Tôi không ăn nổi.

- Đừng lo, George Lay chúa, tôi không bị gì nặng lắm đâu.

- Bà Marion Hillyard, tôi thấy bà cứ tự hủy hoại sức khỏe như thế này quá nhiều rồi. Thật không chịu nổi bà được.

- ông bỏ đi à? – Bà cười – Sao ông không nghỉ hưu?

- Đấy! Tôi sẽ nghỉ ngay đây, bà Marion.

Bà thấy ông ta nói nghiêm trang. Bà ngồi dậy và mỉm cười lo lắng hỏi:

- Thật à, đừng có kỳ cục.

- Không kỳ cục gì cả. Có lẽ đấy mới là quyết định khôn ngoan đầu tiên của tôi trong hai mươi năm nay đấy. Và bà biết ai cũng phải nghỉ nữa không? Bà đấy, Marion. Cả hai chúng ta phải nghỉ thôi. Tôi đã thảo luận chuyện này với Michael trên đường ra phi trường. Cậu ấy nhờ tôi

nói là rất tiếc, nhiều việc quá không đi được với tôi. Cậu ấy nghĩ rằng tôi và bà nghỉ hưu là đúng. Tôi cũng thấy đúng. Bà Marion, coi như quyết định xong rồi đấy.

- ông có điên không? Tôi nghỉ hưu rồi sẽ làm gì? Ngồi đan len à?

- Cũng tốt thôi. Nhưng trước hết bà phải kết hôn với tôi đã. Sau đó muốn gì tùy ý. Ngoại trừ.. - giọng ông có vẻ đe dọa - ngoại trừ việc làm. Như vậy rõ chưa, bà Hillyard?

- ông yêu cầu tôi kết hôn với ông hay bảo tôi kết hôn với ông? Hay đây là lệnh của Michael?

Tuy hỏi vậy nhưng bà không có vẻ gì là hận cả. Mà bà có vẻ xúc động, cảm thấy thư thả trong lòng. Bà đã có đầy đủ, đã làm việc đủ. Với nghĩa tốt nhất hay xấu nhất của sự đầy đủ ấy. Bà biết như vậy nhất là sau cuộc gặp gỡ với Marie ông George nói:

- Michael cầu mong cho chúng ta được hưởng tuổi già hạnh phúc đấy.

ông vừa nói vừa bước lại cầm tay bà Marion và hỏi:

- Marion, có nhận lời lấy tôi không?

ông cũng ngại nói chuyện này từ lâu, nhưng trước lúc lên máy bay qua đây, Michael nói với ông đại khái rằng anh ta mong thấy "Hai ông bà cử hành lễ tình yêu". ông rất phấn khởi với lời nói của Michael.

ông hỏi lại bà Marion.

- Nhận lời chứ?

Bà từ tốn gật đầu, rồi mỉm cười dịu nhẹ, bảo:

- George, đáng lý ra chúng ta nghĩ đến chuyện này từ lâu rồi mới phải.

- Tôi đã nghĩ từ lâu, nhưng tôi cứ sợ bà không nhận.

- Cũng có lý vậy. Kể tôi cũng thật điên rồ, George à.

Bà thở dài, lại nằm dựa ra mấy chiếc gối, rồi tiếp:

- Tôi đã làm nhiều chuyện thật ngớ ngẩn trong đời mình.

Mặt bà tự nhiên buồn thảm, như có điều gì cay đắng. ông George bối rối đứng nhìn bà, rồi bảo:

- Bà nói cái gì nghe kỳ cục vậy. Trong bao năm tôi biết bà, tôi không thấy bà làm chuyện gì ngớ

ngắn cả.

ông cầm tay bà và vuốt nhẹ có vẻ thương yêu và nói:

- Đừng tự dày vò mình một cách phi lý với những chuyện trong quá khứ.

Bà Marion bỗng ngồi thẳng dậy, nhìn ông ta và hỏi:

- George, ông nói "phi lý" nhưng nếu chuyện tôi làm đã phá hỏng đời của những người khác thì liệu tôi có quyền quên được không?

- Sao? Sao lại có quyền làm gì mà phá hỏng đời người khác được.

ông tự hỏi không biết có phải bà ngớ ngẩn vì bác sĩ đã cho uống thuốc gì quá mạnh chẳng. Hay là cơn đau tim vừa qua đã tác hại đến tâm thần bà. Sao hôm nay bà nói năng chẳng hợp lý.

Bà Marion nhắm mắt lại, ngã người ra gối, và nói:

- ông không thể hiểu được đâu!

- Mà tôi có cần phải hiểu không?

- Có lẽ. Và nếu hiểu, ông chắc không đòi làm lễ cưới với tôi nữa đâu nhé!

- Đừng có vô lý! Nhưng nếu bà nghĩ vậy, thì tôi thấy tôi được quyền biết điều đã làm bà lo âu đến thế. Đúng không?

Bà mở mắt nhìn ông lát lâu rồi mới nói:

- Tôi không hiểu có nên kể cho ông nghe không?

- Sao lại không? Không có chuyện gì có thể làm tôi nao núng được cả. Hình như cơn đau vừa qua làm bà thay đổi thế nào ấy, phải không?

- Không phải. Mà chính là vì đối diện với sự thật đã khiến tôi bàng hoàng quá.

Thấy trong mắt bà đã long lanh có nước mắt, ông nghĩ là chuyện phải quan trọng. Hay là bà đã có tâm sự riêng với ai khác? Dù vậy ông cũng yêu thương bà. Bao giờ cũng thương yêu bà. ông hỏi:

- Có chuyện đặc biệt lắm sao?

- Vâng.

Bà gật đầu và nước mắt chảy dài xuống má.

- Thôi được. Bà nằm nghỉ đi đã. Đừng xúc động quá.

- Tôi gặp lại cô gái.

- Cô gái nào?

ông không hiểu bà ta nói cái gì kỳ quặc quá.

- Cô gái mà Michael đã từng yêu đấy. ông có nhớ cái đêm Michael bị tai nạn không? Trước đó, lúc ông bước vào thì nhìn thấy nó giận dữ bước ra khỏi phòng tôi đấy...

ông George nhíu mày suy nghĩ. Có lẽ bà ta bị bắn loạn thần kinh vì thuốc mạnh chẳng? Chứ còn cái cô gái đó thì đã chết mất rồi, gặp thế nào được. Quả là bà đã đến lúc lẫn thần mất rồi. Nhưng ông yên lặng nghe bà kể lại đầu đuôi mọi sự. Đoạn ông nói:

- Như thế thì có gì đâu? Bà đã giúp cho cô ta có một cuộc đời tốt hơn trước mà?

- Chính cô ta lại hận tôi chuyện đó!

- Thế thì cô ta là một kẻ điên rồi.

Bà Marion lắc đầu:

- Không đâu. Cô ta có lý của cô ta. Nếu tôi can đảm thì tôi phải nói cho Michael hay..

ông George nghĩ ngay ra rằng nếu bây giờ bà Marion nói cho Michael biết, sự giận dữ của anh ta sẽ làm tan vỡ mọi việc. ông nói ngay:

- Đừng. Bà đừng nói cho cậu ấy biết. Lúc này không có lợi gì cả.

Bà Marion thấy rõ sự sợ hãi trong mắt George Bà mỉm cười:

- Đừng lo. Tôi không đủ can đảm để nói cho nó biết đâu. Nó sẽ tự tìm ra thôi. Qua thời gian. Và chắc là nó sẽ tìm ra được. Và tôi hy vọng nó sẽ nghe con nhỏ kia kể lại đầu đuôi, và nó sẽ hiểu tôi.

- Bà thấy có hy vọng gì họ gặp lại nhau không? Cô ta có lấy Michael không?

- Có thể là chúng không lấy lại nhau. Nhưng tôi sẽ tìm cách nào khả dĩ.

- Lạy Chúa!

- Tôi thấy phải làm một cái gì để đền bù cho chúng nó.

- Vì thế mà bà tìm cách gặp cô ta bấy lâu nay đấy?

- Không, tôi mới gặp cô ta lần đầu hôm nay thôi!

- Thôi, tôi hiểu rồi.

Bây giờ thì ông hiểu ra trạng thái của bà Marion từ nãy giờ. ông nói:

- Bà Marion, bà đã chẳng làm hại cuộc đời hai cô cậu đó gì cả đâu. Mà trái lại, bà đã làm cho Michael trở thành một con người hết sức giỏi trong công việc, còn cô kia có cuộc sống mới, mà cô ta khó mơ ước được tốt hơn như vậy!

- Cái gì? Chứ không phải đã làm cho cô ta tan nát lòng và tuyệt vọng à?

- Nếu cô ta nghĩ vậy thì là một con người vô ơn. Thế còn khuôn mặt mới xinh đẹp, cuộc đời mới, thế giới mới, cô ta không nghĩ đến à?

- Tôi ngờ ngợ rằng cô ta cũng như Michael, bây giờ dù có sống trong cái thế giới nào đi chăng nữa thì cũng chỉ là sống trong sự trống rỗng.

- Thì họ sẽ cùng nhau xây dựng một cái gì để bù vào. Còn bây giờ, chuyện gì đã qua, thì cho qua. Bà không nên tự dằn vặt mình mãi như thế. Bà đã làm điều mà bà nghĩ là phải. Thì là ý tốt. Chúng nó còn trẻ, còn cả cuộc đời trước mặt. Song chúng ta thì không thể phí được tháng ngày nào nữa cả.

ông cầm tay bà và nói:

- Tôi yêu bà. Tôi rất tiếc là bao nhiêu việc đó mà bà phải một mình chịu đựng, không nói cho tôi hay. Đáng lẽ ra bà phải cho tôi hay từ đầu.

Bà khóc thút thít:

- Thì ông sẽ ghét tôi.

- Không bao giờ. Lúc đó cũng không, mà bây giờ cũng không. Tôi không bao giờ ghét bà được. Mà bây giờ bà đã nói ra, tôi lại càng quý bà hơn. Vì thế thật tình nếu bà dẫu thì tôi cũng chẳng thể nào biết được.

- Tôi phải kể, để biết xem ông nghĩ như thế nào.

- Tôi thấy bà cần phải gạt câu chuyện ấy ra khỏi trí nghĩ, khỏi tâm tư, lương tâm gì đó... Coi như đã qua. Chúng ta có cuộc sống khác phải lọ. Bà đã trả giá cho những gì bà làm. Bà chẳng có gì phải tự dày vò mình cả. Tôi và bà cưới nhau. Đi xa sống cuộc đời chúng ta. Còn để cho chúng sống cuộc đời của chúng.

Bà nhìn ông một lúc và hỏi:

- Tôi có quyền như thế không?

- Sao không? Bà có quyền sống cuộc đời mình.

ông nghiêng qua hôn bà nhẹ nhàng. ông thấy thương yêu bà ta với tất cả cái xấu, cái tốt của bà, tài năng và sự kỳ quặc của bà. ông bảo:

- Thôi bây giờ bà quên hết đi. Ngủ khỏe. Ngày mai chúng ta sẽ bàn chuyện lễ cưới. Bà hãy nghĩ đến những chuyện có lý hơn, chẳng hạn sẽ may áo ở tiệm nào cho đẹp, mua hoa ở đâu.. Rõ chưa nào?

- George Calloway, tôi rất yêu ông.

- Tốt lắm. Mà dù bà không thương, tôi cũng cứ cưới. Bây giờ thì không có gì cản tôi được nữa. Rõ chưa nào?

- Rõ rồi...

Vừa lúc đó, cô y tá thò đầu vào nói:

- Đã là một giờ sáng. Bác sĩ dặn để bà Marion được yên.

ông George gạt đầu, rồi miễn cưỡng ra khỏi phòng.

Bà Marion nằm lại ở giường, cảm thấy nhẹ nhõm trong lòng. ông George đã yêu thương bà, dù bà có vấn đề gì. ông đã gây cho bà một phần tin tưởng. Bà nhìn đồng hồ, rồi bà quyết định gọi điện thoại cho Michael. Bà không còn thì giờ nào khác. Bà nghe giọng trong điện thoại lầm bầm, bà nói:

- Con đó hả? Má đây?

- Má hả? Má có sao không?

Michael bật đèn và tỉnh thức.

- Má khỏe. Má có chuyện muốn nói với con.

- Con biết. Con biết rồi. ông George đã nói với con.

Anh nhìn lên đồng hồ tay Lạy Chúa! Năm giờ sáng ở New York, thì là hai giờ sáng ở San Francisco Mẹ anh thức làm gì vậy kìa! Chú ý tá đi đâu cả? Anh hỏi:

- Má nhận lời ông ta không?

- Dĩ nhiên. Cả hai đề nghị của ông tạ Tức là mẹ bắt đầu nghỉ việc, sau lễ cưới.

Michael cười lớn. Bà Marion nói tiếp:

- Nhưng má gọi con, là gọi chuyện khác.

- Giờ này mà nói chuyện gì hả má?

- Bậy! Mà má muốn nói chuyện là chuyện gặp cô gái ấy.

- Cô gái nào?

Anh chẳng hề nhớ gì cả. Ngay bữa đó ba cuộc họp, năm cuộc hẹn, rồi tin mẹ anh bị ngất, lung tung anh đâu có nhớ ai ra ai. Bà Marion nhấn mạnh:

- Thì cô gái chụp ảnh đấy, Michael, con tỉnh thức chưa?

- à, cô ấy, sao má?

- Chúng ta cần mời cô ấy con ạ!

- Cần hả?

- Cần lắm đấy! Bây giờ má không theo dõi cô ta được nữa. ông George, ông ấy làm má phân tâm hết cả. Vậy con theo dõi mời cô ta nghe!

- Má đùa con à? Con bận lắm. Để cậu Ben lo chuyện đó vậy.

- Cô ta đã từ chối cậu ấy rồi. Bây giờ con nghe má nói đây này. Con làm sao thì làm, nhưng phải ký cho được hợp đồng với cô ta Con nói chuyện với cô ta, ve vãn cũng được, bay qua đây gặp cô ta, mời cô ta đi ăn. Con diện đẹp vào và cư xử cho tử tế. Cô này xứng đáng lắm. Má muốn cô ta làm việc tại trung tâm của mình. Con cố gắng giúp má đi.

Bà mỉm cười một mình. Michael cảm thấy mẹ mình hôm nay kỳ lạ. Anh nói:

- Má điên rồi! Con không có thì giờ!

Anh mỉm cười một mình, mẹ anh hôm nay đổ chương! Anh nói:

- Má làm việc ấy đi!

- Má không làm. Mà nếu con không chịu làm, má sẽ trở lại và bắt con phải đi đấy.

Bà ta nói giọng có vẻ rất nghiêm trang. Anh ta cười lớn:

- Thôi được con làm, con làm!

- Má theo dõi con làm việc này đấy!

- Lạy Chúa! Được rồi! Má bằng lòng chưa? Bây giờ con ngủ được chưa?

- Được. Nhưng má muốn con làm ngay đấy.

- à, tên cô ta là gì?

- Adamson; Marie Adamson.

- Tốt, mai con bắt đầu theo dõi.

- Tốt lắm con. Và má... cảm ơn con.

- Đúng là má điên điên. Nhân tiện con chúc mừng má.

- Thôi, con ngủ ngon tiếp đi.

Bà Marion gác máy, cảm thấy yên tâm. Bà đã làm hết sự cố gắng của bà. Có thể là công chuyện sẽ tốt, cũng có thể là không tới đâu. Nhưng bà đã quyết tâm làm lại một cái gì. Lẽ ra bà nên nói thật với con bà. Nhưng bà chưa phải là thánh để đủ can đảm. Bà thở dài. Con bà rồi sẽ tự tìm ra sự thật. Đến lúc đó thì có lẽ chúng nó hạnh phúc rồi...

Chương 24

George hôn nhẹ bà Marion, và nhạc êm dịu lại trỗi dậy. Bà Marion đã thuê ba nhạc sĩ chơi nhạc giúp vui cho tiệc cưới tại nhà. Có khoảng bảy chục khách mời. Hôm đó thật là một ngày hoàn hảo, ngày cuối của tháng Hai, trời New York lạnh nhưng trong sáng, nắng đẹp. Bà đã hoàn toàn tươi tỉnh lại sau vụ bị ngất xỉu ở San Francisco ông George thì rất vui. Michael đến hôn mẹ anh, rồi chụp hình chung với bà và ông George. Người chụp ảnh là phóng viên của tờ The Times. Xong, Michael dẫn bà tới quầy rượu và nói:

- Bà Calloway, mời cử hành hôn lễ...

Bà Marion mỉm cười nghe con bà gọi tên mới của bà. Bà nhìn qua ông George

Michael rất hài lòng về mẹ anh và ông George. Hai ông bà xứng đáng lễ cưới này. Hai người sẽ đi âu Châu nghỉ dưỡng sức vài tháng. Vậy là cuối cùng mẹ anh đã bước ra khỏi công việc, chuyển tất cả quyền hành trong hãng lại cho anh. Bây giờ anh là chủ tịch của hãng Cotter-Hillyard. Nhưng anh thấy anh chẳng quan tâm gì mấy đến chuyện này. Chủ tịch hãng mới hăm bảy tuổi. Anh đã được đưa lên bìa báo TIME Cũng hay, vậy thôi.

Mẹ anh nhìn anh và bảo:

- Trông con cũng bảnh bao lắm.

Trong phòng đầy hoa, các bàn tiệc đầy thức ăn, các người hầu đứng quanh cả phòng, sát vào các vách tường. Bà Marion đi tới đi lui nói chuyện với những người khác, trông bà như trẻ hẳn ra. Chợt Michael nghe một giọng quen thuộc nói sau lưng anh:

- Trông ông có vẻ hài lòng lắm ông Hillyard nhỉ ?

Anh quay lại nhìn thấy Wendy. Cô ta mang chuỗi ngọc do Ben tặng trong dịp hai người đính hôn. Mùa hè tới họ sẽ cưới nhau. Michael là ông mai của Ben và Wendy. Anh hỏi Wendy:

- Má tôi trông đẹp chứ, phải không?

Wendy gật đầu và mỉm cười. Trông anh ta lần đầu tiên có vẻ sung sướng. Wendy không tưởng tượng nổi có lúc nào Michael được hạnh phúc. Tuy nhiên chuyện đó nay không làm nàng thắc mắc gì nữa. Nàng đã có Ben.

Michael cười bảo:

- Và cô thì mùa hè tới cũng sẽ đẹp ra phết nhé. Tôi thì thấy các cô dâu đẹp là tôi vui rồi.

Vừa lúc đó Ben bưng một lúc ba ly sâm banh bước lại và nói:

- Sao, tán vị hôn thê của tôi hả ông mai? Đây, hai ly sâm banh này cho hai bạn. Và Mike này, mình thấy thương bà má cậu quá.

- Trễ rồi !

Cả ba cùng cười lớn. Nhạc lại nổi lên, Michael bảo:

- Có lẽ mình phải ra sàn. Con trai trưởng phải mở đầu buổi khiêu vũ hôm nay

Ben cười và đẩy Michael ra để anh ta đi làm nhiệm vụ ấy. Wendy nói với Ben:

- Hôm nay anh ta có vẻ hạnh phúc đấy nhỉ?

- Đây là lần đầu tiên anh cũng thấy vậy. Và em hôm nay cũng thế.

- Em thì lúc nào mà chẳng vậy. à anh, anh có theo dõi cái cô chụp ảnh ở San Francisco không? Em định hỏi anh mấy lần mà cứ quên.

Ben lắc đầu:

- Không. Mike bảo để anh ta lo vụ đó..

- Anh ta có thì giờ lo à?

- Không. Nhưng có lẽ anh ta thu xếp để lộ Em cũng biết Mike rồi đó. Tuần tới anh ta qua San Francisco về vụ đó, và cả nghìn thứ khác.

Wendy nghĩ thầm rằng có lẽ không ai biết được Mike đâu. Ngoại trừ Ben. Nhưng đôi khi Ben cũng không hẳn đã biết đúng. Ben đặt ly sâm banh xuống bàn và mời Wendy:

- Nhảy chứ?

- Em thích lắm.

Nhưng hai người vừa nhảy được một lát, Michael trở vào nói:

- Đến lượt tôi chứ?

- Tụi mình mới nhảy thôi. Tưởng cậu nhảy với mẹ cậu chứ.

- Bỏ đũa mình, nhảy với ông George

Cả ba thay phiên nhau khiêu vũ. Wendy hiểu rõ được tình cảm giữa Michael và Ben. Nàng bảo:

- Nghe hai anh nói chuyện thật là vui. Nay chúng mình ra kiếm miếng bánh cưới ăn đi.

Ben và Michael nháy mắt nhau, cùng gật đầu, rồi hai người hai bên nắm tay Wendy kéo đi. Michael nhìn qua Ben nói:

- Nay, cậu có để ý bà Wendy này nhảy không? Bà đạp nát đôi giày của tôi này.

- Thì cậu ngó đôi giày của mình xem.

Wendy nổi cáu, giựt tay ra khỏi hai người và nói:

- Vậy chứ hai người có thấy giày của tôi không? Nhảy với hai ông say rượu, thấy mà ghê!

- Say à?

Ben nhìn Wendy có vẻ kinh ngạc. Nhưng Michael đã nhận ba đĩa bánh do người hầu bàn bưng lại. Anh lấy hai đĩa đưa cho Ben và Wendy rồi nói:

- Ối! Đừng nghe bà ấy nói. Bánh đây này, ngon quá đi mất! Ăn đi.

Ba người bưng ba đĩa bánh, đứng dựa cột vừa ăn, vừa nhìn mọi người chung quanh: các bà quả phụ, các cô gái đẹp... cả một khu rừng kim cương, ngọc thạch.

Michael hứng chí nói:

- Lạy Chúa! tưởng tượng sẽ như thế nào nếu mình quơ hết cả đám các cô ấy nhỉ?

Ben nói:

- Làm cái gì! Đáng lẽ ra mình phải quơ cách đây mấy năm kia chứ, lúc ở trường ấy!

Hai người vừa nói vừa cười gật đầu với nhau, trong khi Wendy có vẻ nghi ngờ nói:

- Bây giờ tôi muốn đi trang điểm lại một chút thì cũng không dám rời hai ông, khó tin hai ông quá.

Michael cười, nốc thêm một ly sâm banh nữa và bảo:

- Đừng lo, để tôi ngó chừng ống cho, Wendy

Wendy chưa bao giờ thấy Michael vui như vậy. Nàng nghĩ lại, thấy Ben có lý, Ben thường bảo rằng Michael rất nhân ái. Bây giờ Wendy nhìn thấy hai người trẻ trung, quái quỷ như những ngày còn đi học, nàng thấy thật vui. Nàng nói:

- Hai ông bây giờ chắc mở mắt không nổi mà ngó cái gì nữa chứ đừng nói ngó chừng nhau.

Ben lại bưng hai ly rượu sâm banh nữa, đưa cho Michael một ly và nói:

- Mike, bà này khờ lắm. Mình rất vui là lúc mình nói chuyện tụi mình với nhau, cậu không nổi

điên.

- Sao điên được? Bà ấy là của cậu. Vả lại mình bận túi bụi, đâu thích ba cái vụ đó nữa.
- Rồi một ngày nào đó cậu cũng phải hết bận bụi đi chứ.
- Có thể. Còn bây giờ thì hai người cưới nhau đi. Mình thì mình lo công việc làm ăn.

Nhưng Michael lần này nói mà vẻ mặt anh ta không sa sầm xuống. Anh bưng ly rượu sâm banh, cười bảo Ben:

- Chúc mừng bọn chúng ta đi.

Chương 25

Máy bay hạ cánh nhẹ nhàng xuống San Francisco, và Michael đóng chiếc cặp của anh lại. Tuần lễ tới đây anh có hàng ngàn việc phải làm. Đi gặp các bác sĩ, dự các cuộc họp, thăm các cơ sở, gặp các kiến trúc sư, tổ chức các kế hoạch, xem lại các nhu cầu, và còn cái cô gái chụp ảnh chết bầm kia nữa. Anh liệu không biết làm sao có thì giờ cho cái vụ đó. Nhưng anh phải gặp cô ta thôi. Anh sẽ tìm cách có thì giờ, bỏ một buổi ngủ, hay bữa ăn hay gì đó.

Anh đứng lên với lấy chiếc áo mưa trên chỗ để hành lý, rồi theo hành khách ra khỏi hàng ghế hạng nhất của phi cơ. Anh không chú ý đến các nữ tiếp viên đang nhìn anh. Anh liếc nhìn đồng hồ đeo tay. Anh biết đã có xe đậu sẵn nơi cửa phòng khách phi trường chờ anh. Đã hai giờ hai mươi chiều. Anh đã giải quyết trong một buổi sáng tất cả công việc của một ngày tại văn phòng anh ở New York. Bây giờ anh sẽ còn phải họp độ bốn hay năm tiếng đồng hồ nữa. Mai sáng, bảy giờ anh có một buổi họp sớm. Cuộc sống của anh cứ vậy. Và anh thích như vậy. Tất cả tâm trí của anh là lo công việc. Công việc, và một nhóm người gần gũi anh. Hai người thì bây giờ đã ở tại Majorca, một người thì đang trong tay Wendy ở New York. Họ đều có việc riêng để lo. Anh cũng vậy thôi. Và công việc của anh tiến hành khả quan. Anh mỉm cười bước ra khỏi phòng khách phi cảng.

- Chào ông Hillyard.

Người tài xế nhận ra anh ngay và chào xong thì nói tiếp:

- Xe ở kia đấy ạ?

Michael bước lại xem, mở cửa vào ngồi phía sau còn người tài xế thì đi lấy hành lý cho anh.

Thật là thú vị khi được trở lại San Francisco. Hôm nay là một ngày tháng ba, còn lạnh ở New York, nhưng San Francisco thì khí hậu đã ấm áp. Chung quanh Michael, anh thấy có màu xanh của cây lá dễ thương và tươi sáng, trong khi bên New York cây vẫn còn trụi lá. Bên đó người ta có cảm tưởng như mùa xuân đến rất chậm, chờ đợi mãi mòn. Thế rồi khi người ta không thềm

chờ đợi nữa, thì bỗng một hôm thấy chồi cây hé nụ, đem lại nguồn hy vọng. Đã lâu Michael không để ý gì đến mùa xuân. Nay tự dưng anh thấy màu xanh dịu đẹp vô cùng ở thành phố San Francisco

Tài xế đưa thẳng Michael về khách sạn. Đã có một ít nhân viên của hãng sẵn sàng chờ anh để có thể hợp ngay. Anh đã dọn xong hai phòng lớn ở khách sạn này, một để anh ở lại và một để cho các phiên họp.

Mãi đến chín giờ tối anh mới họp xong và mệt mỏi gọi khách sạn đem lên cho anh phần ăn anh thích. Lúc đó bên New York đã mười hai giờ khuya.

Tuy mệt nhưng anh hài lòng vì công việc suông sẻ. Anh ngồi dựa ra ghế bành, tháo cà vạt, gác chân lên bàn cà phê, nhắm mắt suy tưởng. Bỗng anh như nghe lời mẹ anh bảo:

- Con có gọi cho cô gái ấy không?

Lạy Chúa! Vậy thì bây giờ đang còn chút ít thì giờ rảnh rỗi, anh thử gọi cô ta xem sao. Anh mở cặp tìm số điện thoại và quay số. Đầu dây bên kia có tiếng alô Anh nói ngay:

- Chào cô Adamson, tôi là Michael Hillyard.

Marie bên kia đầu dây như há hốc mồm. Nàng như hốt hoảng. Nhưng rồi định thần, bình tĩnh nói:

- Tôi hiểu. ông đã đến San Francisco à?

- Vâng, thưa cô Adamson. Và tôi không hiểu chúng ta có thể gặp nhau không? Có ít việc muốn bàn cùng cô

Marie cầm điện thoại, tay run rẩy:

- Không được. Chúng ta đâu có chuyện gì để bàn luận. Tôi nghĩ là tôi đã nói rõ như vậy với mẹ của ông rồi.

Michael lịch sự nói:

- à, như vậy có lẽ bà cụ đã quên nói cho tôi biết. Bà cụ bị một cơn đau tim sau lúc gặp cô Thành thử có lẽ bà cụ quên nói cho tôi biết những điều cô đã thảo luận. Vậy đây cũng do hoàn cảnh mà thôi, xin cô thông cảm.

- Vâng. Tôi rất buồn nghe tin bà ấy bệnh như vậy. Bây giờ bà đã khỏe chưa?

- Vâng, khỏe rồi – Anh cười và tiếp – Và bà cụ lại làm lễ cưới tuần qua. Hiện giờ bà đang ở

Majorca

Marie muốn nghiêng rặng. Con mụ chó cái. Mụ phá đời ta, và bây giờ lại đi hưởng tuần trăng mật. Marie muốn đập chiếc điện thoại xuống bàn. Michael bỗng nói:

- Những chuyện ấy không đâu vào đâu. Còn chúng ta thì có thể gặp nhau chứ?

- Tôi đã nói với ông. Chúng ta không thể gặp nhau đâu.

Marie nói như mắng vào máy. Nhưng Michael mệt quá nên chẳng để ý. Anh nói:

- Thôi được. Tôi đang ở khách sạn Fairmont, nếu cô có đổi ý thì gọi lại.

- Tôi không có gì đổi ý.

- Tốt.

- Chào ông Hillyard.

- Chào cô Adamson.

Marie ngạc nhiên thấy sao anh ta lại chịu thua một cách dễ dàng như vậy. Và có vẻ như không phải là Michael nữa. Anh đã rã rời, như không thiết gì cả. Trong hai năm qua, chuyện gì đã xảy ra đến với anh như vậy? Nàng ngồi thần thờ hồi lâu sau khi đã gác điện thoại. Tự hỏi đủ thứ trong đầu.

Chương 26

- Em yêu, sao trông em có vẻ nghiêm trang như vậy? Có chuyện gì không?

Peter vừa hỏi vừa nhìn Marie. Họ đang dùng bữa trưa. Marie xoay xoay ly rượu vang và đáp:

- Không. Em đang nghĩ đến một công việc mới để làm đầy thôi. Em định bắt đầu một dự án mới vào ngày mai. Em cứ suy nghĩ mãi.

Nàng nói dối. Peter cũng biết vậy. Từ khi Michael gọi điện thoại cho nàng qua đêm, nàng như bị "bắn" trở lại quá khứ. Nàng nhớ lại cái ngày trước khi bị tai nạn: cuộc dạo chơi bằng xe đạp, hội chợ, chuỗi ngọc, chôn ngọc nơi bờ biển, mặc áo đẹp cùng đi với Michael để làm lễ cưới.... và rồi giọng nói của mẹ anh ta lúc Marie bị băng khắp mặt. Nàng như thấy lại một cuốn phim cứ chiếu ngay trước mắt. Nàng không quay đi được.

Peter hỏi:

- Em không sao chứ, cưng?

- Em khỏe. Đầu có sao. Có lẽ em chỉ hơi mệt một chút.

Nhưng Peter nhận ra dấu hiệu dao động và ám ảnh gì đó trong mắt Marie ông hỏi:

- Lúc gần đây em có gặp Faye không?

- Không anh ạ. Em cứ định gọi mời cô ấy đi ăn trưa, mà rồi chẳng có thì giờ. Kể từ bữa triển lãm đến nay

Marie mỉm cười có vẻ biết ơn Peter và tiếp:

- Một nửa thời giờ em ở trong phòng tối sang ảnh. Một nửa còn lại thì ôm máy đi săn ảnh khắp thành phố.

- Không, anh không hỏi chuyện gặp xã giao cô ta, mà là gặp theo điều trị chuyên môn kia

- Nhưng chuyện đó thì chấm dứt từ hồi lễ Giáng Sinh, em đâu có gặp Faye làm gì nữa.

- Em không cho anh hay là chấm dứt do quyết định của Faye hay của em.

- Của em. Nhưng cô ấy không phản đối. Peter à, em mệt chút xíu thôi.

Nàng sợ ông lại bắt nàng theo các khoá học tâm lý nữa.

- Anh chưa tin. Nhiều khi anh nghĩ là em vẫn còn bị ám ảnh... Vâng, bởi những chuyện hai năm trước.

- Anh đừng có kỳ cục.

- Cũng bình thường thôi, Marie à. Những chuyện như của em, người ta có thể bị dày vò cả mười hay hai mươi năm nữa kìa! Vết thương lòng dù em cố quên đi, thì tiềm thức của em vẫn nhớ. Chỉ khi nào em giải quyết được, thì em mới thoát khỏi.

- Em đã giải quyết, và em đã thoát được.

- Đó là em đoán như vậy. Song anh muốn là em phải chắc chắn kia. Nếu không, nó sẽ ảnh hưởng suốt đời phần còn lại của em. Nó sẽ làm hạn chế khả năng linh hoạt của em, làm cho đời sống của em què quặt, nhưng dù sao, em hãy suy nghĩ lại cẩn thận. Em có thể gặp cô Faye lại một thời gian. Không có hại gì đâu.

- Em không cần phải gặp lại Faye nữa đâu anh.

Nàng có vẻ cương quyết. Peter vỗ nhẹ lên bàn tay nàng. ông không thích Marie trong tình trạng như hôm nay ông bảo:

- Thôi. Chúng ta đi được chưa?

ông mỉm cười dịu dàng với Marie, nàng cũng cố gắng mỉm cười. Nhưng dĩ nhiên là Peter có lý. Marie bị ám ảnh liên tục vị cuộc nói chuyện điện thoại với Michael.

Peter trả tiền và giúp Marie mặc áo choàng vào, rồi bảo:

- Anh đưa em về nhà nhé?

- Thôi. Em còn phải ghé phòng triển lãm. Em muốn bàn vài chuyện với ông Jacques. Em muốn thay đổi vị trí vài tấm ảnh. Có mấy tác phẩm trước của em lại được ưa thích hơn tác phẩm mới chụp. Em muốn đổi lại.

- Như vậy cũng hay

Peter choàng tay qua vai Marie và cùng đi ra đường. Trời đã tan sương, nắng lên thật đẹp. Người tài xế đưa chiếc Porsche lại. Peter mở cửa cho Marie ngồi vào. Nàng mỉm cười khi Peter tự tay lái xe. Nàng biết bây giờ Peter coi nàng rất quý. Đôi khi nàng tự hỏi không biết ông yêu nàng vì ông đã tạo ra khuôn mặt nàng hay vì nàng có một cái gì vẫn còn xa cách với ông. Đôi khi nàng cảm thấy có lỗi là mình chưa hoàn toàn tự do với Peter. Luôn luôn vẫn còn một bóng đen tồn tại giữa nàng và ông. Lỗi là ở nàng. Nàng biết vậy. Có lẽ thực sự nàng cần phải gặp lại Faye

Peter bỗng nói:

- Em, hôm nay em ít nói chuyện hơn mọi bữa. Đang nghĩ đến dự án mới đó à?

Nàng gật đầu, mỉm cười bối rối, rồi đưa tay lên vuốt sau ót của ông và nói:

- Nhiều khi em tự hỏi sao anh lại quan tâm đến em như thế?

- Là vì anh rất may mắn khi gặp được em. Marie, đối với anh, em rất đặc biệt. Anh hy vọng là em hiểu như thế.

Nàng tự hỏi phải chăng vì nàng giống với người ông ta đã từng yêu. ông đã tạo khuôn mặt nàng theo hình ảnh người ấy chăng?

Rồi Marie ngồi dựa ra ghế xe, nhắm mắt. Bỗng nàng có cảm tưởng Peter đang lách xe nhanh để tránh cái gì đó, nàng mở mắt, thấy một chiếc Jaguar bóng đỏ đang lao vút ngược đường, xẹt sát xe nàng như một viên đạn. Nàng kinh hãi không kêu thành tiếng. Chiếc xe đỏ lại đi, như không

có chuyện gì cả, nhưng Marie thì lạnh toát, nàng run lấy bầy.

Peter hiểu ngay có sự, ngừng xe bên đường, ôm lấy Marie. Nàng cứng đờ người, rồi bỗng hét lên kinh khủng. Peter phải lắc lắc nàng nhiều lần, và gọi:

- Suyt, suyt... không sao cả em... không sao cả... không như lần trước đâu... không sao cả.

Marie dần dần tỉnh lại, khóc nức nở, vẫn còn run rẩy trong tay Peter. Gần nửa giờ sau nàng mới bình tĩnh trở lại, ngồi yên vào chỗ. Peter nhìn nàng, rồi đưa tay vuốt tóc, và an ủi nàng để nàng thấy là đã hoàn toàn yên ổn. Nhưng Peter rất xúc động. ông hiểu rõ tâm trạng Marie ông dịu dàng nói với nàng:

- Em phải gặp lại Faye. Em chưa hoàn toàn quên được quá khứ đâu. Chỉ khi nào em bình tĩnh đối diện với nó thì lúc đó em mới được gọi là yên được.

Nhưng làm sao nàng hoàn toàn dứt được? Dứt hẳn được tình yêu đối với Michael? Làm sao được? Làm sao nàng có thể bình thản kể cho Peter về chuyện nàng tiếp xúc với Michael trên điện thoại với tâm trạng là muốn cầm tay Michael, hôn được anh ta. Làm sao nàng có thể nói như thế với Peter?

Marie buồn bã gật đầu với Peter và nói:

- Em sẽ tính lại chuyện này.

- Tốt lắm. Bây giờ anh đưa em về nhà nhé.

Marie gật đầu. Bây giờ nàng không còn đủ sức để ra phòng triển lãm để làm việc.

Hai người không nói thêm gì nữa trong suốt quãng đường về nhà. Lúc đến nơi Peter hỏi:

- Có cần anh đưa em lên nhà không?

Marie chỉ lắc đầu và hôn Peter lên má. Nàng bước ra khỏi xe và nói:

- Cảm ơn anh.

Rồi nàng chậm rãi bước lên bậc thềm, trong lòng nặng trĩu bởi những nghĩ ngợi trong hai mươi hai tháng qua. Chỉ vì một lần gọi điện thoại của Michael mà bao nhiêu đớn đau trở lại. Mà để làm gì chứ? Anh ta có quan tâm gì đến mình đâu? Anh ta chỉ cần những tác phẩm chụp ảnh. Ồ, để cho anh ta tìm mua của kẻ khác vậy, đồ đều giả! Tại sao anh ta không để cho nàng yên?

Nàng lên phòng, bước thẳng lại giường nằm nghỉ. Con chó Fred nhảy lên theo, nhưng nàng đẩy nó xuống. Nàng nằm mở mắt thao láo ngó lên trần nhà, tự hỏi không biết có nên thăm lại Faye

hay không. Mà để làm gì chứ? Nàng nghĩ ngợi một lúc rồi thiêu thiêu vào giấc ngủ. Bỗng có tiếng chuông điện thoại. Nàng không muốn trả lời, nhưng sợ rằng có thể là do Peter gọi để hỏi thăm tình trạng sức khỏe của nàng, nếu không trả lời thì sẽ làm cho ông lo lắng. Nàng đành với tay kéo điện thoại, nàng yếu ớt nói:

- A lô...

- Cô Adamson phải không ạ?

Lạy Chúa! Không phải Peter, mà là...

Nàng nhắm mắt cố để khỏi khóc, và lòng thấy xúc động kỳ lạ. Nàng nói ngay:

- Lạy chúa, xin để tôi yên, Michael!

Rồi nàng gác máy. Bên kia đầu dây Michael kinh ngạc nhìn sững ống nghe. Thế này là sao? Tại sao cô ta gọi ngay tên anh như vậy?

Chương 27

Sáng hôm sau lúc Marie dẫn chú chó Fred đến phòng triển lãm, nàng trông có vẻ mệt mỏi, ưu tư. Nàng mặc bộ đồ đen, chiếc áo ngoài màu xanh lá cây đậm, trông nàng có vẻ xanh xao vì cả đêm gần như không ngủ. Nàng ôn lại cả ngàn lần cái ngày cuối cùng mà nàng đã sống với Michael trước khi xảy ra tai nạn. Nàng có cảm tưởng là dù sống cả nghìn năm nàng cũng chẳng thể nào quên được cái ngày hôm ấy cả.

ông Jacques ngồi ở bàn giấy nhìn Marie mỉm cười chào nàng và nói:

- Trông có vẻ như cô làm việc quá sức phải không?

Jacques cũng ăn mặc rất lịch sự. Hôm nay ông mặc bộ đồ màu nâu do nhà Saint Laurent may, rất tuyệt.

ông hỏi đùa Marie:

- Hay là đã thức khuya nói chuyện với ông bác sĩ thân yêu của chúng ta

ông ta là bạn thân với bác sĩ Peter, và ông cũng rất thích Marie. Nàng mỉm cười nhấp chút cà phê do ông rót cho nàng. Cà phê đen ngọt rất ngon do ông mua từ Pháp về cùng với những thứ quý hiếm ngon lành khác mà ông ta đã quen dùng. Marie thường nói đùa với ông ta về sự thưởng thức khó tính của ông, nhưng khi mua vật gì tặng cho ông, nàng cũng mua thứ hạng nhất.

Lúc này Marie trả lời Jacques:

- Không, đâu có thức khuya gì đâu. Có lẽ chỉ tại tôi ở trong phòng tối sang ảnh quá lâu.
- Cô điên rồi. Người đẹp như cô là phải dành thì giờ đi chơi, khiêu vũ.
- Hẳn nhiên, sau khi tôi đã làm được ít công việc...

Nàng thảo luận với ông Jacques về dự định của nàng làm một loạt ảnh về đường phố San Francisco ông ta nghe qua rất đồng ý. ông nói bằng tiếng Pháp:

a me plait, Marie Hay lắm. Làm ngay đi.V-

ông định bàn luận chi tiết với nàng, thì vừa lúc ấy có tiếng gõ cửa, và bên ngoài cánh cửa kính một cô thư ký của ông ra dấu gì đó. Marie nói:

- à há, có lẽ có chuyện gì đấy!

ông Jacques bước tới cửa. Cô gái nói thì thần gì đó, ông gật đầu có vẻ rất hài lòng. Đoạn ông trở lại, nói với Marie:

- Marie, có một chuyện liên quan đến cô Có một người rất quan trọng muốn xem tác phẩm của cô

Ngay khi đó. Marie chưa kịp hiểu gì thì cửa đã mở, Michael bước vào. Nàng gần như kinh hãi, tay đang bung tách cà phê bỗng run lên. Michael mặc bộ đồ đen rất lịch sự, và trông ra dáng một nhà đại tư bản.

Anh đưa tay về phía Marie, nàng phải để tách cà phê xuống, bắt tay anh. Michael đoán chắc đây là cô gái đã trả lời điện thoại anh một cách cáu kỉnh ngày hôm qua Nghệ sĩ, thật là khó biết được tính nết của họ ra sao. Cũng có thể là hôm qua cô ta say rượu. Michael nghĩ ngợi, nhưng không để lộ điều gì ra trên nét mặt. Và cả Marie cũng cố gắng giữ bình tĩnh. Michael nói:

- Tôi rất mừng là cuối cùng cũng gặp được cô Thừa cô Adamson. Cô đã khiến tôi phải đeo đuổi theo rất mệt. Nhưng một nghệ sĩ tài hoa như cô thì có quyền làm như vậy.

Anh cười rất hiền hậu. Marie nhìn qua ông Jacques đang đứng sau bàn giấy. ông ta đưa tay ra bắt tay Michael. ông rất kinh ngạc là hãng Cotter-Hillyard mà lại quan tâm đến tác phẩm của Marie Michael đã cho biết rõ là công việc ngày của anh liên quan đến cả hãng anh chứ không phải cho riêng bộ sưu tập của anh hay văn phòng anh thôi. Anh cần các tác phẩm của Marie cho một dự án lớn của hãng Cotter-Hillyard. ông Jacques lại càng kinh ngạc, ông ta nắm ngay lấy cơ hội, vì ông chỉ sợ Marie làm lỡ mất thì rất tiếc.

Trong khi đó Marie vẫn ngồi yên, tránh ánh mắt của Michael; nàng chỉ mỉm cười lạt lẽo.

Michael nói:

- Tôi có thể đề cập ngay với quý vị về ý định của chúng tôi chẳng?

ông Jacques đáp ngay:

- Vâng, dĩ nhiên được.

Và ông ra dấu cho người thư ký bùng cà phê cho Michael. Michael bắt đầu giải thích dự án của anh rất cặn kẽ. Bất cứ một họa sĩ nào nghe qua thì cũng phải mong ước được hợp tác mà thôi. Nhưng cuối cùng Marie lặng yên, nhìn Michael và nói:

- Tôi e rằng câu trả lời của tôi cũng không có gì thay đổi, thưa ông Hillyard.

ông Jacques lộ vẻ ngạc nhiên bối rối hỏi:

- Ủa, quý vị đã có thảo luận trước rồi à?

Michael giải thích ngay:

- Một đồng nghiệp của tôi, rồi mẹ tôi, và ngay cả chính tôi đã có gặp qua điện thoại với cô Adamson. Chúng tôi có thảo luận sơ qua về dự án này, nhưng cô Adamson cương quyết từ chối. Tôi hy vọng hôm nay cô đổi ý vậy.

ông Jacques nhìn Marie một cách sửng sốt. Nàng vẫn lắc đầu nói:

- Tôi rất tiếc, vâng. Nhưng quả tình là tôi không làm được.

ông Jacques hỏi:

- Nhưng sao không làm được?

ông có vẻ kinh hãi thực sự. Marie đáp:

- Vì tôi không muốn làm, thế thôi.

Michael nhẹ nhàng hỏi:

- Ít ra cô cũng có thể cho chúng tôi hiểu lý do nào khiến cho cô không muốn nhận lãnh công việc này hay không?

Marie nhận thấy Michael có vẻ đã ý thức được thế lực của chính anh, và nàng cũng thấy thích cái tính cách mới mẻ này nơi anh. Tuy nhiên nàng vẫn còn bực bội. Nàng đáp:

- ông cứ coi tôi là một nghệ sĩ bình thường. Hoặc bất thường nếu ông thấy thế. Nhưng tôi vẫn xin trả lời là không. Thế thôi.

Nàng nhìn Michael và ông Jacques, rồi đứng dậy, đưa tay ra bắt tay Michael, và nhỏ nhẹ nói:

- Dù sao cũng xin cảm ơn ông đã quan tâm. Tôi chắc rằng ông sẽ tìm được người khác thích hợp cho dự án của ông. Có lẽ ông Jacques đây sẽ giới thiệu cho ông, vì phòng triển lãm này đã cộng tác với rất nhiều họa sĩ và nhà nhiếp ảnh danh tiếng.

Michael có vẻ cương ngạnh bảo:

- Nhưng chúng tôi chỉ muốn cộng tác với cô mà thôi.

Marie không muốn thua cuộc. Nàng đã thua cuộc quá nhiều đối với nhà Hillyard. Nàng bảo:

- ông Hillyard, xem ra ông rất vô lý. Và trẻ con nữa. ông nên tìm người khác đi. Tôi không làm việc với ông. Đơn giản là thế!

ông Jacques lộ vẻ kinh hoàng thực sự. Nhưng Marie đã bước tới cửa. Michael nói theo:

- Cô có thể nghĩ lại xem!

Nàng ngưng ở cửa một chút. Nhưng rồi lắc đầu và nói:

- Không!

Và nàng dẫn chú chó đi ra. Michael không bỏ lỡ cơ hội, anh chạy theo ra và nói:

- Cô đợi cho chút!

Anh cũng không hiểu tại sao anh làm như thế. Anh bước đến gần nàng và bảo:

- Tôi có thể đi cùng cô, nói chuyện vài điều chẳng?

- Nếu ông muốn, nhưng chắc chắn là không đi đến đâu đâu.

Marie nhìn thẳng, tránh ánh mắt Michael. Anh vẫn đi theo và nói:

- Tại sao cô lại như thế? Thật vô lý. Cô có lý do cá nhân gì chẳng? Cô từng gặp khó khăn gì với hãng chúng tôi rồi chẳng? Hay là có điều gì không thích đối với cá nhân tôi?

- Dù có vậy thì cũng chẳng có gì khác.

- Có chứ. Tôi có quyền được biết sự bất bình của cô chứ.

Anh nắm cánh tay nàng để nàng đứng lại.

- ông có quyền à?

Hai người đứng yên một lúc. Đoạn Marie mới nói tiếp:

- Vâng. Tôi có lý do cá nhân.

- à, ít ra cũng như vậy, tôi mới không nghĩ rằng cô là một người điên.

Nàng cười lớn và nhìn Michael, nói:

- Sao ông biết được, có thể là tôi điên đấy!

- Không. Chỉ có thể là cô thù ghét hãng Cotter-Hillyard. Hoặc là thù ghét chính tôi.

Anh lấy làm lạ. Anh và hãng của anh chưa bao giờ bị báo chí bêu xấu điều gì. Chưa bao giờ dính líu vào một vụ bê bối nào. Không có lý do gì để cô gái này thù ghét anh cả. Chỉ có thể là cô ta bị một vụ gì với các nhân viên của hãng ở bên đây, rồi ghét lây qua anh. Chỉ có thể là như thế. Thật là vô lý.

Đi một đoạn thật lâu, Marie mới nói:

- Tôi chẳng thù ghét gì ông cả, ông Hillyard.

- Như vậy thì cô phải làm một việc cho đẹp đi !

Michael mỉm cười. Trông anh lại như một chàng trai nghịch ngợm ngày nào. Lòng Marie lại như tan nát. Michael mời:

- Tôi mời cô ghé đâu đây, chúng ta dùng một tách cà phê

Nàng định từ chối. Nhưng nghĩ rằng nhân dịp này nàng dứt khoát một lần, để Michael khỏi làm vướng bận nàng nữa, nàng bèn đáp:

- Vâng, được.

Marie đề nghị một nhà hàng bên kia đường. Hai người đi bộ qua Họ dùng một món ngọt. Michael lựa lời nói:

- Cô biết không, không hiểu sao xem những tác phẩm của cô tôi thấy có một cái gì lạ. Tựa hồ như tôi đã thấy đâu đó rồi, và nó ám ảnh tôi một cách kỳ lạ. Tôi có cảm tưởng rất hiểu ý nghĩa cô muốn nói trong những cảnh cô đã chụp được. Điều này có ý nghĩa gì không, thưa cô

- Có ý nghĩa lắm chứ. Anh bao giờ cũng hiểu rất đúng những tác phẩm hội họa của nàng trước đây.

Nghĩ đến đó, Maria thở dài, gật đầu nói:

- Vâng, tôi nghĩ là cũng có đấy. Có lẽ những tác phẩm của tôi làm ông nhớ lại một cái gì đó chẳng?

- Vâng, có một cái gì thật khó nói. Hình như tôi có biết tác phẩm của cô trước đây sao đó. Nói ra thì nghe như điên khùng ấy nhỉ?

Bộ anh không biết tôi sao? Anh không nhận ra đôi mắt tôi sao? Marie muốn hỏi như vậy. Nhưng ngồi lặng lẽ nhấp cà phê Michael hỏi:

- Tôi có cảm tưởng cô sẽ không chịu hợp tác với chúng tôi. Có liên hệ gì đến vấn đề tiền bạc không cổ

Nàng lắc đầu:

- Dĩ nhiên là không!

- Tôi cũng nghĩ thế.

Anh không nói gì đến tờ giao kèo với số tiền khá lớn mà anh đang đem theo để ký với nàng. Anh biết là nói ra không ích lợi gì. Anh chỉ nói:

- Tôi rất mong được biết lý do

- Chỉ là do tính khí riêng của tôi thôi. Tôi muốn trút bỏ hết quá khứ thôi.

- Vâng, tôi cũng có nghĩ tương tự như vậy. Mẹ tôi rất thích tác phẩm của cô Mà bà đã thích thì khó làm khác cho bà hài lòng.

Marie mỉm cười nói:

- Vâng, tôi có nghe nói. Bà cố thực hiện một cuộc thương lượng khó khăn.

- Vâng. Nhưng mẹ tôi đã điều hành được công việc tồn tại tốt cho đến ngày nay Như một con tàu chạy rất tốt. Thật là sung sướng cho tôi được tiếp nhận một sự nghiệp như thế.

- Thật là hạnh phúc cho ông đấy!

Marie có vẻ cay đắng trong câu nói. Nhưng Michael không hiểu được. Anh tự nhiên đưa tay lên sờ một vết sẹo trên thái dương anh. Marie bỗng đặt tách cà phê xuống và nhìn anh hỏi:

- Cái gì vậy?

- Cái gì nào?

- Cái sẹo ấy!

Nàng nhìn chăm chăm vào cái sẹo của anh. Nàng biết quá rõ đi chứ, nó là...

Nhưng Michael bảo:

- Không có gì. Tôi cũng mới bị.

- Có vẻ không lâu lắm.

- Khoảng vài năm nay thôi.

Michael có vẻ bối rối. Anh nói tiếp.

- Thực vậy. Chẳng có gì. Chỉ là một tai nạn nhỏ với vài người bạn.

Anh cố tránh nói về chuyện cũ, Marie muốn hắt tách cà phê lên mặt anh. Đồ chó đẻ. Tai nạn nhỏ à? Cám ơn người. Nay ta biết rõ rồi đấy. Nàng bèn cầm túi xách nàng lên, lạnh lùng nhìn Michael, đưa một tay ra có ý bắt tay từ giã và nói:

- Cám ơn ông Hillyard mấy phút thật dễ thương. Hy vọng ông ngồi lại đây thưởng thức cà phê

- Cô đi à? Tôi có nói điều gì quấy chăng?

Lạy Chúa! Cái cô này thật hết hiểu nổi. Có chuyện gì nữa đây? Anh có nói gì quấy đâu? Và Michael chợt thấy xúc động kỳ dị trước đôi mắt Marie Nàng nói:

- Hình như có đấy! Tôi nhìn qua vết sẹo của ông, biết tai nạn của ông không thể gọi là một tai nạn nhỏ được. Hai người bạn của ông, theo như tôi hiểu có lẽ bị nặng lắm. Mà ông không quan tâm gì cả sao, Michael? ông không quan tâm gì nữa cả, ngoài công việc làm ăn của ông thôi hay sao?

- Cô sao vậy? Có việc gì liên quan đến cô đâu?

- Tôi là một con người đấy. Còn ông chẳng phải là một con người đâu. Tôi thù ghét ông ở chỗ đó!

- Cô điên rồi !

- Không! Thưa ông! Tôi không còn điên nữa đâu.

Nói xong nàng quày quả bước ra, để cho Michael ngồi sững sờ nhìn theo.

Tự nhiên như có một động lực gì thúc đẩy, anh đứng bật dậy, chạy theo ra. Anh thấy tờ năm đô là ở lại bàn, đuổi theo Marie. Anh phải nói cho cô ta rõ. Anh phải... Đúng rồi, không phải là một tai nạn nhỏ. Người con gái anh yêu đã bị chết. Nhưng cô Marie này sao lại có quyền gì biết điều đó?

Nhưng khi anh tới gần được, thì nàng đã lên một xe taxi và xe chạy đi...

Chương 28

Marie vừa ra tới bãi biển, dựng chiếc chân ba càng để đặt máy ảnh chuẩn bị chụp một số cảnh vật, thì thấy Michael xuất hiện. Anh từ trên một đụn cát bước xuống và tới đứng ngay trước ống kính máy ảnh của Marie, không cho nàng nhắm lấy cảnh. Anh nói:

- Tôi có chuyện muốn nói với cô

- Tôi không muốn nghe!

- Như thế là rất bất nhã. Nhưng tôi vẫn phải nói với cô. Cô không có quyền rình mò đời tư của tôi, cô rõ chưa, và không có quyền bảo tôi là con người hay không phải là con người, như cô đã nói hôm qua. Cô đâu biết tôi là ai?

Những lời của Marie nói hôm qua đã dày vò Michael suốt cả đêm. Anh thấy rằng anh phải tìm Marie hỏi cho rõ lẽ. Anh gần giọng với nàng:

- Cô có quyền gì mà phán đoán về tôi, mẹ kiếp?

- Tôi không thích những gì tôi chứng kiến, thì tôi phán đoán vậy, chứ không gì cả!

Marie giữ giọng nói bình tĩnh, vừa nói vừa sửa ống kính máy ảnh.

Michael gắt:

- Cô thấy, cô chứng kiến cái gì, ở đâu?

- Tôi thấy cả một cái vỏ trống rỗng. Một con người không biết gì khác ngoài công việc. Một con người không quan tâm đến ai cả, không yêu thương gì cả, không biết cho ai cái gì cả, một con người không ra gì cả.

- Cô là đồ chó cái, cô đếch biết gì, cô đếch biết tôi là ai, tôi xúc cảm gì, mà cô đi nói như vậy? Cô tưởng cô là cái gì ghê gớm lắm chắc?

Marie bước qua một bên, đứng nhìn về phía một đụn cát. Michael lồng lộn:

- Mẹ kiếp, cô phải nghe tôi nói!

Anh chụp lấy máy ảnh của nàng. Nhưng Marie nhìn thẳng mặt anh và bảo:

- Tôi yêu cầu anh tránh tôi ra, ông nghe không? Đồ đểu, nhà người đã tránh ta từ hai năm nay, chó đẻ...

Anh run lên, giận dữ:

- Tôi không cần đến cô Tôi chỉ cần những tác phẩm nhiếp ảnh của cô Vậy thôi. Cô nghe rõ chưa? Tôi không cần đếch gì sự phán đoán của cô về con người tôi, về cuộc đời tôi, hay bất cứ gì khác. Tôi chỉ muốn mua mấy tấm ảnh hôi thối của cô thôi, cô nghe rõ chứ?

Marie bước tới chỗ túi xách của nàng, cúi tìm một tấm ảnh trong đó, rút ra một tấm, đưa cho Michael và bảo:

- Đấy. ông cầm lấy và làm cái quái gì thì mặc ông. ông để cho tôi yên!

Michael cầm tấm ảnh, không nói gì, quay lưng đi thẳng ra xe hơi của anh đậu ngoài lộ và phóng đi.

Marie không nhìn theo. Nàng chăm chú làm công việc của nàng, miệt mài, cho đến lúc trời tối mới thu xếp đồ đạc trở về nhà, ăn qua loa, rồi vào phòng tối để sang ảnh.

Hai giờ sáng nàng mới đi ngủ. Nghe điện thoại reo vang, nàng cũng mặc, không thèm nghe. Dù Peter gọi nàng cũng không thiết. Nàng không muốn nói chuyện với ai nữa cả. Nàng định hôm sau khoảng chín giờ sẽ trở ra bãi biển. Nàng để đồng hồ báo thức khoảng tám giờ. Và lao vào giường ngủ một mạch. Dù thù ghét Michael, nàng cũng đã mong gặp. Và gặp rồi, bây giờ Marie thấy nhẹ nhàng dứt khoát.

Sáng hôm sau, lúc thức dậy, nàng tắm rửa, thay áo quần làm việc, nhấp một tách cà phê, đọc báo, trước khi ra khỏi nhà. Nàng dẫn chú chó Fred đi theo.

Nhưng khi vừa xuống hết bậc tam cấp trước tòa nhà thì nàng chưng hửng. Bên kia đường, đối

diện với nàng là một chiếc xe vận tải lớn đang đậu. Michael Hillyard ngồi ở tay lái. Trên xe dựng một tấm quảng cáo lớn.

Michael nhìn nàng và mỉm cười. Nàng thì ngồi ngay xuống bậc thềm cuối, và cũng cười lớn. Michael quả là một tên điên. Anh đã dùng tấm ảnh quảng cáo vĩ đại, dựng trên xe tải và lái đến đây chờ nàng!

Michael xuống xe và đi qua phía nàng. Nàng vẫn cười lớn. Anh ngồi xuống cạnh nàng và hỏi:

- Sao cô thấy thế nào?

- Anh làm chuyện buồn cười quá!

- Đúng rồi, nhưng cô thấy có đẹp không? Cô cứ suy nghĩ xem, tất cả các tác phẩm khác của cô sẽ được phóng đại như vậy, treo ở các tòa nhà chính trong trung tâm y khoa chúng tôi. Tuyệt không?

Tuyệt thì tuyệt. Nhưng Marie không muốn đồng ý.

Michael bảo:

- Nào, bây giờ chúng ta đi ăn sáng và bàn công chuyện.

Sáng nay Michael quyết định là phải làm cho Marie nhận lời hợp tác. Thấy sự cương quyết của Michael, nàng cũng hơi xúc động. Nên nàng không định chống lại với anh ta nữa. Nàng chỉ nói:

- Đáng lẽ tôi không bàn luận gì với ông nữa cả. Nhưng thôi, có lẽ đi ăn sáng.

- Tốt lắm. Tôi chở cô đi nhé?

Nàng chỉ qua chiếc xe vận tải và cười lớn.

- Trên cái xe vận tải ấy à?

Michael bảo:

- Đúng rồi. Bộ không được à?

Hai người bèn trèo lên cabin xe, và Michael lái về phía bến tàu Fisherman để tìm quán điếm tâm.

Sau khi vui vẻ ăn uống và dùng cà phê, Michael có vẻ tự tin, nói:

- Nào, tôi làm như vậy cô chịu chưa?

- Cũng vui. Nhưng dĩ nhiên là vẫn không thể hợp tác.

- Tôi thì không thích những chuyện nhỏ nhặt. Tuy nhiên, hôm nay cô có thể cho tôi một dịp để giải thích phần tôi chăng? Dù sao cô cũng nói đúng đấy. Tôi là người chỉ biết lo công việc.

- Sao? Ngoài công việc ra, không còn thứ gì khác trong cuộc đời của ông à?

- Thực tế như vậy. Những người nào thành công trong đời thì hầu hết là như vậy. Có thì giờ đâu lo chuyện khác.

- Không đúng. ông không cần phải đổi cuộc đời mình để lấy sự thành công, nhiều người họ được cả hai đấy!

- Cô có được như vậy chăng?

- Không hẳn. Nhưng một ngày kia tôi sẽ được như vậy. Tôi biết là có thể được như thế.

- Có thể. Tình trạng của tôi hiện nay thực ra không phải như trước đây của tôi. Cuộc đời tôi chỉ thay đổi là trong vòng vài năm trở lại đây thôi. Tôi dự trù một tương lai khác kia. Nhưng rồi không thực hiện được... Tuy vậy, tôi cũng được một vài đền bù.

Chẳng hạn như trở thành chủ tịch hãng Cotter-Hillyard. Song Michael thấy không tiện nói ra như thế.

Marie hỏi dò:

- Tôi hiểu ra rồi. Và tôi chắc ông chưa lập gia đình?

- Đúng vậy. Không có thì giờ. Không thích.

Như thế bây giờ rốt cục cả Michael lẫn Marie chưa ai lập gia đình cả. Marie thấy xúc động. Nàng nói:

- Nghe ông nói có vẻ ông dứt khoát và khô khan quá!

- Hiện nay thì vậy. Còn cổ

- Tôi cũng chưa lập gia đình.

- Như thế, cô thấy không, cô kết tội lối sống của tôi, mà cô thì có khác gì mấy đâu nào? Cô cũng đam mê công việc của cô, như tôi mê công việc của tôi thôi. Cô cũng một mình, cũng chìm đắm

trong thế giới riêng của cô, vậy thôi! Thế mà, sao cô lại chửi mắng tôi? Rõ ràng là không đúng.

Giọng anh có vẻ trách móc. Marie nói:

- Tôi rất tiếc!

Nàng thấy là khó tranh luận với Michael chỗ này. Nàng trầm ngâm nghĩ ngợi. Bỗng nàng cảm thấy tay Michael cầm lấy tay nàng. Marie bất giác thấy tim mình như bị một lưỡi dao đâm vào. Nàng rút tay về có vẻ nghiêm trọng. Michael không vui, nói:

- Cô là một phụ nữ rất khó hiểu.

- Có lẽ vậy. Tôi có nhiều điều không giải thích được.

- Cô cứ thử nói đi. Tôi không phải là một con quái vật như cô tưởng đâu.

- Dĩ nhiên ông không phải thế.

Lúc này Marie chỉ muốn khóc. Nàng đã biết những gì nàng cần biết. Nhưng có thể là biết để rồi dứt khoát cho qua luôn. Nàng thở dài. Nàng nhìn đồng hồ tay và nói:

- Có lẽ tôi phải đi làm việc.

- Như vậy là coi như tôi đã gần đạt được sự đồng ý hợp tác của cô chứ?

- Tôi e rằng không phải như vậy đâu ông ạ!

Michael chán ngán, thấy là đành phải bỏ cuộc thôi. Cái cô này thật không thể nào đổi ý. Tất cả cố gắng của anh chỉ bằng không. Thật là một phụ nữ khó khăn. Tuy nhiên anh thấy có điểm ưa thích. Nơi người phụ nữ này vẫn tiềm ẩn một sự dịu dàng khả ái nào đó, mà anh chưa thấy nơi người phụ nữ nào khác. Anh nói:

- Cô Marie, tôi có thể mời cô dùng bữa tối được không? Coi như để đền bù cho tôi sự từ chối hợp tác của cô

Nàng cười lớn và vỗ nhẹ lên tay anh ta:

- Có lẽ được, nhưng lúc nào khác, chứ hôm nay không thể được. Tôi có việc phải đi xa thành phố ít lâu.

Mẹ kiếp, thế là Michael thua hết keo này đến keo khác. Anh hỏi:

- Cô đi đâu?

- Trở qua bên miền Đông, có vài chuyện riêng.

Quyết định này nàng chỉ vừa nảy ra trong trí. Nhưng nàng thấy là phải đi. Không phải là để chôn kín luôn quá khứ. Mà là chữa lành hẳn quá khứ như Peter đã từng nói. Peter đã rất có lý. Michael bảo:

- Như vậy để lần sau, tôi trở qua bên San Francisco này, tôi sẽ gọi lại cho cô Hy vọng lúc đó tôi sẽ gặp may mắn hơn bây giờ.

Có thể. Và cũng có thể lúc ấy tôi đã là bà Peter Gregson rồi đấy ông ời. Nếu lúc ấy tôi đã chữa lành hẳn vết thương quá khứ. Thì sẽ không còn vấn đề gì nữa. Chẳng còn gì cả!

Hai người yên lặng trở ra chỗ xe vận tải. Rồi Michael chở nàng về lại nhà nàng. Nàng chẳng nói gì. Chỉ cám ơn bữa ăn sáng, bắt tay Michael, và bước lên nhà. Michael coi như đã thua hẳn. Anh nhìn theo nàng, buồn bã. Anh có cảm tưởng là đã đánh mất một cái gì thật đặc biệt. Anh không rõ là cái gì. Một cuộc thương lượng? Một người phụ nữ? Một người bạn? Một cái gì đó. Bỗng anh thấy cô đơn vô hạn. Lần đầu tiên trong hơn hai năm nay anh cảm thấy như thế. Anh buồn bã lái xe về khách sạn. Trong lúc đó Marie lên phòng nàng và gọi điện thoại cho Peter, nói muốn gặp ông tối hôm nay Peter bảo:

- Tối nay à? Anh có một cuộc họp, bận lắm.

- Thì sau khi họp xong anh lại em. Quan trọng lắm. Ngày mai em đi rồi.

Peter có vẻ lo lắng:

- Ủa, đi đâu? Đi bao lâu?

Marie bảo:

- Đi đâu thì gặp anh em sẽ nói cho biết. Tối nay nhé.

- Được rồi! Khoảng mười một giờ. Nhưng mà anh thấy em hơi điên điên đấy, Marie! Bộ không đợi lúc khác được sao?

- Không!

- Thôi được. Anh sẽ gặp em tối nay

ông vội vã gác máy. Marie liền điện thoại qua hãng hàng không để đặt chỗ, và điện thoại qua sở thú y thu xếp việc gửi chú chó Fred.

Chương 29

Chiều hôm đó Marie đến thăm lại văn phòng của Faye Allison. Đã mấy tháng rồi, nàng đã không đến nơi đây, nhưng nàng vẫn thấy căn phòng quen thuộc, nàng ngồi dựa dài ra chiếc ghế nệm êm đềm, và theo thói quen nhìn lơ đãng xuống chân mình, thả dòng tư tưởng đi miên man, đến nỗi cô Faye vào phòng mà Marie cũng không biết.

Faye hỏi:

- A, cô đang nghĩ ngợi gì, hay là thiu thiu ngủ?

Marie nhìn lên mỉm cười. Faye ngồi đối diện với nàng. Marie nói:

- Em đang nghĩ ngợi. Được gặp lại chị rất vui.

Nàng cũng ngạc nhiên là có cảm giác như đang trở về một ngôi nhà thân thuộc và đầy hạnh phúc. Nơi đây nàng đã có những buổi nói chuyện rất thoải mái, cũng như những lúc hơi khó khăn. Faye vui vẻ nói:

- Trông cô tuyệt vời lắm đó. Chắc nhiều người nói như thế lắm rồi phải không?

Marie cười:

- Thì cũng nhiều người nói như vậy, nhưng em vẫn cứ thích nghe

Đối với Faye, nàng thường nói rất thật lòng. Nàng tiếp:

- Em chắc chị cũng biết tại sao em tới đây rồi.

- Tôi cũng đang tự hỏi đấy.

Hai người mỉm cười. Rồi Marie có vẻ suy nghĩ như cũ. Một lát nàng chợt nói:

- Em có gặp Michael đấy!

Faye hơi kinh ngạc.

- ông ấy tìm cô à?

- Cũng đúng mà cũng không. Anh ấy đi tìm Marie Adamson. Anh ta chỉ biết có thế. Anh ta cần tác phẩm nhiếp ảnh của em. Hãng Cotter-Hillyard thành lập một trung tâm y khoa ở đây, họ muốn phóng đại các tác phẩm của em để trang trí cơ sở.

- Vậy thì tốt quá Marie há?

- Em cần gì! Anh ta chỉ quan tâm đến tác phẩm của em thì mặc kệ anh ta chứ!

Tuy nói vậy, nhưng cho đến bây giờ Marie cũng thấy rất hài lòng là tác phẩm của mình đã làm Michael chú ý.

Nàng tiếp:

- Trước đó mẹ anh ta cũng đã gặp em, em cũng từ chối việc cộng tác. Em không thích. Em không muốn để cho họ mua chuộc. Lúc này em không muốn làm việc với họ.

- Và họ vẫn cứ đeo đuổi à?

- Vẫn cứ cố đeo đuổi!

- Vậy là hay quá, còn gì nữa. Có ai trong số họ nhận ra cô không?

- Hình như mẹ của Michael nhận ra em. Thành thử có lẽ vì thế mà bà ta bảo họ đeo đuổi em.

Nàng nhìn xuống chân, nghĩ ngợi, nhớ lại buổi gặp bà Marion. Faye hỏi:

- Lúc bà ta gặp cô, cô thấy như thế nào?

- Kinh khủng. Nó làm em nhớ lại tất cả mọi chuyện mà bà ta đã làm đối với em. Em thù bà ta

- Bà ta có còn hắt hủi cô không?

- Em không rõ lắm. Hình như là còn. Hiện giờ bà ta bị bệnh. Có vẻ khác lúc trước. Hình như bà ta có vẻ hối tiếc về những gì bà ta đã làm. Em được biết là Michael trong hai năm qua sống không được vui sướng gì cho lắm.

- Rồi cô cảm thấy ra sao?

- Khỏe thôi.

Nàng nói xong, thở dài rồi mới tiếp:

- Em thấy dù anh ta hạnh phúc hay không thì cũng chẳng có gì khác cả. Giữa tụi em coi như hết rồi, chị ạ. Chuyện trước coi như đã qua rồi. Bây giờ tụi em là những con người khác hẳn. Có lẽ nếu anh ta nhận biết ra em, chắc anh ta không cần những tác phẩm của em nữa. Bây giờ em lại không phải Nancy McAllister. Anh ta thì lại không phải là Michael như em đã từng quen biết.

- Sao cô biết như vậy được?

- Em cảm thấy như vậy chị ạ. Anh ta cục cằn, khó khăn, lạnh nhạt, như bị ma ám, em không hiểu rõ lắm. Song em thấy như thế.

- Biết đâu chỉ vì anh ta đau đớn, mất mát, thất vọng, buồn phiền thì sao?

- Không, Faye à, phản bội, ruồng rẫy, trốn tránh, hèn nhát chứ. Nói như thế mới đúng.

- Tôi không biết. Cô vẫn cảm thấy anh ta như vậy à?

- Vâng. Em thù ghét anh ta

- Như vậy hẳn nhiên là cô còn quan tâm đến anh ta nhiều lắm.

Marie định chối cãi. Nhưng tự nhiên nước mắt nàng tuôn ra. Nàng nhìn Faye hồi lâu, chẳng nói gì. Faye hỏi:

- Nancy, cô còn yêu anh ta không?

Marie thở dài, ngồi dựa ra ghế, nhìn lên trần nhà và đáp:

- Có lẽ Nancy thì vẫn còn yêu anh ấy. Nhưng Marie thì không. Bây giờ em đã có một cuộc sống mới. Em không thể yêu anh ta nữa.

- Tại sao không?

- Vì anh ta không yêu em. Vì tình yêu đó không có thực. Em phải cho nó đi qua luôn. Hoàn toàn qua hẳn. Em biết như vậy. Không phải hôm nay em đến đây là để khóc với chị rằng em còn yêu Michael. Mà em đến đây là để nói cái cảm nghĩ của em. Em không thể nói thẳng với Peter được, vì sẽ làm ông ấy bực bội. Mà em thì muốn thổ lộ ra khỏi lồng ngực cho nó nhẹ nhõm.

Faye bảo:

- Tôi rất vui là cô đã đến đây, Marie ạ. Nhưng mà không chắc là cô có thể trong một lúc phải sạch hết nỗi lòng ra khỏi lồng ngực cô đâu!

- Thực ra thì nó đã bị phui sạch khỏi em từ hai năm trước rồi kìa, chứ không để đến bây giờ, thế nhưng...

Nàng ngồi thẳng lên và nhìn cô Faye, đoạn nói lảng đi:

- Ngày mai em đi Boston để làm một việc...

- Việc gì?

- Tẩy hết mọi thứ ra khỏi người em!

Nàng mỉm cười, nhìn Faye và giải thích:

- Em vẫn còn một số những điều gì đó mà trước đây em đã chia sẻ với Michael ở đây. Em đã chịu đựng những thứ đó lên như những đài kỷ niệm, vì em cứ nghĩ là anh ta sẽ trở lại. Bây giờ thì em đến để xem lại sự thể ra sao.

- Cô có chắc là cô sẵn sàng chế ngự được các thứ đó không?

- Chắc chứ?

- Thế cô không muốn cho Michael biết cô là ai, để xem sự thể ra sao à?

Marie nhún vai:

- Không bao giờ! Tất cả coi như đã qua rồi. Vĩnh viễn qua rồi. Vả chẳng như vậy là không phải lẽ đối với Peter.

Nàng thở dài và nhìn xuống hai bàn tay nàng. Faye liền nói:

- Nhưng cô phải nghĩ đến chuyện công bằng đối với Marie chứ!

- Chính vì thế mà ngày mai em phải đến Boston. Em nghĩ là sau khi em đi Boston về, em sẽ hoàn toàn thoải mái tự do, và thực sự nhận lời Peter. Peter là một người hết sức tử tế. ông ấy đã đem lại cho em nhiều thứ.

- Nhưng cô đâu có yêu ông ta!

Thật là kinh hãi khi Marie nghe được câu đó. Nàng vội vàng lắc đầu và nói:

- Không, không, em yêu ông ta chứ.

- Nếu em yêu ông ta thì tại sao lại có vấn đề gì khi em muốn nhận lời của Peter?

- Vì giữa em và Peter lại có Michael.

- Cái đó dễ thôi, Marie. Nó chỉ ở bên ngoài thôi.

- Em không rõ.

Nàng ngừng lúc lâu rồi mới nói tiếp:

- Có một cái gì nó luôn luôn chặn em lại. Có một cái gì nó không xuất hiện chị à. Một cách nào đó em vẫn cứ đợi Michael, nhưng ở một cách khác thì lại không phải như thế. Em cũng không rõ lắm, có điều là em thấy nó không đúng, chị Faye, có lẽ tại em.

- Sao cô lại cho là không đúng?

- Em cũng không rõ lắm, nhưng đôi khi em có cảm nghĩ là Peter không hiểu được em. ông ấy biết Marie Adamson, vì đó là người ông đã tạo ra. Nhưng ông lại không hiểu rõ em và những điều em quan tâm, trước khi có tai nạn.

- Marie, thì cô nói cho ông ta biết!

- Có lẽ phải như vậy. Nhưng em không chắc Peter có muốn biết hay không. ông ấy làm em cảm thấy yêu mến ông ta, nhưng không hiểu sao tình yêu lại không đến.

- Dĩ nhiên. Trừ phi là cô yêu thực sự.

- Nhưng em yêu mà!

- Thôi chúng ta đừng bàn đến vấn đề này nữa. Để chuyện đó tự nhiên nó hình thành. Khi nào nó đến thì cô lại đến đây, chúng ta sẽ thảo luận. Bây giờ cô nói cảm tưởng của cô về Michael đi.

- Thì em muốn chuyển đi này của em sẽ giúp cho em dứt khoát với Michael. Em sẽ được tự do thoải mái.

- Hay lắm. Thế thì nên đi đi. Và lúc trở về thì nên nhớ ghé lại đây với tôi. Được chứ?

- Được!

Thực tình Marie nhận thấy là việc trở lại với Faye quả có giúp nàng cảm thấy nhẹ nhõm hơn.

Faye nhìn đồng hồ tay, rồi đứng dậy. Cô có giờ phải dạy ở đại học. Faye dặn Marie:

- Khi nào trở về nhớ gọi điện thoại ngay, để chúng ta gặp lại nhau, nhé!

- Ngay khi em về là em điện thoại cho chị liền.

- Tốt. Trở qua bên đó nhớ phải tránh đừng có tự dày vò mình vì quá khứ nhạ Nếu có vấn đề gì thì cứ gọi về đây cho tôi.

Marie thấy nhẹ nhõm khi ra khỏi phòng của Faye Nàng thấy bây giờ rất dễ giải thích cho Peter

hiếu chuyển đi này của nàng.

Chương 30

- Em đi Boston à? Nhưng tại sao lại đi qua chỗ đó? Anh không hiểu nổi!

Peter có vẻ chán nản buồn bực. Ít khi ông như vậy. Hôm nay ông rất mệt mỏi vì phải đi họp cả ngày với các kỹ sư về vụ cái trung tâm y khoa mới. Tại sao ông lại phải họp với họ và lại tham dự vào trong hội đồng quản trị?

Ông quay qua nói với Marie:

- Anh thấy em đi như vậy là hơi điên.

- Không, em không điên đâu. Em bắt buộc phải đi. Em đã chuẩn bị xong rồi. Quá khứ đối với em là đã dứt khoát.

- Chưa đâu, mới suýt bị tai nạn xe em đã hoảng hồn hoảng vía. Như vậy là chưa có dứt khoát đâu.

- Anh, anh phải tin nơi em. Em phải đi để làm một hành động cuối cùng dứt khoát. Em sẽ hoàn toàn thoải mái tự do. Ngày một em sẽ trở về.

- Không tốt đâu em ạ.

- Tốt chứ anh.

Giọng nàng cương quyết, làm cho Peter yên lặng không nói thêm gì. Ông chỉ ngồi dựa ra ghế và thở dài. Có lẽ dù sao Marie cũng hiểu rõ điều nàng đang làm. Ông nói:

- Thôi được. Anh không hiểu. Nhưng anh hy vọng là em hiểu rõ điều em làm. Trở qua đó em có sao không?

- Tốt thôi. Tin em đi.

- Anh tin. Không phải là anh không tin em. Mà là vì... Ồ, mà anh cũng không biết nữa. Anh không muốn em bị tổn thương. Bây giờ em có cho anh hỏi một câu hơi điên điên không?

Lạy Chúa! Nàng mong ông ta khoan hãy hỏi câu đó. Tuy nhiên nàng bảo:

- Anh cứ hỏi đi !

Nàng chờ đợi.

- Em có biết là Michael Hillyard đang ở nơi đây không?

Nàng trả lời rất bình tĩnh:

- Có!

- Em có gặp anh ta không?

- Có! Anh ta đến chỗ phòng triển lãm. Anh ta muốn em thực hiện vài tác phẩm cho dự án của anh ta ở bên miền Tây. Em từ chối.

- Anh ta có biết em là ai không?

- Không.

- Sao em không nói cho anh biết?

Bây giờ là lúc Marie kể cho Peter nghe chuyện nàng gặp lại mẹ Michael. Nhưng nàng thấy không quan trọng gì nữa cả. Nàng chỉ nói:

- Không. Dĩ vãng coi như đã qua

- Em chắc không?

- Chắc. Vì thế mà em đi Boston đấy.

- Vậy thì anh rất vui.

Nhưng ông ta vẫn có vẻ lo lắng hỏi tiếp:

- Chuyển đi của em có dính dáng gì đến hãng Hillyard không?

Marie lắc đầu:

- Không. Nhưng có liên quan đến quá khứ của em, Peter. Của riêng em thôi. Em không muốn nói gì hơn.

- Đồng ý thôi.

- Cảm ơn anh.

Đêm đó Peter định làm tình với Marie Nhưng rồi ông chỉ lặng lẽ hôn nàng. ông thấy là nàng cần được nằm yên một mình.

Sáng hôm sau Marie đem chú chó Fred tới gửi ở trạm thú y. Nàng biết những gì nàng đang làm. Nàng bình tĩnh, tự nhiên. Nàng ra sân bay trước giờ khởi hành rất lâu.

Nàng đến Boston lúc chín giờ tối, giờ địa phương. Nàng định thực hiện công việc ngay đêm đó, nhưng sợ gặp rủi ro, nên đành để đến sáng hôm sau. Nàng sẽ thuê xe hơi để lái đến nơi muốn đến, rồi lái về.

Lúc lên giường ngủ ở khách sạn nàng cảm thấy như mình về đây với một sứ mệnh thiêng liêng. Nàng không muốn xem lại thành phố, không muốn gọi điện thoại cho ai, không đi đâu khác. Tất cả như một giấc mơ, một giấc mơ dài hai năm qua, nàng muốn sống lại một lần cuối giấc mơ ấy...

Chương 31

- Thưa bác sĩ Gregson...

- Vâng, có gì đấy?

Bác sĩ Peter Gregson thấy người thư ký bước vào phòng, nhưng ông vẫn còn đang lơ đãng vì vừa nói điện thoại xong với Marie từ phi trường. Ông vẫn không hiểu rõ về chuyến đi của Marie. Nhưng nghe nàng nói là sẽ trở về vào ngày mai nên ông cũng hơi yên lòng. Ông hỏi lại người thư ký:

- Có gì vậy?

- Thưa, có ông Hillyard đến đây muốn gặp bác sĩ. Ông ấy nói là bác sĩ có hẹn. Cùng đi với ông ta còn có ba cộng sự viên nữa.

- Tốt. Mời vào đi.

Bốn người cùng vào, bắt tay bác sĩ, và bắt đầu ngay cuộc thảo luận. Họ mời bác sĩ Gregson đứng vào danh sách bảo trợ cho trung tâm y khoa của họ. Đã có mười lăm bác sĩ danh tiếng khác đồng ý tham gia. Gregson đồng ý sẽ mở một văn phòng ở trung tâm đó, và sẵn sàng thảo luận với một số đồng nghiệp khác của ông nữa nếu cần.

Ông nhìn Michael, quả anh ta còn trẻ, có thể như là con của ông thôi. À té ra Michael Hillyard là như thế đấy. Trông anh ta chẳng có vẻ gì là một đối thủ đáng sợ cả. Nhưng anh ta trẻ trung, đẹp trai, và rất tự tin. Peter bỗng thấy Michael quả có một cá tính tương tự như của Marie: đầy năng lực, khá kiên trì, và chút hài hước. Ông đột nhiên hiểu rõ. Ông ngồi yên lặng hồi lâu, nhìn Michael và chẳng nói gì. Ông chẳng nghe được mọi người đang bàn luận về chuyện gì, ông đang bận tâm thích nghi với thực tế mà bấy lâu ông cố tránh. Ông cũng phân vân, không hiểu quả tình Marie đi Boston để làm gì. Phải chăng nàng đi để xóa sạch những kỷ niệm còn lại của quá

khứ. Hay ngược lại là để nâng niu quá khứ?

Lần đầu tiên trong bấy lâu nay, ông bỗng tự hỏi là mình có quyền can dự vào, đứng giữa họ không? Nhìn Michael ông có cảm tưởng là nhìn thấy một mặt của Marie. Cái mặt mà ông chưa hề biết. Anh chàng này quả thật đúng là một phần của cuộc đời Marie mà ông không hiểu bấy lâu nay, nói cho đúng hơn là ông không muốn biết có phần đời đó của nàng. Ông chỉ muốn biết nàng là Marie Adamson thôi. Chứ không phải đã từng là Nancy McAllister. Nàng là một người do bàn tay ông tạo nên. Nhưng bây giờ rõ ràng là không phải chỉ có vậy. Tất cả những mảnh rời rạc nay trở lại hợp với nhau. Về phần Peter, ông cảm thấy một sự nhượng bộ, một sự mất mát. Ông đã chiến đấu một trận chiến mà lẽ ra không nên chiến đấu. Ông đã cố bắt lại quá khứ của ông. Mà Marie thì lại là một người mới. Ông đã cố tìm lại những nét của Livia trong con người thực của Marie. Có lẽ ông không có quyền làm như vậy. Trước đây đối với bệnh nhân ông chưa bao giờ cư xử tự tiện như đối với Marie. Có lẽ vì Marie không còn ai để trông cậy ngoài ông ra. Bây giờ nhìn Michael, ông mới nhận ra vai trò của ông đúng ra là vai trò của một người cha mới phải. Marie chưa nhận ra điều đó. Nhưng rồi một ngày kia nàng sẽ nhận ra được điều đó.

Khi buổi thảo luận kết thúc thì mọi người đứng dậy bắt tay ông. Ba người cùng đi với Michael bước ra trước, còn anh cùng ông Gregson đứng lại trao đổi vài điều vui vẻ thú vị vì sự thành công của công việc.

Bỗng Michael ngưng nói, nhìn qua vài Gregson. Anh thấy bức tranh Nancy đã vẽ cách đây hai năm, và đã bị hai người y tá nào đó đánh cắp lúc Nancy chết. Bây giờ sao lại ở đây trong phòng ông bác sĩ này.

Như bị thôi miên, Michael bước tới chỗ bức tranh trước khi Gregson kịp ngăn cản. Mà có ngăn cản chắc cũng chẳng được. Michael cúi xuống nhìn kỹ bức tranh, xem chữ ký ở dưới góc: Marie Adamson.

- ôi! Lạy Chúa tôi... ôi, Lạy Chúa...

ông Gregson nhìn chăm chăm Michael. Anh ta lại kêu lên:

- Nhưng sao lại như thế? ôi, Lạy Chúa... Tại sao không ai nói với tôi điều đó?

Anh đã hiểu. Người ta đã nói dối với anh. Nàng vẫn còn sống. Tuy khác đi. Nhưng vẫn còn sống. Hèn gì nàng thù ghét anh. Anh có ngờ đâu. Hèn gì anh như bị ám ảnh bởi những tác phẩm của nàng. Tự nhiên nước mắt chàng ứa ra. Anh quay lại nhìn ông Gregson.

Peter Gregson buồn bã nhìn Michael, và nói:

- ông Hillyard, hãy để yên cho cô ấy. Đối với cô ấy tất cả đã qua rồi. Cô ấy đã chịu đựng nhiều rồi.

Nhưng Peter nhìn Michael thì biết là những lời nói của mình không có tác dụng gì cả, khó có chuyện anh ta để yên cho Marie. Tự nhiên ông muốn cho Michael biết hiện giờ Marie ở đâu. Một cái gì chìm khuất trong lòng ông tự nhiên thông cảm với Michael.

Lúc này Michael vẫn nhìn Peter, và tự nhiên bật nói:

- Gregson, ông biết không, họ đã nói dối tôi. Đúng vậy, tất cả đã dối tôi. Họ nói với tôi rằng cô ấy đã chết.

Mắt anh long lanh nước mắt, và anh tiếp:

- Tôi sống hai năm qua như một người đã chết, làm việc như một cái máy, tôi chỉ muốn mình chết thay vì nàng, và thế mà trong lúc đó thì...

Anh không nói được dứt câu. Peter phải nhìn đi chỗ khác, hồi lâu Michael mới nói:

- Tôi gặp nàng mà tôi có biết đâu. Lạy Chúa, có lẽ vì thế mà nàng thù ghét tôi. Nàng thù tôi, có phải vậy không ông?

Michael ngồi phịch xuống ghế, mắt vẫn nhìn chăm chăm vào bức tranh.

- Không. Cô ta không thù anh. Cô ta chỉ muốn bỏ tất cả chuyện ấy cho trôi vào quá khứ. Và cô ta có quyền làm như thế...

Peter muốn nói lên như thế. Nhưng ông không làm sao nói được.

Michael lúc này chợt nhớ là có một lần anh đã nghe người nào đó nói Marie có một vị bác sĩ giải phẫu đỡ đầu cho cô ta. Tự nhiên nổi tức giận và đốn đau dồn nén hơn hai năm nay trào sục lên lòng anh. Anh đứng phắt dậy, chụp lấy cổ áo ông Gregson và nói:

- Nào, ông có quyền gì mà nói "Tất cả đã qua rồi"? Tại sao ông biết. Làm sao ông hiểu được mọi chuyện giữa tôi và cô ta. Hay là ông nghĩ rằng một khi tôi bị loại ra khỏi cuộc đời cô ta, thì ông nhảy vào thay thế được, hử ông Gregson? Ông muốn như vậy phải không? Mẹ kiếp, thế thì ông đùa với cuộc đời tôi rồi! ông ạ! Đủ rồi! Nhiều người đã đem cuộc đời tôi ra đùa phá quá rồi. Chỉ có một người có quyền bảo với tôi rằng "Tất cả đã qua rồi". Người đó là Nancy, ông hiểu chưa?

- Thì cô ấy đã bảo là ông hãy để yên cho cô ấy!

- Không! ông Gregson! Marie Adamson bảo tôi câu ấy. Chứ còn Nancy McAllister thì không nói với tôi một lời nào trong hai năm qua. Và nàng sẽ giải thích, ông rõ chưa? Nàng sẽ giải thích tại sao hai năm qua không điện thoại cho tôi, không viết thư cho tôi, không cho tôi hay nàng còn sống! Nàng sẽ cho tôi biết tại sao người ta bảo với tôi là nàng đã chết. Đó là ý muốn của nàng

hay của ai.. và ... và ai trả phí tổn cho cuộc giải phẫu cho nàng?

Anh vẫn chăm chăm nhìn Peter. Nhưng hình như anh đã biết rõ câu trả lời. ông Peter vội nói:

- ông Hillyard, tôi không thể trả lời ông những câu hỏi đó.

- Thế có câu ông trả lời được chứ gì?

- Tôi không có quyền trả lời.

- ông không trả lời à?

Michael vừa hỏi vừa tiến tới. ông Gregson đưa một tay lên có ý ngăn lại, và nói:

- Mẹ ông đã trả phí tổn cho cuộc giải phẫu cô Marie, và cả phí tổn các tiện nghi sinh sống của cô ta kể từ ngày tai nạn. Đây là một món quà tặng khá lớn.

Kỳ lạ thay Michael nghĩ rằng mẹ anh làm chuyện đó vì anh! ít ra thì bà cũng đã dẫn anh lại với Nancy lúc này đây. Anh nhìn ông Gregson và gật đầu nói:

- Vậy còn ông? Liên hệ của ông với Nancy là thế nào?

- Tôi không hiểu là chuyện đó có quan hệ gì đến ông?

- A, mẹ kiếp...

Michael lại chộp lấy cổ áo Peter. ông này vội đưa tay lên ngăn và nói:

- Chúng ta nên chấm dứt các chuyện này. Tất cả câu trả lời cho ông đều ở nơi cô Marie Cô ta cần gì, cần ai, là do nơi cô ấy. Có thể là cô ta chẳng cần tôi hay ông. ông cũng thấy đó, hai năm qua ông đâu có tiếp xúc gì với cô ta Còn tôi thì gần gấp đôi tuổi của cô ta, tôi vẫn luôn có mặc cảm là người cha đã tái sinh ra cô ta đấy...

ông ngồi xuống ghế nơi bàn làm việc của ông, và mỉm cười sâu thẳm:

- Tôi vẫn nghĩ là cô ta có thể có cuộc đời tốt hơn cả hai chúng ta

- Rất có thể như thế, nhưng tôi phải nghe chính cô ta nói ra mới được. Bây giờ tôi phải tới chỗ cô ta

Anh nhìn đồng hồ tay Nhưng Peter nói:

- ông không gặp đâu. Cô ta gọi điện thoại cho tôi từ phi trường, chỉ một phút trước khi ông đến

đây.

Michael có vẻ bị sốc, hỏi:

- Lại cái gì nữa? Cô ta đi đâu?

Peter Gregson ngần ngừ lúc lâu, không nói gì cả. ông không muốn nói, nhưng rồi ông bảo:

- Cô ấy đi Boston!

Michael nhìn Peter một lúc. Bỗng một nụ cười thoáng trên mặt anh. Anh đã hiểu. Anh nói:

- Cảm ơn.

Và anh bước nhanh ra cửa...

Chương kết

Marie thức giấc lúc rạng đông. Nàng thấy tinh thần tỉnh táo phần khởi, như chưa bao giờ thấy thế. Vài tiếng đồng hồ nữa thôi là nàng hoàn toàn thoải mái tự do, dứt hẳn với quá khứ hẹn ước hai năm trước đây. Chính hẹn ước như trẻ thơ ngày đó đã ràng buộc nàng rất nhiều trong hai năm qua

Nàng cũng không buồn dùng bữa sáng, chỉ uống hai tách cà phê, rồi ra xe đã thuê sẵn. Nàng định khoảng mười giờ là tới nơi. Rồi trở về khách sạn khoảng quá trưa, lấy máy bay trở về San Francisco. Khoảng xế chiều là tới nhà, có thể còn gặp Peter ở sở, đủ làm ông ngạc nhiên. Tội nghiệp, ông ta rất bình tĩnh nhẫn nại trước chuyến đi này của nàng.

Nàng vừa lái xe vừa nghĩ đến Peter. Nàng mong là ông có thể hiểu nàng hơn sau cuộc du lịch ngắn ngủi này. Nàng yêu ông. Điều đó không còn gì nghi ngờ nữa.

Marie lái xe xuyên qua vùng quê New England, không chú ý gì lắm đến cảnh vật hai bên đường cũng một màu xanh như ngày nào. Tựa hồ cảnh miền quê trong hai năm qua cũng bị chôn vùi trong ký ức.

Lúc nàng đi nàng Revere Beach thì đã chín giờ rưỡi. Đây là nơi đã tổ chức hội chợ năm kia. Tim nàng như se lại khi nhận ra chỗ cũ. Nàng cho xe đi theo một con đường đất dọc theo bờ biển, rồi đến một nơi nàng ngừng lại, ra khỏi xe. Nàng không mệt nhưng cảm thấy tê cả chân tay. Tâm trí thì hơi bồn loạn. Nàng phải làm chuyện này thôi... phải làm thôi... Nàng đứng nhìn một hồi lâu cái cây xanh mà trước đây nàng đã dựa. Tựa hồ nó biết rõ lịch sử những bí mật của nàng. Tựa hồ nó đang chờ nàng. Rồi nàng bước đến, như đón chào một người bạn cũ. Nhưng, cũng giống như những đồ vật mà những người nàng từng yêu, bây giờ cái cây cũng trở nên xa lạ với nàng chứ không là người bạn cũ. Nó tựa như một cái mộ bia trên nấm mồ của Nancy McAllister!

Nàng bước chầm chậm tới chỗ tảng đá. Tảng đá năm xưa vẫn yên đó. Nhưng nàng và Michael thì đã di chuyển về hai hướng đời đối nghịch, đến hai thế giới khác lạ nhau. Nàng đứng một hồi lâu, tựa hồ để có thời gian thu hết sức lực và can đảm mà cúi xuống xê dịch tảng đá. Xong nàng lấy một nhánh cây moi đất dưới tảng đá lên, tìm món vật mà nàng đã chôn ở đấy. Nhưng chẳng có gì cả. Kẻ nào đã lấy mất chuỗi hạt của nàng. Nàng xô tảng đá lại chỗ cũ. Chưa kịp thở lấy hơi bỗng nàng nghe một giọng nói sau lưng:

- Cô không tìm được đâu! Nó là của người khác. Của một người mà tôi yêu. Của một người mà tôi không bao giờ quên được.

Nước mắt long lanh, Michael nhìn nàng say đắm. Anh đã chờ gần nửa đêm để gặp nàng ở đây. Anh đã thuê một chuyến máy bay để có thể đến được đây trước khi nàng đến. Anh đưa tay ra, và Marie nhìn thấy chuỗi hạt trong bàn tay anh. Chuỗi hạt vẫn còn dính cát.

Nước mắt nàng tuôn trào. Michael vẫn nhìn nàng và nói:

- Anh đã hứa không bao giờ nói lời từ biệt...

- Vậy mà anh đâu có đi tìm em!

- Họ bảo với anh rằng em đã chết.

- Em đã hứa là sẽ không bao giờ tìm gặp lại anh, nếu.. nếu họ sửa được cho em một khuôn mặt mới. Em hứa như vậy vì em biết anh sẽ đi tìm em. Thế mà anh.. chẳng có bao giờ đi tìm em...

- Nếu anh biết mọi sự thì anh đã đi tìm em từ lâu rồi. Em còn nhớ lời hứa với anh không?

Nàng nhắm mắt lại như một đứa trẻ và nói như thuộc lòng:

- Em hứa là không bao giờ quên được tình yêu ở đây, không bao giờ quên biểu tượng của tình yêu này...

- Mà rồi em lại quên đi

Lúc này nước mắt đã chảy xuống đầy trên hai má Michael. Anh nghĩ đến Gregson, và đến thời gian hai năm qua

Nhưng nàng lắc đầu và nói:

- Không. Em rất khổ sở có gắng để quên....

- Bây giờ thì em cố gắng nhớ lại được chứ, Nancy

Michael bước lại ôm nàng vào vòng tay anh và tiếp:

- Lạy Chúa! Nancy, anh yêu em. Anh bao giờ cũng yêu em... Anh như đã chết từ khi nghe họ bảo em chết...

Nancy khóc nức nở không nói được một lời nào. Nàng nhớ lại những ngày tháng đợi chờ anh đến tìm nàng, để rồi vô vọng.

Nàng níu chặt tay anh, như sẽ không bao giờ để anh đi đâu nữa cả...

Một thời gian sau nàng mới thì thào nho nhỏ:

- Anh yêu. Em yêu anh mãi mãi. Em vẫn nghĩ là rồi anh sẽ tìm lại cùng em.

- Nancy. Marie... dù tên em là gì đi nữa.

Hai người bỗng cười trong nước mắt. Michael nhắc cầm Nancy lên, nhìn vào mắt nàng và bảo:

- Em bằng lòng làm vợ anh chứ? Lần này thì đám cưới với đủ mặt mọi người, có nhạc, có...

Anh bỗng nghĩ đến hôn lễ của mẹ anh trước đó mấy tuần. Anh bỗng thấy không còn gì giận hờn, đắng cay gì nữa cả. Anh đã tìm lại được Nancy Chỉ cần bấy nhiêu thôi. Nhưng Nancy bỗng lắc đầu, làm tim Michael như thất lại.

Nàng nói:

- Mình có cần phải chờ lâu đến như vậy không anh? Chờ đủ mọi người, rồi nhạc, rồi này nọ...?

- Em muốn nói là...

Nàng gật đầu:

- Ngay bây giờ đi anh. Tại sao không? Em chẳng muốn chờ đợi gì nữa cả. Em không chịu nổi đợi chờ. Mỗi phút giây em cứ sợ xảy ra biến cố... Biến cố cho anh..

Michael lặng lẽ gật đầu. Anh ôm chặt lấy nàng. Sóng biển rì rào dịu nhẹ. Mặt trời soi nắng xuyên mây. Anh đã hiểu.

Hết

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>